

Giới thiệu Thiên Sơn Vạn Thủy

Truyện Thiên Sơn Vạn Thủy của tác giả Mèo Dững Cầm là một câu chuyện ngôn tình hay. Với những khung bậc cảm xúc khác nhau và cách khắc họa nhân vật đậm nét tác giả đã làm câu chuyện thêm phần thú vị. Mỗi tình thời niên thiếu không bệnh đã lụi tàn, không ngờ lúc thanh niên được gặp lại nhau, thật may, anh vẫn là anh tốt nhất, mà em cũng đã trở thành em tốt nhất.

Trời đất bao la, truyện duyên phận to nhất. Đời này của anh Đoàn có thể gặp em, yêu em, cuối cùng ở bên em, cô ngốc biết yêu, kiếp trước của cô Vạn nhất định đã cứu vớt Trái Đất nhỉ. Không, là anh cứu vớt dải ngân hà mới có thể gặp cô Vạn.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cuối cùng cô vẫn đi bệnh viện, bởi vì kinh nguyệt của cô luôn không bình thường. Đứng xếp hàng thật lâu, bác sĩ đưa một tờ đơn bảo cô đi chụp siêu âm, cô đợi rất lâu rất lâu mới tới lượt mình. Vừa vào, cô liền ngẩn người. Kia kia kia, chàng trai nghiêm túc đang ngồi trước máy siêu âm kia không phải là bạn học cấp ba của cô sao? Y tá thấy cô đơ người đứng đó hồi lâu không phản ứng thì tưởng rằng lại thêm một người bị thu hút bởi sắc đẹp của bác sĩ. Cô ấy cười nói:

- Bác sĩ Đoàn, anh lại có thêm một fan rồi.

Anh nghe vậy ngẩng đầu nhìn cô, cô vừa lúng túng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cố gắng nhìn bảng tên trước ngực anh, trên đó viết ba chữ rõ ràng: Đoàn Vũ Xuyên. Ba chữ ấy xuyên qua thiên sơn vạn thủy, cuối cùng lại xuất hiện trước mặt Thái Thái. Cô không chắc chắn liệu anh có nhận ra cô hay không, hay thậm chí có còn nhớ cô hay không.

- Vạn Thái Thái?

Bác sĩ hơi không khẳng định, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

- Hi, Đoàn Vũ Xuyên? Thật trùng hợp.

Vạn Thái Thái rất lúng túng, họ đã bao lâu không gặp nhau? Năm năm? Sáu năm? Hay bảy năm? Không ngờ anh vừa nhìn đã nhận ra cô, quả là không dễ dàng.

- Đúng là rất trùng hợp.

Đoàn Vũ Xuyên cười. Y tá kinh ngạc nói:

- Hai người quen biết à?

Thái Thái khẽ ừ. Nói gì đây, hồi đó cô suýt yêu thầm anh, lúc anh rời đi cô còn buồn thật lâu.

- Bạn học cấp ba.

Không ngờ anh lại học y, không ngờ cô lại tình cờ gặp anh ở bệnh viện. Càng không ngờ anh lại chụp siêu âm cho cô.

- Sao còn đứng đó? Qua đây.

Đoàn Vũ Xuyên bảo cô qua nằm.

- A.

Cô ngoan ngoãn nằm xuống.

- Cậu sao vậy?

Đoàn Vũ Xuyên hỏi.

Cô không biết nên trả lời thế nào, mặt đỏ bừng.

- Thì thì thì, bác sĩ bảo mình chụp.

- Cậu căng thẳng lắm à?

Đoàn Vũ Xuyên thấy tay cô hơi run, thói quen này vẫn không thay đổi.

- Hà? Vẫn ổn.

Thái Thái cố gắng bình tĩnh.

- Nhiều năm không gặp, sao cậu lại sợ mình? Hay là sợ bác sĩ?

Đoàn Vũ Xuyên hơi tự giễu.

- Không có.

Cô đỏ mặt giải thích.

- Váy vén áo lên, kéo quần xuống.

Anh theo đúng quy định nhìn vào máy ra lệnh.

- Ừm.

Mặt người nào đó chắc chắn đang rất đỏ! Tại sao nhất định là người quen chứ, cô thật sự ngại lắm! Bị nhìn hết ráo rồi. Trong lòng người nào đó đang sụp đổ, bàn tay nắm lấy quần thật chặt. Đoàn Vũ Xuyên đưa máy lên người cô, chất lỏng trong suốt lạnh lạnh khiến cô hết đỏ lại nóng. Cô không ngừng an ủi mình, rằng anh là bác sĩ, dạng cơ thể nào mà anh chưa từng thấy, đừng quá ngạc nhiên, anh đã quen lâu rồi, mình chỉ là một cơ thể mà thôi. Cả quá trình sau đó đều là đối thoại rất máy móc:

- Nghiêng qua bên mình một chút.

- Ừm.

- Nghiêng qua bên mình nè, chứ không phải bên ngoài.

- Ừm.

- Nhiều năm không gặp, IQ cũng không tăng.

-

Thái Thái nhin.

Anh nói với y tá mấy con số gì đó, y tá tạch tạch gõ bàn phím.

- Được rồi.

Anh cầm một xấp giấy đặt lên bụng người nào đó, Thái Thái vội cầm lấy lau, mặc quần vào.

- O, mình không có vấn đề gì chứ?

Thái Thái lo lắng hỏi.

- Vậy phải xem xem cậu có thấy vấn đề gì không.

Anh bình thản nghiêm túc trả lời.

- Chỗ đó có vấn đề ư?

Thái Thái xấu hổ hỏi thẳng.

- Cậu cảm thấy có vấn đề hay không, không có vấn đề thì cậu tới bệnh viện làm gì?

Anh cứ không trả lời hẳn hoi.

- Đây!

Cô vừa giận vừa xấu hổ trừng anh.

Y tá ở bên cạnh bật cười. Đoàn Vũ Xuyên liếc nhìn cô y tá, buông một câu:

- Không có gì, người kế tiếp.

Người nào đó tức giận bỏ đi, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: có bệnh à. Rồi cô quay lại.

- Đưa kết quả cho mình, mình đưa cho bác sĩ xem.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn y tá, y tá đóng dấu đưa ra ngoài.

- Cảm ơn.

Cô nói với y tá lúc nhận lấy, sau đó bỏ đi không quay đầu lại.

Khi cô từ chỗ bác sĩ bước ra thì đã mười hai giờ. Hề nhớ tới cảnh vừa nãy là cô xấu hổ không biết chui vào đâu. Nhưng mà, tại sao anh lại ở bệnh viện này chứ. Ôi trái tim thiếu nữ năm xưa rơi vỡ trên nền đất. Cô không khỏi tự giễu. Chợt có người gọi cô:

- Vạn Thái Thái!

Cô quay đầu, thấy anh ló đầu ra từ một chiếc xe bên đường. Mặt cô ửng đỏ, không tình nguyện bước qua.

- Gì?

Thái Thái hỏi Đoàn Vũ Xuyên.

- Bạn học cũ hiếm khi gặp mặt, cùng nhau ăn bữa cơm nhé.

Đoàn Vũ Xuyên nói rất tự nhiên.

- Cậu tan ca rồi?

Vạn Thái Thái không biết có nên đồng ý hay không. Cô vừa muốn lại vừa không muốn đồng ý, chuyện năm xưa cô vẫn còn canh cánh trong lòng.

- Ừ. Mình thay ca.

Anh hơi nôn nóng, giờ này ở bệnh viện rất đông xe, chỗ anh dừng lại không phải chỗ có thể dừng xe. Thế mà cô gái này lại cứ muốn tán dóc vu vơ.

- Thật rảnh.

Vạn Thái Thái lườm anh.

- Mình trực từ tối qua đến giờ đây.

Anh bất đắc dĩ trả lời.

- Liên quan gì đến mình?

Thái Thái hơi tức giận.

- Không liên quan đến cậu, cậu có lên xe hay không đây?

Anh thật sự hơi giận rồi.

- Không lên.

Thái Thái nổi cáu cũng đâu thua ai.

- O, nóng tính hơn nhĩ? Còn giận à?

Đoàn Vũ Xuyên ngược lại lại cười.

- Ai giận chứ, mình không muốn ăn cơm.

Mặt cô đỏ lên sau khi bị vạch trần.

- Cậu muốn thành tiên à? Mau lên đây, chỗ này không thể dừng xe lâu.

Anh đã rất không kiên nhẫn rồi.

Người nào đó hét cách, đành lên xe.

- Cậu tới đây khi nào?

Đoàn Vũ Xuyên vừa nhìn đường vừa hỏi.

- Lúc tốt nghiệp thì ở đây rồi, hỏi đại học cậu học y à?

Cô không biết.

- Cậu không biết?

Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô.

- Biết còn hỏi cậu chắc!

Cô quả thực không biết, anh chuyển trường từ lâu, hơn nửa năm đó anh kiêu ngạo như vậy, căn bản không có bạn bè, chỉ ở nửa năm ngắn ngủi rồi đi. Ma mới biết anh học cái gì.

- Ủ, năm ngoái mình mới đến bệnh viện này.

Đoàn Vũ Xuyên đoán phải chăng cô còn giận chuyện năm xưa anh không từ mà biệt. Dẫu sao trong quãng thời gian ngắn ngủi ở ngôi trường ấy, anh chỉ có một mình cô được xem như là bạn.

- Cậu học chuyên ngành gì?

Không phải phụ khoa chứ?

- Sao hả, cái này cậu cũng quan tâm ư?

- Bạn học cũ nên tùy tiện quan tâm thôi, phụ khoa à?

- Đúng rồi.

Chuyên ngành chủ yếu của Đoàn Vũ Xuyên là phụ khoa, hơn nữa còn có nguyên nhân từ chính anh.

- Ờ.

Mặt người dạ thú.

- Cậu đang làm gì?

- Làm việc.

Thái Thái trả lời hời hợt.

- Ở đâu?

Đoàn Vũ Xuyên hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của cô.

- Đại học N, một giáo viên nho nhỏ.

- Làm giáo viên rồi à? Không tệ.

- Không dám không dám.

- Đừng dạy hư học trò đấy.

Đoàn Vũ Xuyên không nhịn được trêu ghẹo. Dù sao môn toán năm xưa của cô thê thảm không nở nhìn.

- Hừ, cậu không thể nói mấy lời tốt đẹp à? Không biết nói thì đừng nói.

Vạn Thái Thái mấy năm nay đã lột xác, không còn là Vạn A Thái mặc người chém giết năm xưa nữa.

- Lại giận rồi? Con gái kinh nguyệt không đều thật đáng sợ!

Đoàn Vũ Xuyên cảm nhận được những thay đổi của cô. Anh cười.

- Cút ~ Mình muốn xuống xe!

Vạn Thái Thái rất nóng tính.

- Xuống ở đâu, đang trên đường cao tốc.

Đoàn Vũ Xuyên mắt hửng.

- Hừ.

Phiền chết được, lúc nào cũng vậy! Vạn Thái Thái quay đầu đi chỗ khác.

- Được được được, mình sai rồi, đừng giận mà, rất dễ bị kinh nguyệt không đều đấy.

Đoàn Vũ Xuyên thấy cô nhịu mảy thì không kiềm được mà nhớ đến cô của năm xưa, lúc đó cô không biết làm bài, hề cậu nói cô là cô sẽ có dáng vẻ này. Ấn nhẫn không phát, như một chú mèo nhỏ vậy.

- Mẹ nó, cậu mới kinh nguyệt không đều á!

Vạn Thái Thái hoàn toàn bùng cháy.

- Phải phải phải, di cá (1) của mình không đều, được rồi chứ?

(1) Di cá: từ lỏng, chỉ kinh nguyệt.

Đoàn Vũ Xuyên thật nhớ dáng vẻ mèo nhỏ xù lông của cô.

- Bệnh thần kinh!

Công lực của Vạn Thái Thái vẫn chưa đủ.

- Măng người là không đúng.

Đoàn Vũ Xuyên tốt tính chỉ bảo.

- Mình đâu có măng người, mình măng chó mà.

Mặt người dạ thú.

- Ha ha, chó lái xe cậu cũng dám ngồi, đúng là trâu.

Đoàn Vũ Xuyên cứ muốn trêu cô.

- Lo lái xe của cậu đi, mình lười để ý cậu.

Vạn Thái Thái không muốn để ý đến anh, bèn nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Đừng mà, khó khăn lắm mới gặp, thế nào cũng phải nói chuyện tử tế chứ.

- Có gì hay mà nói?

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, khung cảnh mờ mờ, cô không thích phương bắc tí nào. Ôi thật hoài niệm trị trấn nhỏ Giang Nam trời xanh nước mát ấy. Nơi đó có cô 15 tuổi và có anh 15 tuổi.

Đoàn Vũ Xuyên thân nhiên nhìn cô:

- Mình luôn có một vấn đề muốn hỏi cậu?

- Nói.

Vạn Thái Thái không kiên nhẫn.

-Thôi, tới rồi, xuống xe đi.

Đoàn Vũ Xuyên muốn hỏi nhưng không dám hỏi.

- Có hỏi hay không?

Tính tình Vạn Thái Thái thật rất dễ nổi nóng.

- Sao bây giờ lại hung dữ như vậy, học trò sẽ bị cậu dọa mất. Trước kia cậu là một cô gái dịu dàng biết mấy.

Đoàn Vũ Xuyên trêu đùa.

- Ngại quá, con người thì luôn thay đổi. Mà mình đã thay đổi.

Vạn Thái Thái nghe lời này rất khó chịu.

- Cậu đã thay đổi ư?

Đoàn Vũ Xuyên cau mày.

- Cậu nói xem?

Vạn Thái Thái ngẩng đầu hỏi ngược lại.

- Vào đi, món cá ở đây không tệ.

Đoàn Vũ Xuyên không dám nói tiếp.

- Mình không thích ăn cá.

Vạn Thái Thái quả thật không thích ăn cá.

- Vậy ăn món khác.

Đoàn Vũ Xuyên không miễn cưỡng, kỳ thực anh không hề biết sở thích của cô. Thời gian ở cùng nhau năm xưa quá ngắn, anh chưa kịp hiểu rõ về cô.

-

Vạn Thái Thái không để ý đến anh, trực tiếp đi vào.

Cuối cùng bữa cơm tan rã trong không vui. Thái Thái không nói gì chỉ ăn cơm, Đoàn Vũ Xuyên cũng không nói. Đúng là hai người kỳ quặc.

Sau khi về, Thái Thái suy nghĩ lại biểu hiện hôm nay, cảm thấy đúng là mất mặt. Cô không hề điềm tĩnh, đã qua lâu đến thế mà vẫn không buông bỏ được. Anh cũng chỉ có lòng tốt mà thôi, cô càng nghĩ càng thấy áy náy. Cô vẫn giận anh năm xưa không từ mà biệt. Lẽ nào cô vẫn để ý đến anh? Không không không, cô chỉ là không cam tâm, không cam tâm bị vứt bỏ như thế mà thôi. Cô cần làm rõ mọi chuyện mới có thể cởi nút thắt trong lòng. Suy đi nghĩ lại, cô nhắn tin cho Đoàn Vũ Xuyên:

Hôm nay, haiz, rất xin lỗi, tâm trạng không tốt. Cậu biết đấy, con gái kinh nguyệt không đều mà, tính tình hơi nóng tí. Mong bạn học cũ khoan dung.

Không lâu sau, có tin nhắn phản hồi, hai chữ: hiểu mà.

Mẹ kiếp, lời này làm cô không thể nào nói tiếp được. Nghĩ nửa ngày, cô mới ghen ra được một câu: cảm ơn.

Cô thực muốn nhảy lầu mất. Có điều lần này anh không nhắn lại. Cô cũng không tiện nhắn nữa, vấn đề kia vẫn chưa tìm được cơ hội để hỏi. Cứ thế, cô suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Cô gặp lại anh lần nữa là ở chợ. Anh dẫn một đứa trẻ đi mua quần áo. Không ngờ con anh đã lớn thế này rồi.

- Thật trùng hợp.

Thái Thái lúng túng chào.

- Đúng là rất trùng hợp.

Đoàn Vũ Xuyên không ngờ lại gặp cô ở đây. Sau lần gặp trước, anh luôn bận rộn, không có thời gian liên lạc với cô.

- Con cậu à?

Thái Thái nhìn đứa trẻ, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

- Chào dì nào.

Đoàn Vũ Xuyên nói với đứa trẻ.

- Dạ chào dì.

Giọng trẻ con ngọt ngào giòn giã vang lên.

- Chào con, đáng yêu quá.

Cô sờ sờ mặt nó:

- Con mấy tuổi rồi?

Cô hơi khom xuống, đứa trẻ này không sợ người lạ.

- Dạ con qua sinh nhật là năm tuổi.

- Sinh nhật con là lúc nào?

- Dạ hôm nay là sinh nhật con!

- Hôm nay à? Chúc mừng sinh nhật nhé.

- Cảm ơn dì, dì có tặng quà cho con không?

- Ô, được, nhóc đáng yêu muốn quà gì nè?

- Dạ...con muốn.....

Bé nhìn Đoàn Vũ Xuyên:

- Transformers!

- Được, dì dẫn con đi mua nhé!

- Dạ!

- Mẹ con đâu?

- Mẹ đi làm, đợi tan làm mới đến.

- Ủ.

Hai người hoàn toàn phớt lờ Đoàn Vũ Xuyên, anh cũng không nói gì nhìn cô đùa với đứa trẻ.

- Không ngờ con cậu đã lớn thế này rồi, chẳng phải cậu vừa tốt nghiệp liền kết hôn đấy chứ?

Thái Thái giống như cuối cùng cũng chú ý tới Đoàn Vũ Xuyên.

- Ai nói nó là con mình?

Anh nhú mày.

-

Hình như anh không có nói.

- Cậu ơi cậu, con muốn đi tiểu.

Đứa trẻ đột nhiên nhảy lên.

- Cậu dẫn con đi.

Anh vừa nói vừa bế đứa trẻ rồi đi.

-

Cậu???? Bây giờ cô lại mừng là sao thế này? Thái Thái không kiềm được bật cười. Bỗng có người bạn cũ gọi điện tới, cô bắt máy:

- Mình đang ở bên ngoài. Ừ ừ, yên tâm đi, mình biết rồi, không cần lo lắng. Mình gặp một người bạn. Không có gì, được rồi được rồi được rồi.....

Đoàn Vũ Xuyên đã đứng sau cô này giờ, nhìn cô mắt đầy ý cười làm nũng qua điện thoại. Bạn trai? Anh có chút không vui. Anh không nói rõ được tại sao nhưng cứ thấy không vui. Lúc cô quay đầu lại, nhìn hai người một lớn một nhỏ đứng đó bèn nói gì đấy với đối phương rồi cúp máy. Cô mỉm cười bước qua, nắm tay đứa trẻ dẫn đi. Đoàn Vũ Xuyên nhìn hai người một lớn một nhỏ phía trước, hơi sững sờ. Sau này cô có con cũng sẽ như vậy ư? Nhưng người cùng sinh con với cô là ai?

- Cậu ơi nhanh lên, như ốc sên vậy!

Đứa trẻ bắt mắt.

Anh bước nhanh hơn, nắm tay kia của đứa trẻ dẫn đi, trông họ như một gia đình.

Sau đó là mua quà cho đứa trẻ, ăn một bữa to thì mẹ đứa trẻ tới. Vừa nhìn thấy Thái Thái, chị sững sờ, liếc nhìn Đoàn Vũ Xuyên rồi cười. Chị là người phụ nữ thông minh, niềm nở chuyện trò cùng Thái Thái. Sau đó chị dẫn con đi, để Đoàn Vũ Xuyên đưa Thái Thái về. Vừa lên xe không lâu thì Thái Thái có điện thoại, cô nghe máy bằng headphone:

- Ừ, giờ mình về. Yên tâm đi, cậu còn nói mình mù đường nữa, xem sau này mình có đánh cậu không! Được rồi được rồi, cúp máy đây, về nói sau nha, moah~

Anh hờ hững hỏi:

- Bạn trai?

- Hả, không phải.

Bạn cùng phòng chứ đâu phải bạn trai.

- Người cậu thích?

- Rất thích.

Không sai, cô rất thích người bạn cùng phòng ấy.

- Ừ.

Trong lòng Đoàn Vũ Xuyên không rõ có cảm giác gì.

- Ha ha ha ha ha, đừng nghiêm túc vậy chứ, bạn cùng phòng của mình đấy.

Nhìn biểu cảm của cậu, Thái Thái không kiềm được bật cười. Tại anh chàng nào đấy đó lên.

- Cậu cười gì chứ!

Đoàn Vũ Xuyên then quá hóa giận.

- Biểu cảm vừa rồi của cậu như muốn khóc vậy.

Thái Thái cười không ngừng được.

- Cậu nhìn nhầm rồi! Tại sao mình muốn khóc chứ?

Đoàn Vũ Xuyên nói nghiêm túc nhưng tai vẫn rất đỏ.

- Cậu cứ ra về.

Thái Thái khinh bỉ.

- Vốn dĩ không có mà!

Anh chợt đập mạnh ga.

- Được được được, không có không có không có. Minh mù mắt thôi.

Cô sợ chết lắm.

-

Đoàn Vũ Xuyên im lặng. Rõ ràng đến thế sao?

Thái Thái xoắn xuyết:

- Đoàn Vũ Xuyên, mình có thể hỏi cậu một câu không?

- Ừ.

Anh nghiêm túc hẳn lên.

- Năm xưa tại sao cậu không từ mà biệt?

Xoắn xuyết mãi, cuối cùng cô vẫn hỏi ra ngoài.

- Bởi vì cha mẹ mình muốn ly hôn, để níu giữ gia đình nên bọn mình chuyển nhà. Lúc đó đi rất gấp nên không nói với cậu.

Anh biết năm đó ra đi vội vã là lỗi của anh.

- Ừ, sau đó thì sao?

Thái Thái không tỏ ý kiến gì với lời giải thích của anh.

- Vẫn không thể cứu vãn cuộc hôn nhân ấy.

Đoàn Vũ Xuyên hơi thương cảm.

- Ừ.

Thái Thái không biết nói gì.

- Xin lỗi.

Đoàn Vũ Xuyên nghiêm nghị nói. Nhiều năm nay, anh luôn áy náy chuyện này.

- Xin lỗi gì chứ, đâu phải cậu có lỗi với mình, cậu vốn dĩ không có nghĩa vụ phải báo cáo với mình nên không cần cảm thấy áy náy.

Anh không giải thích tại sao sau đó anh lại không liên lạc với cô. Rõ ràng số điện thoại của cô đâu có đổi.

- Ban đầu mình muốn đi tìm cậu, nhưng nhà cậu quá xa mà mình thì không biết cậu ở đâu, lúc đó vẫn chưa có điện thoại di động nên không liên lạc được cho cậu, mình không nói gì với ai đã vội vã tới thành phố N.

Nhớ lại năm đó, anh thật sự rất muốn đi tìm cô, nhưng nhà cô ở quá xa mà anh lại chưa từng đến lần nào, càng chưa từng hỏi cô địa chỉ. Trong thị trấn lớn như thế, anh biết tìm một người thế nào đây?

- Ừ, hồi đó tại mình mới bắt đầu thân nhau, kỳ thực cậu cũng không có nghĩa vụ phải nói lời từ biệt với mình. Là mình làm kiêu rồi, hi hi.

Cô cười khỏ, vờ cười vô tư, nhìn áng mây hồng ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

- Mấy năm nay cậu sống tốt chứ?

Đoàn Vũ Xuyên nhìn Thái Thái đang hờ hững.

- Cứ thế thôi, tóm lại cũng không tệ. Chỉ là không ngờ.....

Không ngờ lại gặp cậu ở đây.

- Cậu học đại học ở đây à?

Về sau anh không hề liên lạc với cô. Không biết vì bận hay vì không dám.

- Không phải. Lúc mình học nghiên cứu sinh mới đến nơi này. Thế còn cậu? Cậu học đại học ở đâu?

Thái Thái nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Mình học đại học và thạc sĩ đều ở thành phố B, sau đó sang Mĩ học tiến sĩ hơn nửa năm mới về nước.

Đoàn Vũ Xuyên mới biết hóa ra họ xa nhau đã 12 năm rồi. Cô nhóc béo năm xưa giờ đã gầy thế này. Vậy mà cậu vẫn có thể nhận ra cô từ cái nhìn đầu tiên, kỳ thực dung mạo toàn thân của cậu vẫn không thay đổi, chỉ là cao hơn một chút và gầy hơn một chút mà thôi.

- Ủ, cậu vẫn giỏi như thế.

Thái Thái thuận miệng trả lời.

Sau đó là một quãng im lặng, Thái Thái dựa vào cửa sổ đầy tâm sự. Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô ngẩn ngơ, chìm vào những hồi ức trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nhớ năm xưa, trong lớp học của một trường trung học phổ thông nào đó.

Nhìn chung, đối với việc phá kỷ lục bản thân, cách biểu hiện của mọi người hoặc là lặng lẽ, ngấm ngấm chịu đựng, như Đoàn Vũ Xuyên; hoặc là kiêu ngạo, mặt mày rạng rỡ, như Thẩm Thiển. Tuy nhiên, năm đó, Vạn Thái Thái ngồi một mình ở chỗ ngồi của mình nhìn bài thi toán mà tinh thần chán nản, rất tốt, lại phá một kỷ lục bản thân. 2,4 điểm! Điểm số nổi bật này thành công phá vỡ kỷ lục điểm thấp nhất trong suốt thời đi học của cô.

- Ôi, Phan Phan, cậu nói xem, người với người sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ.

Tâm trạng cô sa sút, không nhận được oán trách với bạn cùng bàn, kỳ thực cô cũng không nghĩ cô bạn cùng bàn đang làm bài tập sẽ hạ thấp đỉnh đầu cao quý để trò chuyện cùng cô.

- Thẩm Thiển người ta kia, da trắng, ngoại hình đẹp, nhà giàu, thành tích tốt, quả là báu vật chỉ trên trời mới có. Ba la ba la ba la....

Không biết Vạn Thái Thái đã nói bao nhiêu câu, cô bạn mới ngồi cùng bàn một tháng thông thả đáp:

- Người xấu thì phải học nhiều.

Rồi không trả lời nữa. Cô ấy đang mắc kẹt với đề hàm số nào đó.

Vạn Thái Thái tự cảm thấy vô vị, bèn nhào người trên bàn im lặng không nói. Kỳ thực cô vốn không phải người thích nói chuyện. Ở thời buổi coi trọng ngoại hình này, tướng mạo của cô quả thực hơi bình thường. Ngũ quan đã không có gì đặc biệt thì thôi, lại còn mũn nính nữa. Đương nhiên núng nính là cô tự đánh giá chính mình, cô rất ghét từ béo. Bởi vì béo nên quần áo của cô đều là mua size lớn, bởi vì béo nên quần của cô rất dễ căng rách, bởi vì béo nên hàng xóm từ người lớn tới trẻ nhỏ đều trêu ghẹo cô, và cũng bởi vì béo nên các bạn học không một ai chơi thân với cô. Vừa thấy cô họ sẽ nhìn với ánh mắt khinh thường, cô không sợ, chỉ sợ họ vờ như không thấy, nhưng diện tích lớn như vậy mà vờ như không thấy là một việc châm chọc cỡ nào chứ.

Cho nên cô rất tự ti. May mà trong lớp có người còn béo hơn cả cô, khiến cô tìm về được chút xú xiu tự tin. Thế nhưng, khi biết được thành tích của cậu ấy, cô lại càng tự ti sâu sắc.

Đoàn Vũ Xuyên năm xưa được tuyển với thành tích đứng đầu toàn trường. Cậu ấy một lần nữa chứng minh cho cậu nói kia, người xấu thì phải học nhiều. Hu hu hu. Nhưng tướng mạo Đoàn Vũ Xuyên lại không xấu, hơn nữa còn có chút ưa nhìn. Gương mặt tròn, đôi mắt to long lanh sáng rực, da dẻ trắng trẻo mịn màng, không chút dấu nhòe. Không như Vạn Thái Thái. Mặt bánh mì cỡ lớn, mắt đại ra vô hồn, da mặt nhòe, thỉnh thoảng còn nổi mụn. Thế là cô càng thêm tự ti. Cô cũng không biết tại sao phải so sánh với Đoàn Vũ Xuyên, họ căn bản không có gì để so sánh, kế hoạch tìm về chút tự tin ban đầu hoàn toàn sụp đổ. Cô càng thêm ảo não.

Haiz haiz haiz, từ quan trọng phải nói ba lần.

Một tháng thi một lần, một tháng xếp hạng một lần, một tháng đổi vị trí theo thứ hạng một lần, đây là truyền thống của nhà trường. Không có gì bất ngờ, Vạn Thái Thái bị đổi đến vị trí cuối lớp. Môn toán kém kéo theo môn khoa học kém, môn văn của cô không tệ nhưng cô không để ý vì ngồi cuối lớp sẽ không cần lo lắng có người ở sau lưng nói xấu về vóc dáng của cô. Chỗ khó xử của thầy giáo là: Đoàn Vũ Xuyên làm sao đây? Thành tích của cậu đứng nhất lớp. Theo lý thuyết, vị trí trung tâm nhất là vị trí được cả lớp công nhận chỉ có học sinh giỏi mới có tư cách ngồi. Nhưng cậu thực sự quá cao to, ngồi xuống sẽ hoàn toàn che mất tầm nhìn của bạn phía sau, như một bức tường vậy. Lúc ấy, Đoàn Vũ Xuyên vẫn ngồi ở vị trí cuối lớp – vị trí mà cậu ngồi từ

hồi khai giảng đến giờ. Chính là ở bên cạnh chỗ bên cạnh Vạn Thái Thái. Không biết tại sao Vạn Thái Thái luôn cảm thấy cậu rất lạnh nhạt, tiếc chứ như vàng. Cậu chưa bao giờ trò chuyện cùng ai, dù có cũng rất hồi hộp. Giọng cậu có lẽ vì vào thời kỳ vỡ giọng nên hơi khàn, như vịt Donald vậy, lần đầu tiên ý nghĩ ấy hiện lên trong đầu, người nào đó đã không kiềm được mà bật cười. Cậu luôn trả lời người khác rất ngắn gọn. Có dạo Vạn Thái Thái còn tưởng cậu cũng tự ti giống cô. Về sau cô mới biết, kỳ thực là người ta kiêu ngạo đến trắng trợn, cảm giác như: bọn phạm phu tục tử các ngươi cũng xứng nói chuyện với ta à? Tu thêm một trăm năm nữa nhé! Đối mặt với sự khó xử của thầy giáo, cậu vịt đứng dậy, vẫn giọng điệu nhàn nhạt như cũ:

- Thưa thầy, cứ để em ngồi cuối lớp đi ạ. Em thích ở cuối lớp.

Mỗi cậu rất mỏng, tục ngữ nói: môi mỏng bạc tình. Nhưng, lại đẹp đến thế. Cô như đi vào cõi thần tiên, suy nghĩ vẩn vơ. Có lẽ bất kỳ nữ sinh tự ti nào cũng mơ mộng như. Vào lúc cô chưa ý thức được thì bên cạnh cô đã có một bóng dáng cao lớn hiện lên rồi vững vàng ngồi xuống. Cô biết, bóng dáng ấy trừ Đoàn Vũ Xuyên thì đâu còn ai to như vậy. Nhưng cô không quay đầu nhìn cậu. Không biết xuất phát từ tự ti hay khinh thường.

- Vừa khéo, Đoàn Vũ Xuyên, em ngồi ở đó tiện chỉ bảo cho Vạn Thái Thái môn toán.

Vạn Thái Thái “à” một tiếng, ngẩng đầu.

- Sau này Thái Thái nhờ Đoàn Vũ Xuyên chỉ bảo nhé, không biết môn toán của em thi kiểu gì nữa. Đúng là kỳ tích.

Thầy giáo không vui nói với Vạn Thái Thái. Cô bé này, chẳng những tên kỳ lạ mà thành tích toán còn khiến cả lớp xấu hổ nữa. Cô lúng túng cúi đầu, mặt đỏ đến cổ, cổ sức phốt lò những tiếng giễu cợt như có như không kia. Mà Đoàn Vũ Xuyên lại không có bất kỳ phản ứng gì, không nói được cũng không nói không được. Cô len lén liếc nhìn cậu, Thái Sơn đỏ mà mặt không đổi sắc, đại khái là dùng để nói bộ dạng này của cậu nhỉ.

Cô hơi thất vọng.

Bây giờ nghĩ lại, năm đó Đoàn Vũ Xuyên thực sự bị môn toán của Vạn Thái Thái chinh phục. Nếu năm xưa không nhờ cậu thì sau này cô cũng không có năng lực thi đại học, không có những trải nghiệm về sau. Cô lột xác thành như bây giờ phần lớn là nhờ công lao của cậu. Vạn Thái Thái nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

May mà cuộc sống cứ thế từng ngày từng ngày trôi qua, sự cô đơn quen thuộc luôn tốt hơn sự cô đơn đột ngột sau náo nhiệt. Vạn Thái Thái vẫn học một mình như cũ. Cô rất nỗ lực học toán, thật đấy, nhưng cô phát hiện bất kể cô nỗ lực thế nào cũng không kiên trì được, vào giờ toán cô vẫn cứ như đi vào cõi thần tiên. Thượng Đế ơi, cô thật sự nỗ lực lắm mà. Thế nhưng, những âm thanh phát ra từ miệng thầy toán không hề có chút hấp dẫn với cô. Thà cô nghe giọng nói nhàn nhạt khàn khàn của Đoàn Vũ Xuyên còn hơn. À! Cô giật mình với ý nghĩ của mình, mặt khẽ nóng lên, không tự chủ liếc nhìn Đoàn Vũ Xuyên. Cậu vẫn ngồi nghiêm chỉnh nghe giảng, nghiêm túc ghi chép. Ừ, tay cậu cũng đẹp nữa, ngón tay dài dài, trắng trắng. Không biết cậu có biết đàn piano không nhỉ? Cô bất giác nhìn chằm chằm cậu rất lâu cũng không hay biết. Đến khi có một ánh mắt cảnh cáo không rõ ý tứ lạnh lùng bắn qua, cô mới hơi sững sờ. Cô vội thu hồi tầm mắt, vờ như bình tĩnh, không có chuyện gì xảy ra. Kỳ thực trái tim cô đập rất nhanh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cảm giác bị bắt quả tang đúng là chẳng ra sao. Sau đó cô lại bắt đầu thả hồn bay bổng, suy nghĩ vẩn vơ.

Vì lúc vừa chuyển đến chỗ này, Vạn Thái Thái tốt bụng giúp người, cho cô bạn bàn trên là Tăng Bảo Nghi mượn bút nên giờ giải lao, cô ấy quay xuống tán gẫu với cô:

- Vạn Thái Thái, tại sao cha mẹ cậu lại đặt tên cậu như vậy nhỉ?

Vạn Thái Thái trêu đùa:

- Vậy tại sao cậu tên là Tăng Bảo Nghi, không sợ Tăng Bảo Nghi thật (1) tìm cậu tính sổ sao?

(1) Tăng Bảo Nghi là tên một diễn viên nổi tiếng của Đài Loan.

- Vì cha mình tên Tăng Tiểu Bảo, mẹ mình tên Đinh Tiểu Nghi, họ lười nghĩ tên nên lấy một chữ trong tên mỗi người đặt cho mình. Ha ha ha ha ha. Họ cũng mặc kệ có ngôi sao nữ nào trùng tên với mình không.

Cô ấy luôn như vậy, cười khúc khích không kiêng nể gì, Vạn Thái Thái rất hâm mộ.

- Cậu thật hạnh phúc, vừa nhìn là biết cha mẹ cậu rất yêu cậu, cậu là kết tinh tinh yêu của họ nên ngay cả tên cũng gắn bó mật thiết với họ.

- Ôi dào, đâu có buồn nôn như vậy, họ lười thôi.

Tăng Bảo Nghi cười híp mắt tán thành ý kiến của cô:

- Cha mẹ cậu cũng rất yêu cậu mà, trên đời làm gì có cha mẹ không yêu con mình chứ.

Vạn Thái Thái cười nói:

- Mẹ mình nói, tên mình được lấy từ “Kính thử”: Kiêm gia thái thái. (2)

(2) Kiêm gia thái thái: Lau sậy xum xuê. Thái thái (采采) nghĩa là thịnh vượng, um tùm, tươi tốt.

Thái Thái, Thái Thái. Cha mẹ hi vọng cô lớn lên xinh đẹp. Lúc cô lo đang quay đầu thì thấy Đoàn Vũ Xuyên đang biếng nhác nhìn mình chăm chăm với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu? Nghiên ngẫm? Khó hiểu? Hay là đồng cảm, thương hại? Vạn Thái Thái không muốn truy cứu nhiều, khẽ cười với cậu, làm tiêu tan sự lúng túng.

- Vạn Thái Thái?

- A? Sao?

Bảo Nghi lắc đầu:

- Ừm, không hay, không thân thiết. Cha mẹ cậu gọi cậu thế nào?

Vạn Thái Thái cau mày suy nghĩ:

- Đầu có gì, khi thì gọi Thái Thái, khi thì gọi Vạn Thái Thái.

Bảo Nghi hăng hái bừng bừng cười với Vạn Thái Thái, không hề nghe câu trả lời của cô:

- Có rồi, cứ gọi cậu là A Thái đi. Ừm, A Thái vừa hay vừa thân thiết.

- A, tùy cậu, cậu thích là được. Vậy mình gọi cậu là A Nghi nhé? Không được, A Nghi A Nghi, a di (3), ha ha ha, người khác sẽ hiểu lầm mất. Thế gọi cậu là A Bảo nhé?

(3) A Nghi (阿仪 – tên bạn ấy) phát âm giống với a di (阿姨- nghĩa là dì)

- A, không được không được, A Bảo A Bảo, mình không muốn giống với người hát dân ca kia đâu.

A Bảo (4) chính là người mặc áo trắng, quần khăn trắng, hát “Hoa loa kèn đỏ au au”. (5) Hai cô không hện mà cùng cười phá lên. Cuối cùng quyết định gọi cô ấy là A Tăng. Trong lòng cảm thấy có một nơi nào đó không ngừng sủi bọt. Blue blue blue....

(4) A Bảo: nam ca sĩ Trung Quốc sinh năm 1969, tên thật là Trương Thiếu Thuần.

(5) “Hoa loa kèn đỏ au au”: một ca khúc dân ca phía bắc Thiểm Tây

Đôi khi tình bạn của con gái lại đơn giản như vậy.

Hai cô bé thoải mái cười to, không hề chú ý gần đó có một ánh mắt từ chán ghét chuyển sang kinh ngạc rồi chuyển sang bình thản.

A Tăng là người bạn tốt nhất tốt nhất tốt nhất thời trung học của cô. Năm đó Đoàn Vũ Xuyên rời đi, may mà cô ấy vẫn còn bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Xoắn xuyết xoắn xuyết xoắn xuyết, cau mày cau mày cau mày, không giải được đề. Sau đó:

- A Tăng, đề này làm thế nào?

Thái Thái rụt rè đưa vở bài tập lên. Môn toán đúng là khắc tinh của Thái Thái.

- O, A Thái, cái này...

Cô bạn nào đó cũng xoắn xuyết y hệt:

- Mình cũng không biết. Xin lỗi.

Môn toán của cô ấy cũng không giỏi gì cho cam

Nhưng hai người không giỏi này làm sao lại chen chân vào được trường trung học trọng điểm thành phố với điểm tuyển hàng năm cao ngất ngưỡng nhỉ.

- A, không sao.

Haiz, bỏ đi bỏ đi, vẫn nên từ bỏ thôi.

- Hồi cậu ấy kia.

A Tăng khẽ chột Thái Thái, hất cằm về phía Đoàn Vũ Xuyên. Người nào đó nhìn Đoàn Vũ Xuyên, thấy cậu ấy đang nghiêm túc đọc sách, đầu cũng không ngẩng lên. Thế là bèn nhút nhát quay lại lắc đầu:

- Không hay lắm nhỉ?

Nói thật, nhìn bộ dạng cô độc lãnh đạm của cậu ấy, cô không dám. Cô chưa từng trò chuyện với cậu, không tiện làm phiền.

A Tăng lại nhai đồng dài nói:

- Nhưng thầy giáo bảo cậu học hỏi người ta nhiều vào, người xưa có câu, không ngại học hỏi kẻ dưới, hướng hồ cậu đang học hỏi kẻ trên mà, không đáng xấu hổ.

- Hay là thôi đi, không quen, để tự mình lo liệu vậy.

Thái Thái không thích nhất là làm phiền người khác, hướng hồ là người xa lạ.

- Được được được, tùy cậu, “biết thì nhận là biết, không biết thì nhận là không biết, chính là biết vậy”. (1)

(1) Câu nói nổi tiếng của Không Tử.

A Tăng quay lên, không để ý tới cô nữa.

Không biết thì bỏ qua, không thể chết dí với một bài được. Bỏ qua. Bỏ qua. Bỏ qua.....Làm sao đây, hể bỏ qua là giống như ăn kẹo cao su vậy, không dừng được. Xoắn xuyết xoắn xuyết xoắn xuyết.....Hỏi or không hỏi? This is a question. (2) Cô đành chịu liếc Đoàn Vũ Xuyên, cậu vẫn tư thế đọc sách ấy không đổi. Cuối cùng, cô khẽ thở dài, khép vở bài tập toán lại, đi ra ngoài.

(2) “Hỏi hay không hỏi? Đây là một vấn đề.” Câu này tác giả nhại từ một câu nói nổi tiếng trong vở kịch Hamlet của Shakespeare: “To be or not to be? This is a question.” (Tồn tại hay không tồn tại? Đây là một vấn đề).

Đoàn Vũ Xuyên nhìn bóng lưng của cô, lặng lẽ để sách xuống.

Thái Thái không biết, Đoàn Vũ Xuyên đã đợi cô tới hỏi bài lâu lắm rồi. Không ngờ cuối cùng cô vẫn từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

- Câu này, bạn ơi, giải thế nào vậy?

Thái Thái rút rề đưa bài thi cho người bạn nào đó.

Khi kết quả thi tháng thứ hai của Thái Thái được đưa ra, cô hoàn toàn sập đổ. Rốt cuộc kiếp trước cô đắc tội môn toán chỗ nào? Ngay cả hóa học vật lý kỳ này cô cũng thi ổn, nhưng cứ bị môn toán kéo chân. Hướng hồ cô còn béo như thế.

Thầy chủ nhiệm cuối cùng cũng lên tiếng:

- Đoàn Vũ Xuyên, phiền em giúp Vạn Thái Thái, phát huy tình bạn bè chung lớp.

Nếu không, lần sau con bé lại kéo chân cả lớp, điểm số cũng tạo thành thể diện đấy. Vừa nghĩ tới dáng vẻ chề cười của thầy Trương lớp bên cạnh là thầy chủ nhiệm lại tức. Đoàn Vũ Xuyên vẫn không trả lời, ngay cả nhìn cô một cái cũng không. Cam chịu chính là đồng ý. Thái Thái rút cuộc cũng phá bỏ phòng tuyến trong lòng mình, định nhờ cậu giúp đỡ. Sự thật chứng minh, một mình học toán là không hiệu quả.

Đoàn Vũ Xuyên không nhận lấy, không ngẩng đầu, dáng vẻ thờ ơ khiến Thái Thái trông rất thảm hại.

- Bạn ơi, bạn ơi, bạn ơi!

Thái Thái hơi giận. Đối phương vẫn không phản ứng. Cảm giác thất bại và cảm giác tự ti lúc này đều rầm rầm chạy ngang qua. Vẫn là thôi đi.

- Câu đơn giản như vậy, cậu xác định là cậu vẫn muốn hỏi?

Đối phương ngay cả nhìn cũng không nhìn Thái Thái.

- Ừ.

Cậu còn có thể khinh bỉ mình hơn sao? Thái Thái chán nản:

- Phiền cậu rồi.

May mà lúc này người ta cầm lấy bài thi nhìn ba giây. Xoạt xoạt xoạt viết lên giấy nháp của Thái Thái các bước giải đề. Sau đó trả lại cho cô. Liền mạch lưu loát, không chút suy nghĩ. Thái Thái ngờ ngác nhận lấy, trong lòng kêu lên: đại thần! Quả là không để phạm phu tục tử vào mắt. Nhưng mà, khi cô xem các bước giải đề của cậu thì lại nhăn nhó, quả nhiên là đại thần, ngay cả đáp án cũng khiến phạm phu tục tử xem không hiểu.

- Chỗ này, bạn ơi, làm sao mà ra vậy?

Phát huy tinh thần tích cực chủ động trong học tập, ừm, Thái Thái tự tiếp can đảm cho mình như vậy.

Nhưng lần này, Đoàn Vũ Xuyên không lờ cô nữa:

- Chỗ nào?

Cô ấy rút cuộc có trí thông minh bình thường không hả? Đơn giản như vậy cũng không biết. Ngay cả người nguyên thủy còn biết đấy. Người nguyên thủy? Ừm, xem ra cô ấy chính là người nguyên thủy.

- Người nguyên thủy, xích qua đây xíu, mình nhìn không rõ đề.

Đoàn Vũ Xuyên thấy đề bài di chuyển càng lúc càng xa dưới bàn tay run rẩy của cô thì bất mãn nói.

Người nguyên thủy???!!!! Đi chết đi!

- Mình tên Vạn Thái Thái!

Hông! Bình tĩnh, sao có thể lộ sơ hở được:

- Chút thông minh này của cậu chỉ có thể đánh đồng với người nguyên thủy thôi.

Nhanh trí như đại thần.

- Hừ, có gì hay ho chứ, cậu thế này là công kích cá nhân, hiểu không?

Vạn Thái Thái cực kỳ tức giận.

- Bản thân ngốc mà không cho người ta nói.

Đoàn Vũ Xuyên không mở miệng thì thôi, hễ mở miệng là lực sát thương cao. Không tức chết người thì ta không phải đại thần.

- Có hơi sức như vậy thì không cần mình dạy nhỉ.

Cậu không để ý tới Thái Thái nữa, lại cầm quyển sách lên.

Thái Thái vụt giật lại bài thi. Tức chết, tức chết mất! Tức chết đi được mà! Không hỏi! Không bao giờ hỏi nữa! Kiêu căng ngạo mạn, tự cao tự đại, chủ nghĩa sô – vanh! (1) Có gì giỏi chứ!

(1) Chủ nghĩa sô – vanh: niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng nước mình hơn các nước khác.

- Còn hỏi bài cậu nữa thì mình chính là người nguyên thủy!

Ngày thứ nhất, kiên trì không hỏi, ngày thứ hai, kiên trì không hỏi, ngày thứ ba, vẫn kiên trì không hỏi. Nhưng đến ngày thứ tư, cô thật sự không thể kiên trì không hỏi nữa. Nếu còn không hỏi, e là cô không cần đi học nữa. Haiz, vẫn là thỏa hiệp thôi.

Sau đó, trong một góc nào đó, có một người nguyên thủy rụt rè đưa bài tập qua:

- Bạn ơi, câu này làm thế nào?

Đoàn Vũ Xuyên không ngẩng đầu rời mắt khỏi bài tập của mình, nhẹ nhàng chẹn họng:

- Mình nhớ ai đó rất khí phách, không hỏi mình nữa cơ mà?

- Ô, cái đó, cái đó, xin lỗi, cậu nói, không sai, nhưng, đứng trước môn toán thì khí phách hoàn toàn là

Ôi, Thái Thái ơi là Thái Thái, ăn nói khép nép như vậy, chẳng lẽ không biết trong lớp còn có người khác cũng giỏi toán ư? Đầu gối, đúng là người nguyên thủy.

- Người nguyên thủy.

Đoàn Vũ Xuyên nhàn nhạt nói.

- Ủ. Chỉ cần đại thần chịu chỉ bảo mình, người nguyên thủy thì người nguyên thủy. Trước mặt môn toán, mặt mũi chả là gì cả.

Thái Thái cắn răng, gương mặt xấu hổ hơi ửng đỏ.

Lần này ngược lại khiến Đoàn Vũ Xuyên ghen không phản bác được. Không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh không cần mặt mũi. Cậu cầm lấy đề toán, lại xoạt xoạt viết ra.

Người nguyên thủy:

- Ô, cậu có thể viết tỉ mỉ hơn chút không, nếu không mình xem không hiểu. Dù sao thì, cậu hiểu mà.

Đoàn Vũ Xuyên hơi dừng lại, không nhiều lời, viết các bước giải nhiều hơn một chút. Cố gắng để người nguyên thủy có thể xem hiểu. Không biết cô ấy thi toán kiểu gì mà được có hai ba điểm, đại khái chỉ người nguyên thủy mới có bản lĩnh này nhì.

Nhưng dù sao cậu vẫn nghiêm túc dạy, hết thầy rồi sẽ ôn thôi.

Thái Thái 15 tuổi gặp Đoàn Vũ Xuyên 15 tuổi, bây giờ họ đều 27 tuổi, mười hai năm, vậy mà đã mười hai năm trôi qua rồi, có câu hát thế này: “Mười năm trước, em không thuộc về anh, anh không thuộc về em.” Thái Thái nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt nở nụ cười, thời gian đúng là như trôi đi, thấm thoát trôi nhanh.

- Người nguyên thủy?

Đoàn Vũ Xuyên thấy cô vừa ngẩn người vừa cười thì có chút mờ mịt. Thái Thái giật mình, đã mười năm cô không nghe ai gọi mình như thế nữa. Chẳng lẽ thật sự tâm linh tương thông, cậu ấy biết cô đang nhớ về quá khứ? Cô vô cùng hoài niệm biệt danh kia, ánh mắt sáng ngời nhìn anh. Anh giật mình, không rõ tại sao ánh mắt cô lại nóng bỏng như vậy rồi lập tức âm ỉ. Mười năm biến lớn chẳng thêm sông (2). Hết thầy đều không quay về được nhỉ? Vẫn nhớ thì sao chứ? Vạn Thái Thái lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Đoàn Vũ Xuyên không hiểu ra sao.

(2) Tác giả lấy ý từ câu thơ trong bài “Ly tư” của Nguyên Chấn: “Tăng kinh thương hải nan vi thủy” (Từng qua biển lớn chẳng thêm sông), ý nói nếu từng được gặp người mình thích thì những người khác đều không đáng nhắc tới. Ở đây ý nói Thái Thái vì từng được gặp Đoàn Vũ Xuyên nên khó mà quên được anh, khó mà quên được đoạn tình cảm trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lão tiên sinh Chu Tự Thanh (1) từng nói, thời gian trôi qua lúc rửa tay, trôi qua lúc ăn cơm, trôi qua lúc ngủ. Tóm lại là trôi qua không vết tích.

(1) Chu Tự Thanh: một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

Sau khi kỳ thi tháng thứ ba kết thúc, Vạn Thái Thái rất hưng phấn. Bởi vì môn toán của cô thật sự tiến bộ, 4,7 điểm. Tuy vẫn không phải điểm cao nhưng cô thấy mình đạt được tiến bộ to lớn như thế thì không biết vui sướng đến nhường nào. Chuyện này đều nhờ Đoàn Vũ Xuyên. Thoạt nhìn cậu ấy có vẻ xa cách khó gần, kiêu căng ngạo mạn, sự thực là cậu ấy rất kiêu căng ngạo mạn. Không lâu trước đây, thầy đã chuyển chỗ của Vạn Thái Thái đến trước

mặt Đoàn Vũ Xuyên với lý do tốt đẹp là giúp đỡ cô học tập. Đây là quyết định vì thành tích tốt cho cả lớp. Nhưng dù sao cũng không thể đổi chỗ của một người thành tích tốt với một người thành tích kém chứ, đây là lớp học phân chia đẳng cấp mà. May là cậu bạn bị đổi chỗ ấy không ý kiến gì. Điều này khiến Vạn Thái Thái ngưỡng mộ rất lâu, còn mời người ta uống nước để bày tỏ lòng biết ơn. Thế là cô lại tạo được quan hệ tốt với cậu bạn kia. May mà thành tích của cô sau tháng thứ ba đột nhiên tăng mạnh, vừa vặn có thể ngồi ở chỗ đó. Từ khi Vạn Thái Thái và Đoàn Vũ Xuyên trở thành đôi bạn bàn trước bàn sau, Đoàn Vũ Xuyên đã trở thành thầy giáo bổ túc riêng hữu hiệu nhất của cô. Đồng thời da mặt của Thái Thái cũng càng lúc càng dày, bất kể cậu nói cô là người nguyên thủy thế nào, IQ thấp ra sao, cô đều im lặng thừa nhận, sau đó không ngừng nhe răng cười hắc hắc ngây ngô với cậu. Cô biết mình phải nhin nhin nhin, không thể nhin nổi vẫn phải nhin. Kỳ thực chủ yếu nhất là cô biết cậu không có ác ý. Nhìn cậu vất vả dạy một đứa đầu gỗ như cô học toán, cô cảm thấy rất mang ơn cậu. Xem như đây là lời quở trách ngọt ngào đi.

Sau đó, Vạn Thái Thái bắt đầu trở nên tâm hồn bay bổng, thường xuyên tự dưng cười ngốc nghếch, không ngừng nhìn chăm chăm ra cửa cứ như ở cửa mọc ra một đóa hoa vậy. Ban đầu cô đã giới mơ mộng vu vơ rồi, bây giờ lại càng thêm nghiêm trọng, bị Đoàn Vũ Xuyên bắt được rất nhiều lần, lần nào lúc cậu đang giảng bài, cô cũng không tập trung.

- Người nguyên thủy, cậu lại làm sao vậy?

Đoàn Vũ Xuyên khó chịu gõ lên đầu cô. Đầu gỗ, ngốc đến thế. Nhưng Thái Thái lại không buồn, không giận, ngược lại còn cười ha ha.

- A Xuyên.

A Xuyên là tên do Thái Thái đặt giúp cậu. Một ngày nọ, cậu đang giảng bài cho cô, đột nhiên cô nghiêng đầu nói, Đoàn Vũ Xuyên, tên thân mật của cậu là gì? Đoàn Vũ Xuyên không để ý đến cô. Sau đó cô tự đọc thoại, mình đặt giúp cậu nha. Nghĩ thật lâu, cô nói, gọi cậu là A Xuyên nhé, dù sao thì mình là A Thái. Đoàn Vũ Xuyên không phản ứng, không nói được cũng không nói không được. Cam chịu chính là đồng ý. Thái Thái nghĩ vậy. Đoàn Vũ Xuyên nghĩ bụng, trước kia sao không phát hiện cô ấy ồn ào thế này nhỉ. Kỳ thực, chỉ cần quen thân rồi, Thái Thái sẽ rất nhắng nhít.

- Mình nói cho cậu một bí mật này.

Dáng vẻ hưng phấn của cô khiến Đoàn Vũ Xuyên phải bỏ sách giáo khoa xuống.

- Mình yêu thầm một đàn anh lớp trên, siêu đẹp trai luôn.

Dáng vẻ Thái Thái đúng kiểu mê trai:

- Hôm đó mình đến phòng giáo viên, đi ngang qua lớp 11/1, vô tình nhìn thấy anh ấy đang đùa giỡn với bạn bè, cực kỳ tỏa nắng, sau đó, mình liền không thể tự kiềm chế nổi.

- Mình mặc kệ cậu có yêu thầm ai hay không, rốt cuộc cậu có học toán hay không đây? Cậu biết hết rồi thì đừng hỏi mình nữa nhé.

A Xuyên quay đầu đi chỗ khác, hơi giận. Cái người nguyên thủy này.

- Anh ấy thật sự đẹp trai lắm, nghe nói anh ấy tên. ...

Đoàn Vũ Xuyên đứng dậy bỏ đi.

- Dương Thuần.

Đồ thiếu niên không lễ phép. Thái Thái quay đầu đi chỗ khác, tự mình nghiền ngẫm.

Sau đó, cô gái mê trai nào đấy thường xuyên giả vờ đi ngang qua lớp 11/1 trên lầu. Lúc đi ngang qua sẽ cố gắng nhìn vào trong một cái. Có lúc thấy được người muốn thấy, có lúc không thấy được. Nếu cuộc sống cứ thế trôi qua thì tốt. Nhưng đến một ngày nọ, cô vẫn giả vờ đi ngang qua. Khi lên lút nhìn vào trong, cô nghe được tiếng cười nhạo:

- Nhìn kia, nhò mập kia lại tới nữa kia, Dương Thuần, mày mau ra nhìn nè. Hay là mày mau chóng chịu nhò đó đi há.

Một tràng cười vang, Thái Thái đỏ bừng mặt.

Cô nghe một giọng nói êm tai thốt lên những lời đùa độc ác:

- Tao thèm nhò đó lắm gì? Nhà tao đâu có nuôi heo.

Thái Thái quả thực muốn tìm một cái lỗ chui xuống đất. Mắt cô đỏ lên nhìn chăm chăm hai người nọ.

- Nhìn kia, nhò mập sắp khóc kìa, mau qua an ủi nào.

Họ lại cười vang, số người càng lúc càng đông.

- Muốn đi thì mày đi đi, tao không đi đâu. Tao sợ bị dính cúm gia cầm lắm.

Dương Thuần nói xong chán ghét xua xua tay. Kế đó, Vạn Thái Thái cố nén nước mắt ngăn đầu ưỡn ngực sai bước rồi đi. Phải, cô tự ti, cô béo, nhưng

cô cũng có lòng tự tôn. Phía sau cô người ta vẫn cười vang, cô bất chấp, chỉ muốn mau chóng trốn đi.

Cô về chỗ ngồi lặng lẽ khóc, không ai biết, không ai quan tâm, mọi người trên thế giới này đều bận, nào có ai rảnh quan tâm đến sống chết của cô. Cô thèm, cô phải giảm béo, phải cho những kẻ cười nhạo cô một kích thật mạnh! Cô dùng sức lau nước mắt. Dùng sức quá đà, đánh trúng người đi ngang qua, cô liên tục nói xin lỗi, nhìn lại, người đó là Đoàn Vũ Xuyên. Cậu nhìn kỹ cô rồi hờ hững về chỗ ngồi, bỗng dưng buông một câu:

- Người xấu thì phải học nhiều.

- Hả? Ừ, mình sẽ học hành thật tốt. “Phúc hữu thi thư khí tự hoa” (2). Không thể làm mỹ nữ thì cũng phải làm một cô gái có nội hàm.

(2) Trong lòng có sách vở, có kiến thức thì mặt mũi sáng sủa.

Cô tưởng cậu nói cô xấu. Kỳ thực, cậu chỉ muốn an ủi cô. Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô, không nói gì.

Mối tình đầu yêu thầm của Thái Thái cứ vậy mà kết thúc. Bắt đầu vì điệu, kết thúc cũng vì điệu. Đau lòng hai ngày rồi cũng thôi. Dẫu sao thì thế giới này vẫn còn rất nhiều việc phải làm, chẳng hạn như, học toán. Cô không còn nhắc đến Dương Thuấn nữa, cũng không còn nghĩ ngốc mê trai nữa.

Thái Thái nhớ lại chuyện xưa, đột nhiên cảm thấy những lời của Đoàn Vũ Xuyên khi ấy là an ủi chứ không phải châm biếm. Hóa ra anh thật sự đối đãi với cô không tệ. Thái Thái hơi tự giễu. Đoàn Vũ Xuyên càng lúc càng không hiểu cô gái này rốt cuộc làm sao vậy? Tâm trạng thay đổi nhanh đến thế. Sau khi anh đưa cô về, Thái Thái tạm biệt anh, không mời anh vào uống trà. Đoàn Vũ Xuyên cũng nhanh chóng lái xe rời đi.

Kỳ thực lúc học đại học, Thái Thái đã từng gặp Dương Thuấn, anh ta là bạn trai của đàn chị cô, Thái Thái vờ như không thấy anh ta. Cô không phải thánh nhân, không phải thánh mẫu, cô có thể không oán hận người từng tổn thương mình nhưng không thể hoàn toàn buông bỏ. Giữa biển người mệnh mông, gặp lại một người vừa dễ dàng đến vậy vừa khó khăn đến vậy. Tựa như Dương Thuấn, cô không hề muốn gặp lại anh ta mà vẫn cứ gặp; tựa như Đoàn Vũ Xuyên, cô muốn gặp lại anh đến vậy nhưng cứ không gặp được. Có lẽ thiên ý trêu người hoặc là việc tốt phải gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thái Thái từ sau lần trước bị người mình thích chế giễu thì hạ quyết tâm giảm béo. Kiêng ăn vặt, bớt ăn thịt, gia tăng vận động. Mỗi buổi tối cô đều kéo thân thể nặng nề công kênh đến sân thể thao chạy nửa giờ. Ban đầu rất vất vả, chạy một vòng là sắp tắt thở, quần áo như ngấm trong nước vậy. Mỗi lần muốn từ bỏ, cô lại nhớ tới tiếng cười nhạo ngày ấy, heo, cúm gia cầm, chết hết đi! Bà đây phải gầy! Dần dần, tiếp tục kiên trì, với một người mập mà nói, cô chạy được suốt nửa tiếng như vậy đã rất giỏi rồi.

Ồ, quên nói, Thái Thái là học sinh nội trú, không thường xuyên về nhà.

Sau khi kiên trì rèn luyện mỗi ngày, trọng lượng của cô không thay đổi nhiều. Nhưng sức bền lại trở nên rất tốt. Cho nên vào lúc thi chạy tám trăm mét cuối kỳ, cô đã thuận lợi vượt qua. Bạn bè thực không dám tin, một người mập như thể chạy tám trăm mét còn nhẹ nhàng hơn cả người gầy. Họ không chỉ bất ngờ mà còn lên khen cô, cảm thấy cô thật giỏi. Vì thế quan hệ của cô với bạn bè trong lớp, không kể A Tăng, đều rất tốt. Còn A Tăng, do thành tích thay đổi nên ngồi cách cô hơi xa một chút. Rồi các bạn không chạy nổi đều tới xin cô chỉ bảo xem làm thế nào, các bạn muốn giảm béo cũng tới xin cô chỉ bảo làm thế nào. Cô đâu có gầy, muốn giảm béo sao lại hỏi cô?

Sau đó, cô từ từ nhận ra, con người Đoàn Vũ Xuyên rất tốt. Các ví dụ dưới đây sẽ chứng minh:

Một, quên nói, Vạn Thái Thái cận thị nặng. Đầu tại hồi trung học cơ sở cô nghiên cứu thuyết các loại mà ra. Cho nên nói, tiểu thuyết hại người mà.

Hôm nọ, Thái Thái đeo mắt kính dày đi toilet, lúc ra khỏi toilet thì bị người khác va phải, làm rơi mắt kính, trên đời này không phải người nào cũng có lễ độ. Cô ta không sao cả liền bỏ đi. Để lại Vạn Thái Thái mò mẫm dưới đất trước cửa toilet tìm kính. Mời tham khảo dáng vẻ của cô qua “Phụ nữ không xấu”, dáng vẻ sau khi làm rơi mắt kính sát trùng do Châu Tấn diễn. May mà Đoàn Vũ Xuyên lúc đó bước ra khỏi toilet, nhìn thấy bộ dạng xấu xí của cô. Cậu tốt bụng nhặt kính lên trả lại cho cô, giải quyết được mối nguy rơi mắt kính của Thái Thái.

Ừ, được 1 điểm thiện cảm.

Hai, nghiêm túc dạy toán có tính không? Tuy lần nào cậu cũng rất hung dữ nhưng rất kiên nhẫn. Cậu giảng là cô hiểu ngay. Hơn nữa, thành tích toán của cô từ hai ba điểm dần dần đi lên có được chưa? Kéo theo thành tích hóa học, vật lý và thành tích tổng thể cũng đi lên. Nhân vật quan trọng như vậy đấy.

Ừ, thêm 5 điểm thiện cảm.

Ba, có một lần buổi tối cô chạy bộ ở sân thể thao nhìn thấy cậu, bèn bước qua tán gẫu. Ví dụ như:

Sao cậu lại ở đây?

Cậu không học à?

Cậu cũng chạy bộ hả?

Ha ha ha ha ha ha. Chúng ta đều phải giảm béo nhì.

Cho nên, thường xuyên chạy bộ cùng cậu xem như là có tình hữu nghị cách mạng nhì.

Ừ, thêm 1 điểm thiện cảm.

Bốn, con người luôn có lúc bị cảm, lúc bị cảm mà có người quan tâm sẽ rất biết ơn. Phải, Thái Thái bị cảm, Đoàn Vũ Xuyên mang thuốc cảm cho cô. Tuy cậu hơi hột nôi là trong nhà có sẵn, thấy nên tiện tay đem theo nhưng Thái Thái cảm thấy mình được cưng chiều mà hoảng hốt.

Ừ, thêm 2 điểm thiện cảm.

Chưa đợi điểm thiện cảm lên 10 điểm, nhà trường cho nghỉ đông. Cô những tưởng học kỳ sau sẽ có cơ hội gom được 10 điểm. Nhưng khi khai giảng, Đoàn Vũ Xuyên không đến nữa, thầy giáo nói, cậu chuyển trường rồi. Giọng điệu đầy tiếc nuối. Để lại Thái Thái ngầy người như tượng.

Suốt kỳ nghỉ đông, cô luôn nghĩ đến cảnh cậu dạy cô học toán, mong mau đến khai giảng, không biết từ lúc nào cô lại thích đi học như vậy nữa. Nghỉ đông cũng không chơi cho tử tế. Nhưng kết quả đối được lại là tin cậu chuyển trường. Cô đau lòng, mắt mắt, ủ rũ, buồn bã, mà không biết nói cùng ai. Không ai tin rằng, một người mới học cùng lớp nửa năm sẽ có tình cảm sâu đậm bao nhiêu. Thế nên mọi người vẫn sống cuộc sống của riêng họ. Cô hơi ghét cậu, 9 điểm của cậu bỗng chốc hóa thành không. Cậu không từ mà biệt. Nhưng về sau nghĩ lại, người ta mắc mớ gì phải nói với mình, người ta có quan hệ gì với mình? Thái Thái rồi cũng nguôi ngoai, không còn ghét cậu nhiều như thế nữa, chỉ trừ 5 điểm thôi. Đó là trừ cho việc cậu bỗng dưng rời đi. Lúc ấy cô mới nhận ra rằng, trong lòng mình vẫn khó mà nguôi ngoai được.

May là sau khi Đoàn Vũ Xuyên đi rồi, A Tăng lại đến. Họ lại trở thành đôi bạn bàn trên bàn dưới, tình bạn còn tốt hơn cả trước đây.

Xuân qua thu tới, nóng đến lạnh đi. Lớp 11 sắp kết thúc. Lúc phân ban, Thái Thái và A Tăng quyết đoán chọn ban xã hội, hưng phấn từ biệt với khoa học tự nhiên, sải bước vào hàng ngũ học sinh ban xã hội. Thượng Đế chiều cô, họ lại là bạn cùng lớp. Từ khi Đoàn Vũ Xuyên bỏ đi, Thái Thái chưa từng xao nhãng học toán, thậm chí cày nỗ lực hơn cả trước đây, thành tích toán của cô ngược lại không tệ. Mỗi lần thi, cô đều có thể đạt được 10 điểm. Thêm vào đó, các môn xã hội của cô vốn đã tốt, không bị các môn tự nhiên kéo chân, thành tích của cô tốt càng thêm tốt. Trong thời gian ấy, cô vẫn không quên chạy bộ, giảm béo mỗi ngày. Qua hơn hai năm, thân thể của cô hoàn toàn thay đổi, không còn là cô béo ngày trước nữa. Tin rằng dù là người quen gặp được cũng chưa chắc nhận ra cô. Con gái mười tám thay đổi, Thái Thái càng thay đổi càng xinh đẹp. Nhưng không biết cậu béo ngày xưa – Đoàn Vũ Xuyên – giờ thế nào rồi?

Thi đại học, không có gì bất ngờ, Thái Thái thi rất tốt. A Tăng thi cũng không tệ. Do Thái Thái thích khí hậu khô ráo phương bắc nên đi lên phương bắc, còn A Tăng thích khí hậu ẩm ướt phương nam nên đi về phương nam. Từ đó, hai chị em trời nam biển bắc, mỗi người một phương.

Thái Thái tắm xong, ra sấy tóc. Cô chợt nhớ mình đã rất lâu không liên lạc với A Tăng. Bỗng dưng nhớ cô ấy quá. Cô liền cầm điện thoại gọi cho A Tăng. A Tăng đã kết hôn, con cũng được đầy tháng rồi. Lần trước cô còn thấy cô ấy đổi avatar mới trong group bạn bè nữa. Họ tám chuyện điện thoại rất lâu, Thái Thái xoắn xuýt hỏi:

- Cậu còn nhớ Đoàn Vũ Xuyên chứ?

A Tăng không ấn tượng lắm, dù sao Đoàn Vũ Xuyên cũng chỉ là bạn học nửa năm. Hóa ra thật sự chỉ có Thái Thái là khắc sâu Đoàn Vũ Xuyên vào ký ức. Cúp điện thoại, Thái Thái ngủ không được. Bất ngờ gặp lại thế này rốt cuộc là tốt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Thái Thái đến kỳ kinh nguyệt, đau bụng lại thêm không ăn sáng khiến cô tuột huyết áp, vừa chóng mặt vừa đau bụng. Đúng là đời không còn gì lưu luyến. Vất vả lắm mới tan làm, cô muốn về nhà, bước chân hơi lảo đảo, không cẩn thận ngã xuống bãi cỏ bên cạnh. Nước mắt tuôn rơi.

- Cô ơi! Cô sao thế?

Một nam sinh chạy đến. Cô nhanh chóng lau nước mắt, nhìn lại, là sinh viên lớp cô.

- Cô không sao, không cẩn thận ngã thôi.

Cô cố gắng cười, muốn đứng dậy. Nam sinh ấy đỡ cô lên.

- Cô thật không sao chứ ạ? Sắc mặt cô kém lắm! Cô có muốn đến bệnh viện không ạ?

- Không sao, chỉ là tuột huyết áp thôi.

Và đau bụng kinh nữa.

- Ồ?

Thái Thái hơi khẩn cầu:

- Phiền em giúp cô gọi taxi nhé.

- Dạ! Em dìu cô ra cổng.

- Cảm ơn em.

- Việc nên làm mà, cô nên ăn uống nhiều vào, cô gầy quá. Cứ như gió thổi là bay ấy.

Nam sinh lải nhải cảm rảm.

- Đâu có khoa trương dữ vậy.

- Có! Cô đừng bắt chước người ta giảm cân, gầy quá không đẹp đâu.

- Em đang lên lớp cho cô đấy à?

- Không dám không dám, em thế này là quan tâm cô mà.

- Bạn gái em cũng không giảm cân à?

- Hi hi, thực không dám giấu, em vẫn còn FA, khi nào có bạn gái, em nhất định sẽ không để cô ấy giảm cân đâu.

- Đẹp trai thế này mà chưa có bạn gái? Nhưng suy nghĩ này của em rất tốt.

- Hi hi, tại em muốn tìm một cô gái mình thích để yêu đương chứ không muốn tạm bợ.

- Em mới chừng này tuổi mà suy nghĩ thấu đáo đến thế. Nam sinh được đến mức ấy thật hiếm thấy.

- Hi hi, tại cha mẹ em từ nhỏ giáo dục em tốt. Em hi vọng tìm được một cô bạn gái giống mẹ em vậy đó.

- Ồ? Mẹ em thế nào?

- Mẹ em dịu dàng trang nhã đức hạnh, vừa dân chủ vừa tôn trọng người khác.

- Nghe có vẻ mẹ em đúng là một người mẹ tốt.

- Dạ phải, người yêu sau này của em nhất định phải xem mẹ em là tấm gương mẫu mực.

- Ừm, không phải em là con trai sùng bái mẹ (1) chứ?

(1) Từ gốc là “ma bảo nam” (妈宝男), dùng để chỉ những đứa con trai chuyện gì cũng nghe lời mẹ, mẹ nói gì, làm gì cũng đúng, luôn xem mẹ là trung tâm.

- Hả? Ha ha ha ha, tuyệt đối không phải! Em chỉ cảm thấy người yêu giống mẹ em thì con cái sau này nhất định sẽ rất tốt, gia đình sẽ rất hòa thuận mà thôi. Em không phải dạng con trai sùng bái mẹ, em cũng rất độc lập, không có phức cảm Oedipus (2).

(2) Phức cảm Oedipus: dục vọng vô thức của đứa trẻ với bố mẹ khác giới.

- Vậy thì tốt, xem ra gia đình của em rất hòa thuận, em có một gia đình hạnh phúc.

- Dạ, còn gia đình cô thế nào ạ?

- Gia đình cô cũng rất hòa thuận, hi hi.

- Dạ, em nhìn ra được, cô là một người phụ nữ kiên cường, chắc chắn cha mẹ cô rất tốt.

Ừ, làm cô bây giờ muốn về nhà quá.

- Cô ơi, em đi vậy xe.
- Cảm ơn em.
- Cô đừng khách sáo, đây là việc sinh viên nên làm.
- Em về đi, cô về đây.
- Cô ơi, em thấy hay là để em đưa cô về nhé?

Nam sinh vừa nói vừa chui vào trong xe:

- Bác tài ơi, lái xe.

Thái Thái sững sờ, trong lòng quả thực cảm động. Cô về nhà, uống ly nước đường đỏ, đắp túi chườm nóng rồi đi ngủ. Ngẫm nghĩ một lát, cô vẫn đến bệnh viện khám thử.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Lần thứ hai cô đến khám phụ khoa. Haiz. Không ngờ lần này lại là anh ngồi khám bệnh! Cô phân vân muốn rời đi. Nhưng anh đã quay đầu nhìn thấy cô, cô lúng túng đưa tay chào. Sau đó thì làm việc theo thông lệ.

- Kỳ kinh nguyệt lần trước là khi nào?
- Ô, ngày mười lăm mười sáu? Đại khái là hai ngày đó.
- Đại khái? Lượng mỗi lần thế nào?
- Bình thường.
- Một lần mấy ngày?
- Bốn năm sáu bảy ngày. Không nhất định.

Mặt Thái Thái thật có thể nhỏ ra máu.

Đoàn Vũ Xuyên nheo mắt nhìn cô:

- Lần nào thời gian cũng không cố định?
- Ừ, có lúc sớm mười mấy ngày, có lúc trễ mười mấy ngày.
- Màu sắc thế nào?
- Rất đen.
- Có máu cục?
- Ừ.

Mặt người nào đó sắp thành gan heo rồi.

- Mỗi lần đến kỳ có đau không?
- Đau.
- Đau nhiều ít?
- Như muốn chết vậy.

- Lần trước kiểm tra có vấn đề gì không?

Thái Thái hơi buồn bã:

- Bác sĩ nói không vấn đề gì cả. Nhưng, tại sao kinh nguyệt của mình luôn không bình thường?

Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô:

- Điều này nói rõ rằng cậu không có nguyên nhân về mặt bệnh lý.

Thái Thái thò thẻ hỏi:

- Nhưng tại sao kinh nguyệt của mình vẫn không bình thường?

- Cậu có quan hệ tình dục không?

- Há?

Thái Thái nghẹn, rốt cuộc phải trả lời ra sao đây? Trả lời là không thì sẽ bị anh cười chết mất, anh sẽ biết cô vẫn là xử nữ! Nhưng cô thật sự không có mà! Khó chịu quá, lúng túng quá!

- Mình có thể không trả lời không?

Mặt anh không đổi sắc:

- Không thể. Trả lời mới xác định được nên làm kiểm tra gì cho cậu.

- Ồ. Không có.

Mợ nó. Cậu cười đi cười đi cười đi.

Anh không cười:

- Vậy thì chỉ có thể kiểm tra huyết trắng (1) thôi.

(1) Huyết trắng: dịch tiết từ đường sinh dục phụ nữ gặp ở những giai đoạn khác nhau như tuổi dậy thì, lúc rụng trứng, sắp tới kỳ kinh, tuổi mãn kinh.

- Mình từ chối!

Cô mới không cần để anh kiểm tra huyết trắng cho cô đâu! Cô không muốn bị nhìn hết ráo, dù anh là bác sĩ cũng không được! Trước khi anh là bác sĩ thì anh là bạn học của cô! Cô còn cần mặt mũi.

- Từ chối?

Anh nhướn mi nhìn cô, rất tốt, mặt đỏ rần rần.

Thái Thái vội vã trả lời:

- Đúng, mình không muốn kiểm tra. Lần trước đã kiểm tra rồi, không có vấn đề.

Anh khép bệnh án của cô lại:

- Cậu có thể đi rồi.

- ???

Thái Thái bật đứng dậy, cầm bệnh án hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài, xấu hổ chết đi được!

Mặt anh vẫn không đổi sắc:

- Đợi đã! Lần sau vào ngày đầu tiên hết kinh nguyệt, nhớ đến bệnh viện kiểm tra hormone xem có rối loạn nội tiết hay không.

- Ừ.

Cô quay lại, ngồi xuống.

Anh hơi nghi hoặc:

- Còn vấn đề gì à?

Cô lo lắng:

- Ổi ờ ồm.....có phải mình bị rất nghiêm trọng không?

Mặt anh không biểu cảm

- Kiểm tra xong mới biết.

Cô hơi lo lắng:

- Sau này mình có mang thai được không?

Anh nhìn cô với ánh mắt phức tạp:

- Không chắc chắn, y học không có tuyệt đối. Sao hả, cậu muốn sinh con rồi à?

- Mình chỉ không muốn mất đi cơ hội làm mẹ thôi. Mình đi đây, cảm ơn cậu. À phải, nếu đã là bạn cũ, lần sau mình có thể khỏi đăng ký mà trực tiếp tìm cậu tư vấn không? Đăng ký phiền phức quá.

- Mình không khám bệnh ngoài giờ.

- Ồ.

Khốn!

- Nhưng mà, là bạn cũ, mình có thể giải đáp thắc mắc miễn phí cho cậu.

- Ủ, với mình tuy cậu là bác sĩ nhưng trước đó là bạn học, còn là một bạn học nam nữa. Mình không thể không bận tâm để cậu kiểm tra thân thể.

Cô vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng, anh phải biết cô khó khăn cỡ nào khi miêu tả tình trạng bệnh của mình với anh.

- Nhưng với mình, cậu chỉ là một bệnh nhân, kể đó mới là bạn học nữ.

- Có lẽ cấp bậc của chúng ta chênh lệch quá nhiều, tạm biệt.

Cô kéo cửa ra.

- Đợi đã!

Đoàn Vũ Xuyên chợt gọi cô lại.

- Sao vậy?

- Mình có một thầy giáo là bác sĩ đông y, hiện đã nghỉ hưu, mở phòng khám tại nhà, để mình liên hệ giúp cậu, cậu đến chỗ thầy ấy khám thử xem, chuyện kinh nguyệt không đều tây y khám không ra, đông y có thể giúp cậu điều trị. Mình liên lạc cậu sau nhé.

- Thật ư? Mình cũng từng khám đông y nhưng vô dụng.

- Đó là lang băm, có thể khám được gì chứ.

Giọng điệu chế giễu của Đoàn Vũ Xuyên quá rõ ràng.

- Cậu cũng đâu khám ra được gì, chẳng lẽ cậu cũng là lang băm?

Thái Thái châm biếm cũng rất rõ ràng.

Anh lườm cô:

- Thế cậu để mình kiểm tra huyết trắng cho cậu nhé?

Thái Thái bỏ chạy:

- Không! Cậu là thần y là thần y là thần y!

- Cậu đi đi, liên hệ với thầy xong mình sẽ báo cậu biết.

Anh gọi người tiếp theo.

- Ủ, cảm ơn cậu.

- Không có gì.

Kỳ thực cô không biết, mỗi lần khám bệnh cho cô, trái tim anh đều treo thật cao, những câu hỏi ấy anh cũng phải chuẩn bị tâm lý cho vững rồi mới hỏi ra miệng. Haiz, mệt quá, lần sau đừng tới bệnh viện gặp phải anh nữa. Cứ vớt cho thầy anh đi. Có điều, cô vẫn là xử nữ, thông tin này khiến anh rất vui, nói rõ rằng cô vẫn giữ mình như ngọc. Rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Chưa được mấy ngày, Đoàn Vũ Xuyên đã gọi cho cô, bảo cô buổi chiều đi khám, vì thầy anh y thuật cao siêu, người đến khám đông vô số kẻ, nhưng mỗi ngày thầy chỉ giới hạn khám trong mười người. Bảo cô không được đến muộn. Cô đồng ý, thấy buổi chiều ở trường không có việc gì liền đón xe đi. Chỗ của thầy đúng là vắng vẻ. Cô thấy bảng hiệu “Bác sĩ Ngụy đông y” thì cười không phúc hậu rồi bước vào. Phòng khám rất lớn, có nhiều y tá. Cô trò chuyện với y tá, y tá bảo cô chờ bên ngoài, trước cô còn vài người khám nữa. Không lâu sau đến lượt cô. Cô bước vào, người đầu tiên cô nhìn thấy không phải một ông lão tóc bạc như tiền mà là một chàng trai trẻ tuổi. Cô giật mình, đây không phải đồng nghiệp của cô ở trường sao?

- Vạn Thái Thái? Sao cậu lại ở đây?

Đồng nghiệp nam cười hỏi.

Cô khó hiểu:

- Ngụy Hiền? Sao cậu lại ở đây? Chẳng lẽ cậu là bác sĩ đông y?

- Ha ha ha ha, mình không phải bác sĩ đông y, cha mình mới phải, ông ấy đi vệ sinh rồi, hôm nay rảnh nên mình tới thăm ông ấy mà thôi.

Ngụy Hiền giải thích.

- Ra vậy. Thật trùng hợp.

Không hiểu tại sao cô đi khám bệnh cứ luôn gặp người quen.

- Phải đó, ở đây cũng có thể gặp cậu. Cậu bệnh à?

- Ủ, có chút vấn đề nhỏ, khám xem có thể trị được không.

- Vấn đề gì? Người tìm cha mình khám bệnh đều là bệnh phụ khoa, kinh nguyệt cậu không đều à?

- Sao cậu không đoán mình mắc bệnh phụ khoa?

Thái Thái đùa anh, cô và anh đồng nghiệp này trước giờ không nói chuyện nhiều.

- Ha ha ha ha ha. Cậu còn trẻ như thế, không cần khám, cho nên chắc chắn là kinh nguyệt không đều.

-

Thái Thái quăn.

- Hi hi, cậu đừng để bụng, mình đùa thôi.

- A.

Cô cười nhạt.

Bác sĩ đông y bước vào, Ngụy Hiền kêu lên:

- Cha, đây là đồng nghiệp của con.

Thái Thái lễ phép:

- Dạ cháu chào bác sĩ.

Bác sĩ đồng y hỏi:

- Ủ, cháu là bạn học.....nữ của Đoàn Vũ Xuyên?

Thái Thái thành thật nói:

- Dạ, là cậu ấy bảo cháu đến tìm ông.

- Cháu ngồi đi, ông xem mạch cho.

Bác sĩ Ngụy ngồi xuống.

- Dạ.

Thái Thái cũng ngồi xuống, đưa tay ra.

Sau đó là một loạt các câu hỏi thông thường của đông y. Mỗi lần trả lời cô đều len lén liếc Ngụy Hiền, sao cậu ấy vẫn chưa ra ngoài?

- Ngụy Hiền, con ngồi đây làm gì, rảnh rồi thì về nhà đi.

Ngụy Hiền cười nói:

- Con đợi đưa đồng nghiệp về luôn.

Thái Thái cười lấy lòng:

- Không cần không cần không cần, cậu có việc thì cứ đi trước đi.

- Vậy con ở đây làm gì, đến phòng thuốc xem thuốc nấu xong chưa?

Bác sĩ ra lệnh, thằng con trai này của ông học vật lý kỹ thuật mà đầu óc sao chậm chạp thế, không thấy con gái người ta ngượng à. Hèn gì chưa có bạn gái.

- Dạ, được.

Ngụy Hiền nhìn Thái Thái rồi rời đi.

- Cháu đừng căng thẳng, ông đuổi nó đi rồi.

- Cảm ơn bác sĩ, thật ngại quá.

Có mấy vấn đề cô không tiện nói ra khỏi miệng trước mặt nam đồng nghiệp.

- Cháu và con trai ông là đồng nghiệp?

- Dạ.

Ở trường họ không trò chuyện nhiều, bình thường cô rất lãnh đạm.

- Ủ.

Bác sĩ xoa xoa xoa viết đơn thuốc.

- Bác sĩ, bệnh của cháu nặng không?

Bác sĩ từ tốn nói:

- Huyết khí hư nhược, khả năng miễn dịch kém, cung hàn, hàn khí trong người rất nặng, dẫn đến kinh nguyệt không đều.

- Nghiêm trọng lắm ư?

- Thế nào mới gọi là nghiêm trọng? Người trẻ tuổi phải biết yêu quý thân thể của mình!

Ôi thanh niên bây giờ.

- Vậy cháu có thể mang thai không?

Đây là vấn đề Vạn Thái Thái lo nhất, không phải cô ham kết hôn sinh con, chỉ là cô cảm thấy cô muốn sinh con hay không và cô có thể sinh con hay không khác nhau về tính chất, cô không muốn bị tước mất quyền làm mẹ.

- Cháu kết hôn rồi?

- Chưa chưa chưa, cháu chỉ hỏi thôi, sợ mình không mang thai được.

Thái Thái vội lắc đầu.

- Uống mấy liều thuốc ông kê đúng giờ thì không có vấn đề gì.

Hèn gì Đoàn Vũ Xuyên giới thiệu qua đây.

- Bác sĩ ông đừng dọa cháu.

- Yêu quý sức khỏe mình, thứ không nên ăn thì đừng ăn, chú ý nghỉ ngơi, buông lỏng áp lực, bằng không hối hận không kịp.

Ông đã gặp quá nhiều trường hợp như vậy rồi.

- Dạ dạ dạ, ông nói đúng. Cháu chắc chắn sẽ yêu quý sức khỏe mình!

- Cô bé rất thú vị, đến phòng thuốc lấy thuốc đi. Lát nữa sắc thuốc xong, cháu cầm về, một ngày hai túi, sau khi ăn nhớ uống thuốc đúng giờ.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ.

- Cháu đi đi, Đoàn Vũ Xuyên cũng xem như học trò đặc ý của ông.

- Nhưng Đoàn Vũ Xuyên học tây y mà?

- Nó cũng có học đông y, cháu không biết à?

- Dạ không, cậu ấy không nói, vậy tại sao cậu ấy không khám cho cháu?

- Cháu cảm thấy tay nghề của thầy giỏi hay tay nghề của trò giỏi?

- Chắc chắn là tay nghề của thầy giỏi rồi! Ha ha.

Lúc này không nịnh nọt thì lúc nào nịnh nọt?

- Đoàn Vũ Xuyên hiện chủ trị tây y, nên mới bảo cháu đến tìm ông.

- Cậu ấy nói với ông ạ?

- Tự ông đoán.

- Hi hi, ông đoán hay quá. Vậy cháu đến phòng thuốc đây ạ.

- Ủ. Có thể phải đợi một hai tiếng nữa mới có thuốc. Cháu cứ ở ngoài đợi nhé.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ.

- Không có gì, cháu đi đi.

Cô ngồi trên băng ghế dài chờ thuốc. Ngụy Hiền ngồi xuống bên cạnh.

- Không ngờ nhà cậu là phòng khám đông y, sao cậu không kế thừa nghiệp cha?

- Ai nói con thì nhất định phải kế thừa nghiệp cha, mình còn một thằng em trai, để nó kế thừa là được, mình muốn làm việc mình yêu thích.

- Thực phóng khoáng.

- Hi hi, nhưng đông y ấy mà, mưa dầm thấm đất, mình cũng biết chút chút.

- Mình không tin được y thuật của một người học công trình xây dựng, mình đâu phải máy móc.

- Ha ha ha. Không cần đả kích mình như vậy mà.
- Đùa thôi đùa thôi.
- Trước đây không phát hiện, cậu cười rất xinh đấy.
- Biết bản thân có mắt không trông rồi chứ?
- Ha ha ha, mình đúng là có mắt không thấy được vàng.
- Quá khen quá khen.

Cuối cùng Ngự Hiền đưa Thái Thái về nhà. Buổi tối, sau khi nghỉ tới nghỉ lui, Thái Thái vẫn nhắn tin cho Đoàn Vũ Xuyên, cảm ơn anh. Thật lâu sau anh mới nhắn trở lại. Lâu đến mức Thái Thái ngủ mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Thái Thái bệnh, nằm ở nhà cả ngày, không nói với bất kỳ ai, nếu Ngự Hiền không gọi cho cô, có lẽ cô có thể chết luôn trong nhà.

Ngự Hiền hưng phấn:

- Vạn Thái Thái, tôi cậu rảnh không?

Cô mệt mới trả lời:

-Minh....không rảnh.

Anh hơi lo lắng:

- Cậu sao thế?

Cô vẫn mệt mới:

- Cảm thôi, không sao.
- Nghe có vẻ rất nghiêm trọng! Minh tới ngay!

Anh lập tức lái xe đi.

Không lâu sau anh đến, Thái Thái cố sức đứng dậy mở cửa cho anh.

- Sao sốt dữ vậy trời! Không được, đến bệnh viện ngay!

Anh bế cô lên xe, cô đã sốt đến mơ mơ màng màng. Lúc đến bệnh viện, Ngự Hiền đi đăng ký, lấy thuốc. Thái Thái nằm truyền nước, cả người uest oải, cảm giác có người quan tâm như vậy thật tốt. Ngủ một giấc tỉnh dậy trời đã sáng choang, Ngự Hiền nhào người ngủ bên cạnh. Cô hoảng hốt nhớ được tối qua là anh đưa cô đến bệnh viện. Cô hơi cảm kích, trong lòng cũng mơ hồ lo lắng. Thấy nước biển đã truyền xong, cô rút nó ra. Cô vừa động thân

Anh lập tức ngồi dậy, thân thiết hỏi:

- Cậu thấy thế nào rồi?
- Ừ, đỡ nhiều rồi.

Cô cảm thấy khỏe hơn nhiều.

- Hôm qua cậu dọa mình chết khiếp, viêm phổi cấp tính. May mà đưa đến bệnh viện kịp.

Ngự Hiền nhớ lại tối qua mà lòng còn sợ hãi, nếu không phải anh nhất thời hưng phấn gọi điện hẹn cô thì có lẽ cô chết ở trong nhà mất. Phụ nữ độc thân

đúng là rất nguy hiểm.

- Cảm ơn cậu, thật đấy, ơn cứu mạng.

Thái Thái thật sự biết ơn.

- Còn đùa được chứng tỏ không sao rồi. Mình đi gọi bác sĩ.

Nguy Hiền đứng dậy đi ra ngoài.

Thái Thái khẽ nói:

- Ừ. Cảm ơn.

Bác sĩ nói quan sát thêm một ngày, không sao thì có thể xuất viện. Nguy Hiền phải đi làm, xin nghỉ phép giúp Thái Thái. Cô quá buồn chán, bèn xuống giường đi dạo. Lúc đi dạo gặp phải Đoàn Vũ Xuyên, đây là lần thứ tư cô gặp anh. Có điều lần này trông cô hơi chật vật.

- Sao cậu lại ở đây?

Về mặt Đoàn Vũ Xuyên nghi hoặc, không biết cô bị làm sao.

- Mình bệnh.

Thái Thái hơi ngượng.

Đoàn Vũ Xuyên cau mày:

- Xây ra chuyện gì?

Thái Thái trả lời:

- Chạng vạng tối qua được đưa đến khẩn cấp. Bị viêm phổi cấp tính, giờ không sao rồi, nhưng vẫn phải quan sát thêm một ngày.

Anh hơi tức giận:

- Tại sao cậu không nói với mình?

Về mặt Thái Thái khó hiểu:

- Mình bệnh mà, sao nói với cậu được.

- Chẳng lẽ cậu không có số điện thoại của mình?

Đoàn Vũ Xuyên tức không nhẹ. Anh không gọi cho cô thì cô không biết gọi cho anh à. Lần nào nhắn tin cho anh cũng toàn cảm ơn khách sáo. Anh muốn mặc kệ cô nhưng lại không nỡ. Thế nên lần nào anh cũng xoắn xuýt xem có nên trả lời hay không, thật lâu mới hồi âm.

- Có, nhưng một bệnh nhân sao báo cho bác sĩ biết mình bệnh chứ.

Thái Thái cảm thấy kỳ lạ, lẽ nào cô sắp chết còn có thể gọi 120 à? Nếu có thể gọi thì gọi 120 chứ gọi anh làm gì?

- Vậy bây giờ tại sao cậu không báo cho mình?

Đoàn Vũ Xuyên sợ mình đánh người.

- Bây giờ không phải cậu biết rồi à?!

Mình liên quan gì tới cậu, sao phải báo cho cậu biết? Đương nhiên Thái Thái không nói mấy lời đó ra khỏi miệng.

Đoàn Vũ Xuyên hỏi thẳng:

- Nếu mình không tình cờ gặp cậu thì có phải cậu không định nói với mình không?

- Mình không sao thì chắc là không nói. Cậu là bác sĩ khoa phụ sản, nói với cậu có ích gì?

Thái Thái hỏi, cô cảm giác được anh đang giận, nhưng lại nghĩ anh giận cái quái gì chứ?

- Cậu! Theo lời cậu nói thì cậu đến bệnh viện thế nào?

Đoàn Vũ Xuyên mới nhớ tới vấn đề này.

- Đồng nghiệp gọi điện thoại cho mình, sau đó đến nhà mình kéo mình đi. Bằng không là mình chết ở nhà rồi. Phụ nữ độc thân thật đáng thương. Đúng rồi, cậu ấy là con trai của bác sĩ Ngụy đấy. Trùng hợp không?

Thái Thái cười.

- Ngụy Hiền?

Anh biết Ngụy Hiền, đó chính là thằng con trời đánh đại nghịch bất đạo, không kể thừa gia nghiệp lại đi học máy móc công trình trong lời bác sĩ Ngụy.

Thái Thái giật mình:

- Cậu biết cậu ấy?

Giọng Đoàn Vũ Xuyên không tốt lắm

- Có nghe nói.

- Ha, cũng phải, cậu là học trò đặc ý của bác sĩ Ngụy mà. Ông ấy nói thế.

Nhớ đến đánh giá của bác sĩ Ngụy, Thái Thái bật cười.

- Vậy à, không dám nhận.

- Chắc ông ấy chỉ nói khách sáo thôi, nghe chơi là được.

- Xem ra bệnh không nặng nhỉ, còn đùa được đấy.

- Đã nói khỏe rồi mà. Cậu không làm việc à?

Sao cậu rảnh rỗi ở đây tán gẫu, không đi khám bệnh?

- Không sao. Không bận.

- Ồ, mình về phòng bệnh nhé?

- Mình đưa cậu đi.

- Ừ, được.

- Người nhà cậu biết cậu bệnh không?

- Không, mình không nói với ai hết. Sợ họ lo lắng.

Thái Thái trước giờ đều như vậy, đôi khi độc lập đến đáng sợ.

Đoàn Vũ Xuyên cười giễu:

- Cậu thật kiên cường.

- Thường thôi thường thôi, tốt khoe xấu che. Nói cũng đâu ích lợi gì, chỉ khiến họ lo lắng thêm, đâu cần phải vậy.

Thái Thái vờ không hiểu câu châm chọc của cậu.

- Cậu đúng là hiếu thảo.

- Thường thôi thường thôi, nhưng quả thật mình phải cảm ơn Ngụy Hiền, không có cậu ấy thì mình chết ở trong nhà cũng không ai hay biết.

- Đến rồi.

Hiển nhiên anh không muốn trò chuyện về Ngụy Hiền.

- Ừ, bye bye.

- Tạm biệt, đợi mình tan làm sẽ tới thăm cậu.

- Không cần, mình không sao rồi, không cần phiền cậu.

- Đều là bạn cũ, việc nên làm mà.

Sau đó áo blouse trắng của anh phát phơ rồi đi, thái độ lúc đi vẫn không tốt được bao nhiêu. Ngược lại tâm trạng Thái Thái rất tốt. Ít nhất, anh giận ghê là anh quan tâm.

Editor: Bị viêm phổi mà kêu alo cho bác sĩ phụ sản, ha ha, anh Xuyên hài quá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Vạn Thái Thái xuất viện là do Đoàn Vũ Xuyên làm thủ tục. Về mặt anh không còn tệ như hồi sáng nữa. Nhìn anh chạy tới chạy lui, cô chợt thấy ảm áp, cảm giác không giống với khi Ngụy Hiền giúp cô. Cụ thể không giống chỗ nào, cô không nói rõ được, có lẽ với một người là cảm kích, còn với một người khác là hạnh phúc. Vạn Thái Thái chưa từng yêu đương, trừ hồi cấp ba thầm mến Dương Thuần ra, cô cũng không rõ thích một người là cảm giác thế nào. Khi Đoàn Vũ Xuyên rời đi, cô rất tức giận rất buồn bã, nhưng thời gian trôi qua, cô cũng rất ít nhớ đến anh. Mỗi khi nhớ đến anh, trong lòng cô vừa oán trách vừa khó chịu, bởi thể cô càng không dám nhớ.

Mười mấy năm không gặp, trong quãng thời gian xa cách ấy, kỳ thực Vạn Thái Thái không còn nhớ rõ dáng hình anh, không ngờ vừa gặp mặt cô liền nhận ra anh. Hóa ra, dấu ấn của anh chưa bao giờ phai nhạt trong lòng cô, chỉ là cô tưởng nó đã phai nhạt mà thôi. Cô không biết mấy năm nay anh trải qua chuyện gì, không biết anh từng rung động chưa, từng yêu đương với ai chưa. Đương nhiên Đoàn Vũ Xuyên cũng không rõ về cô.

Vạn Thái Thái ngây người, Đoàn Vũ Xuyên quơ quơ tay trước mắt cô. Cái cô này, vẫn thích ngẩn người như vậy, lúc nào cũng suy nghĩ vẩn vơ như đi vào cõi thần tiên. Trước kia cũng vậy, anh giảng bài cho cô mà hồn cô cứ trôi tạt đầu tạt đầu. Không biết bây giờ cô đang nghĩ gì, đang nhớ đến ai. Vạn Thái Thái hoàn hồn mới nhận ra mình đã ngẩn người hồi lâu. Cô cười xấu hổ:

- Xong rồi à? Đi được rồi?

Đoàn Vũ Xuyên gật đầu.

Vạn Thái Thái đứng dậy khỏi giường, đi ra ngoài. Anh nhìn bóng lưng cô, nhớ đến cô của năm xưa quá khác cô của bây giờ. Năm xưa cô rất khỏe mạnh mà giờ đây lại yếu ớt thế này. Mấy năm nay, trong thế giới mà anh không nhìn thấy, có lẽ cô đã trải qua rất nhiều chuyện. Trong lòng anh không rõ là cảm giác gì.

Dĩ vãng, anh chỉ là cảm thấy cô thú vị, vừa ngốc nghếch vừa nỗ lực, bối rối với môn toán mà chẳng biết làm gì. Đoàn Vũ Xuyên mấy năm đó còn là con cưng của trời, được trăm theo ngàn thuận, được nâng niu cưng chiều, tự tin gần như tự phụ. Nhưng chỉ có anh mới biết bản thân cô đơn cỡ nào, thế rồi trước mắt anh xuất hiện một người thú vị, tự ti, và cũng cô đơn giống anh. Điểm khác nhau giữa họ là, Đoàn Vũ Xuyên cô đơn vì kiêu ngạo, còn Vạn Thái Thái cô đơn vì tự ti. Đoàn Vũ Xuyên vốn không phải kiểu người thích giúp đỡ người khác, với chuyện gì cũng lãnh đạm gần như vô tâm, giúp Vạn Thái Thái là một ngoại lệ của anh. Chính anh cũng không rõ tại sao năm xưa mình lại giúp cô. Vì cái nhũ mày của cô? Vì đôi mắt chưa từng rực sáng của cô? Vì vẻ mặt cẩn thận dè dặt của cô? Hay vì vẻ mừng rỡ như điên của cô sau khi được anh vô tình giúp đỡ? Tóm lại anh đã giúp, hơn nữa còn rất mừng vì khi ấy mình đã giúp, nhờ thế mới phát hiện nội tâm chân thật của cô, nó đơn giản, thuần khiết và khát khao được quan tâm nhường ấy. Trước nay Đoàn Vũ Xuyên đã gặp rất nhiều rất nhiều cô gái, nhưng không ai giống cô, vừa dè dặt vừa vui vẻ gọi anh: A Xuyên. Khi thành tích cô tiến bộ, cô nhìn anh cười với ánh mắt long lanh, cảm giác cả thế giới như bừng sáng ấy anh chưa từng cảm nhận được.

Ánh mắt cô bây giờ không còn cô đơn nữa, thay vào đó là tự tin, lãnh đạm, thậm chí kiêu ngạo, ánh mắt xưa kia đã mất đi như thế nào? Đoàn Vũ Xuyên không biết, điều này khiến anh có cảm giác thất bại.

Anh đưa Vạn Thái Thái về nhà, dọc đường cô nhận điện thoại của Ngụy Hiền, lúc đó cô mới nhận ra mình quên nói với Ngụy Hiền. Cô liên tục xin lỗi, giải thích là có một người bạn biết cô nằm viện đã tới đón cô rồi. Ngụy Hiền cười tự nhiên nói không sao, cậu về rồi thì tốt. Ngày mai gặp ở trường. Vạn Thái Thái liên tục cảm ơn, Đoàn Vũ Xuyên không nói gì, cả quãng đường đều im lặng đưa cô đến cổng chung cư, rồi lại đưa cô đến cửa nhà.

Anh chú ý đến thông tin nhà bên cạnh cho thuê, trong lòng âm thầm tính toán. Vạn Thái Thái không biết tại sao anh đột nhiên dừng lại, bèn gọi anh:

- Vào đi, ngây người ở đó làm gì?

Đoàn Vũ Xuyên bước vào.

- Cậu muốn uống gì? Nhà mình chỉ có nước lọc.

Vì phải uống thuốc đông y nên đã lâu cô không uống gì khác ngoài nước lọc.

Đoàn Vũ Xuyên hỏi vặn lại:

- Vậy cậu còn hỏi làm gì?

- Ha ha, khách sáo mà. Nước lọc nhá.

Vạn Thái Thái hơi ngượng.

Lúc cô vào bếp lấy nước, Đoàn Vũ Xuyên chú ý đến túi thuốc đông y lớn trên bàn, phía trên in hàng chữ “Bác sĩ Ngụy đông y”. Anh nhớ lần trước thầy Ngụy nói với anh: thân thể con bé rất kém, thể hàn nghiêm trọng, cung hàn, khí huyết hư nhược nặng, về sau e rất khó mang thai, em phải đốc thúc con bé điều dưỡng cho tốt. Còn nữa, hình như con bé rất đề ý chuyện mang thai, em đừng nói với con bé chuyện khó mang thai nhé.

Đoàn Vũ Xuyên không biết cô chăm sóc thân thể yếu ớt của mình ra sao. Chuyện không mang thai được không biết có đã kích lớn với cô hay không, hình như cô rất đề ý chuyện này. Anh chợt hạ quyết tâm. Vạn Thái Thái bụng nước ra, thấy anh ngày người nhìn thuốc đông y của cô thì hơi xấu hổ:

- Thuốc đó của bác sĩ Ngụy kê, mình vẫn chưa uống xong.

Đoàn Vũ Xuyên ừ rồi nói:

- Nhớ uống thuốc đúng giờ, uống hết thì đi khám tiếp.

Vạn Thái Thái gật đầu nói:

- Chắc chắn rồi. Nếu có thể khiến đi cả mình bình thường trở lại thì không còn gì tốt hơn.

Kinh nguyệt của cô không đều từ hồi nghỉ hè thi đại học, lúc đó cô đi làm thêm, trong điều kiện làm việc nhiều dinh dưỡng ít khiến thân thể cô bỗng chốc gầy đi thấy rõ. Sau đó học đại học, đi tập huấn quân sự, lúc đi cả đến cô vẫn kiên trì tập luyện làm tổn thương nặng đến thân thể, nhiều lần kỳ kinh nguyệt kéo dài liên tiếp mười mấy ngày khiến sức khỏe cô bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cộng thêm sau đó không chú ý điều dưỡng, không biết yêu quý thân thể, dẫn đến kinh nguyệt của cô ngày càng bất ổn. Cho nên mới nói, con gái phải biết yêu quý đi cả. Vạn Thái Thái hiện tại hối hận không kịp.

Cô thấy anh không có ý định rời đi mà đã sắp đến giờ ăn tối bèn đuổi khách:

- Ồm, hôm nay cảm ơn cậu, muộn rồi, cậu cũng phải ăn tối chứ nhỉ?

Đoàn Vũ Xuyên neho mắt nhìn cô:

- Phải ăn chứ, mình đói này giờ rồi, còn tưởng cậu không đói. Hiếm khi có dịp, cậu không cần khách sáo, mời mình ăn ở nhà luôn đi.

Đoàn Vũ Xuyên nhàn nhả làm chủ. Vạn Thái Thái im lặng, không thể nhận sự giúp đỡ của người ta rồi đuổi người ta đi, chuyện như vậy, cô xấu hổ không làm được.

- Được thôi, mình xem trong tủ lạnh còn gì ăn không.

Vạn Thái Thái đã lâu không đi siêu thị mua đồ, cô vừa lười vừa chỉ ở một mình nên bình thường toàn mua một lần dùng cho cả nửa tháng cũng không ra ngoài. Nhưng bây giờ đã qua nửa tháng mất rồi. Mở tủ lạnh, may còn mấy trứng gà, một miếng thịt bò và mấy củ khoai tây, cô thuận miệng kêu lên:

- A Xuyên, tối nay ăn khoai tây hầm thịt bò với canh trứng gà nhé?

Cô vừa nói vừa lấy nguyên liệu ra, không chú ý lời mình vừa nói khiến Đoàn Vũ Xuyên nơi phòng khách chấn động thể nào, anh ngẩn người. Vạn Thái Thái thấy anh không phản ứng bèn lặp lại lần nữa:

- Cậu có nghe không đấy, ăn khoai tây hầm thịt bò nhé?

Đoàn Vũ Xuyên phục hồi lại tinh thần:

- Ừ, sao cũng được.

Anh chợt thấy mặt mình hơi ửng đỏ. Nhìn cô gái đang bận rộn nơi phòng bếp, trái tim anh rung động.

Rung động thật ra rất đơn giản, chỉ một việc nhỏ là có thể rung động với một người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ngày thứ ba sau khi Vạn Thái Thái xuất viện, đồng nghiệp trong trường liên hoan cuối kỳ, trái một ly, phải một ly, thế là cô say rượu. Tửu lượng của cô vốn không tốt, chỉ một ly Rio cũng có thể khiến cô đỏ mặt đến mang tai, cười ngây ngô nửa ngày, uống nhiều ly liên tục như vậy, có thể tưởng tượng được trạng thái say rượu của cô lúc này. Mà cô càng uống càng thích uống, càng say càng nói nhiều trong khi bình thường cô vốn là người ít nói, Ngụy Hiền bị shock bởi dáng vẻ ấy của cô, một cô gái thường ngày nhã nhặn điềm tĩnh là vậy giờ đây cứ lảm nhảm không ngớt. Cô cứ lôi kéo anh lái nhai suốt, anh cảm thấy thú vị bèn tiếp lời cô, vui vẻ hài hòa.

Sau đó, các đồng nghiệp lại chuyển sang đi KTV, Ngụy Hiền thấy dáng vẻ hoạt bát quá mức của Vạn Thái Thái thì muốn đưa cô về. Nhưng cô cứ âm ỉ đòi đi, anh đành chịu, cô thật sự đã uống quá nhiều. Trong KTV, micro hầu như đều bị cô chiếm mất, cô vừa múa vừa nhảy vừa hát, đầu còn đỏ bừng ngày thường. Các đồng nghiệp được mở rộng tầm mắt, hóa ra Vạn Thái Thái là một người như vậy. Quả nhiên biết người biết mặt không biết lòng. Cuối cùng vẫn là Ngụy Hiền nhìn không nổi nữa, kéo cô xuống. Sau đó, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi. Ngụy Hiền nhìn cô gái ngã vào lòng anh say ngủ, còn khe khẽ ngáy nữa, khiến anh chợt cảm thấy có nơi nào đó trong trái tim mềm lại.

Anh đưa các đồng nghiệp về xong, cuối cùng mới đưa Vạn Thái Thái về. Anh bế cô lên nhà, không ngờ lại gặp một người đàn ông ở cửa nhà cô, rõ ràng người đó đợi rất lâu rồi. Anh ta thấy Vạn Thái Thái say bí tỉ và anh bế cô thì dáng vẻ như muốn ăn thịt người vậy. Anh không biết anh ta.

Ngụy Hiền hỏi:

- Anh tìm ai?

Đoàn Vũ Xuyên hừ lạnh, đóng cửa nhà bên cạnh cái rầm. Ngụy Hiền không hiểu sao cả, đúng là gã hàng xóm kỳ quặc. Anh đánh thức Vạn Thái Thái, hỏi chìa khóa ở đâu, cô mơ mơ màng màng móc chìa khóa trong túi ra, rồi lại ngủ thiếp đi. Ngụy Hiền mở cửa, đặt cô lên giường. Sau đó anh vào phòng bếp đun nước nóng đặt cạnh giường cho cô. Anh định rồi đi nhưng lại sợ cô nửa đêm nôn mửa không người chăm sóc, lỡ xảy ra chuyện gì nguy hiểm, thế là không dám đi, ngồi bên giường nhìn dung nhan an tĩnh lúc ngủ của cô. Quả nhiên, Vạn Thái Thái nửa đêm nôn thốc nôn tháo, Ngụy Hiền tay chân luống cuống giúp cô xử lý, cuối cùng lúc cô ngủ trở lại, anh thầm thấy may mắn vì mình không rời đi, sau này tuyệt đối không để cô uống nhiều như vậy nữa, suốt đêm anh đều canh giữ bên cạnh cô.

Hôm sau, Vạn Thái Thái tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt, thấy Ngụy Hiền nằm ngoài người bên giường thì hết hồn.

- Cậu cậu cậu. ...sao cậu lại ở đây?

Phản ứng đầu tiên của cô chính là kiểm tra xem áo quần mình có đầy đủ không.

- Chị hai à, chị say rượu, em chăm sóc chị cả đêm đấy, không cảm ơn thì thôi còn nghi ngờ em là ý gì?

Ngụy Hiền bị động tác của cô chọc cười, vờ như rất tủi thân hỏi ngược lại.

Vạn Thái Thái lúng túng:

- Vậy sao cậu chưa đi?

- Mình định đi rồi nhưng nửa đêm con ma men nào đấy nôn thốc nôn tháo thì ai chăm sóc?

Ngụy Hiền cử động cánh tay.

- Thật ngại quá.

Vạn Thái Thái thấy càng thêm xấu hổ, hiểu lầm người tốt. Nhìn dáng vẻ tiều tụy và quần áo xốc xếch của Ngụy Hiền, cô rất áy náy. Cô hạ quyết tâm, về sau có chết cũng không uống rượu nữa.

- Đau đầu không? Trong nhà có mật ong không? Mình pha nước mật ong cho cậu giải rượu. Không ngờ cậu uống giỏi thật, quậy lúc say rượu cũng không ai bằng.

Ngụy Hiền giễu cợt. Vạn Thái Thái đỏ mặt:

- Hôm qua mình. ...a a a, mình muốn chết! Mật mật chết đi được! Làm sao đây? Mình làm sao gặp người đây?

Ngụy Hiền thấy cô gãi gãi lưng tung thì cười:

- Bây giờ mới sợ mất mặt à, muộn rồi. Cậu uống nước mật ong rồi đi tắm rửa nhé. Mình đi mua bữa sáng.

Ngụy Hiền quay mặt cô về phía toilet rồi cầm chìa khóa xe ra ngoài. Lúc ra ngoài, anh tình cờ gặp hàng xóm của cô, hàng xóm rõ ràng giật mình khi nhìn thấy anh, sau đó về mặt u ám bỏ đi. Ngụy Hiền cảm thấy người này có bệnh à? Về sau phải nhắc nhở Vạn Thái Thái chú ý hàng xóm mới được.

Anh mua bữa sáng quay về thì Vạn Thái Thái cũng đã tắm rửa xong. Cô giống như trẻ nhỏ nắc nỏ, vui đầu húp cháo. Ngụy Hiền không kiềm được bật cười, trước đây sao anh không phát hiện cô đáng yêu thế này nhỉ. Anh nhắc nhở cô chuyện hàng xóm, bảo cô chú ý nhiều vào. Hàng xóm? Vạn Thái

Thái nghi hoặc, nhà bên cạnh bỏ không lâu rồi mà. Lẽ nào mới có người dọn tới? Cô gật đầu. Dù sao biết người biết mặt không biết lòng.

Tâm trạng Vạn Thái Thái rất bị ảnh hưởng, cô đi siêu thị về nhà, thấy cửa nhà hàng xóm mở thì len lén nhìn vào. Sau đó cô giật mình, đồ trên tay rớt xuống. Đoàn Vũ Xuyên bước tới đóng sầm cửa lại, Vạn Thái Thái hết hồn, con giận bồng chốc bùng lên, cái người gì thế, quý à?! Cô ấn mạnh chuông cửa, ầm ầm ầm, Đoàn Vũ Xuyên chùng bần mặt thối ra mở cửa:

- Có lời mau nói, có rắm mau thả!

Vạn Thái Thái hoàn toàn bị chọc giận:

- Vừa nãy cậu có ý gì?

Nhìn thấy cô rồi đóng mạnh cửa như vậy là ý gì? Ở cửa vờ không quen biết cô là ý gì?!

Đoàn Vũ Xuyên trừng cô:

- Hừ, mình đóng cửa mắc mớ gì tới cậu?

Vạn Thái Thái chống nạnh:

- Như vậy là mất lịch sự, biết không hả?

- Ha, mình mất lịch sự liên quan cái khi mốc với cậu!

Sau đó cậu lại đóng mạnh cửa. Vạn Thái Thái hung hăng đá cửa, mở cửa nhà mình rồi cũng đóng sầm lại, trong lòng mắng: có bệnh! Có bệnh! Bệnh thần kinh! Đồ quái gở! Cô uống liên tục mấy ly nước mới áp chế được cơn giận trong lòng mình. Sau đó cô lại nghĩ, sao cậu ấy lại dọn tới đây? Lên con điên à?

Vạn Thái Thái không ngờ anh giận cô uống rượu rồi cùng một người đàn ông khác ở chung suốt đêm.

Sóng gió qua đi, Vạn Thái Thái hề nhìn thấy Đoàn Vũ Xuyên là trực tiếp phớt lờ, đương nhiên Đoàn Vũ Xuyên cũng vậy. Đúng là hai người ấu trĩ. Chủ yếu là cô không rõ gì cả, cô đâu có chọc đến anh, dựa vào cái gì mà anh cáu với cô?! Cho nên, cô không thèm làm hòa! Còn anh thì cảm thấy cô gái này sức khỏe đã kém mà còn uống nhiều như thế, nửa đêm nửa hôm để đàn ông ngủ lại, một chút ý thức an toàn cũng không có sao? Hay là họ đã phát sinh cái gì rồi?! Thế là lửa giận của anh không tiêu tan được. Nhìn đáng về cô ta cái gì cũng không biết, anh không thể làm hòa!

Ôi, đúng là khó chịu mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Giận dữ không kéo dài lâu, một tuần sau, Vạn Thái Thái quyết định về quê nghỉ hè. Trước khi đi cô do dự xem mình có nên nói với Đoàn Vũ Xuyên một tiếng hay không, nhưng cô không bỏ được sĩ diện. Cuối cùng cảm thấy không có gì hay ho để nói, sáng sớm cô kéo va li rời đi. Cô thầm hi vọng có thể tình cờ gặp anh, như vậy cô có thể nhân tiện nói với anh là cô về quê. Nhưng mãi đến khi cô lên taxi vẫn không nhìn thấy Đoàn Vũ Xuyên, trong lòng hơi hơi mất mát. Về quê rồi, cô ăn đủ chơi đủ, nhanh chóng quên đi chút mất mát này.

Đoàn Vũ Xuyên nhiều ngày không gặp Vạn Thái Thái, không biết cô ra sao rồi. Anh chần chừ trước cửa nhà cô nhiều ngày liền, lần nào định ấn chuông cửa anh cũng từ bỏ, định gọi điện thoại cho cô nhưng hề lướt đến tên cô, anh lại từ bỏ. Về sau anh nghĩ thông suốt, sau này anh không thấy Ngụy Hiền xuất hiện nữa, mà hôm đó Ngụy Hiền ăn mặc chỉnh tề, cộng thêm anh ta trông cũng không giống hạng người lợi dụng cơ hội để làm chuyện tiểu nhân. Điều này nói rõ rằng giữa họ không có xảy ra chuyện gì cả. Thế thì anh giận cái gì chứ, cơn giận của anh cũng tiêu tan. Anh lấy dũng khí ấn chuông cửa nhà cô, nhưng mãi không ai mở cửa. Lòng kiên nhẫn của anh hết sạch, sốt ruột gọi điện thoại cho cô, hồi lâu mới có người bắt máy:

- A lô, gì thế?

Vạn Thái Thái thấy tên người gọi thì vui vẻ nhưng vẫn cố giả vờ giả vịn.

- Cậu đang ở đâu?

Không phải lại đi uống rượu chứ?

- Có việc thì nói.

Vạn Thái Thái là một cô gái thù dai.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn:

- Mời cậu đi ăn, cậu đang ở đâu?

Vạn Thái Thái không kiềm được:

- Ăn à, sợ là không được.

- Cậu có hẹn?

Đoàn Vũ Xuyên đoán, có phải Ngụy Hiền hẹn cô không?

- Mình đang ở quê, đợi mình về thì cậu mời nhé.

Vạn Thái Thái không thể quá làm cao được, dù sao người ta cũng cúi đầu rồi.

- Về hồi nào đấy?

Mới mấy ngày không đề ý tới cô, cô không nói tiếng nào đã chạy về quê?

- Hai ba ngày trước.

Tâm trạng Vạn Thái Thái không tệ.

- Tại sao cậu không nói với mình?

Đoàn Vũ Xuyên lại hơi giận rồi. Cái cô này!

- Tại sao mình phải nói với cậu?

Vạn Thái Thái hỏi vặn lại.

- Cậu!

Đoàn Vũ Xuyên tức giận muốn cúp điện thoại.

- Mình đâu quên hôm đó cậu cấu kinh thể nào, mình nào dám làm phiền cậu chứ.

Vạn Thái Thái trả lời, giọng chua chua.

- Mình.....

Đoàn Vũ Xuyên đỏ mặt:

- Xin lỗi. Hôm đó mình mất khống chế.

-

Vạn Thái Thái không ngờ cậu nhanh chóng nhận lỗi như thế:

- Bỏ đi, xem như mình bị chó điên cắn vậy.

- Cậu.....

Đoàn Vũ Xuyên nhìn, cô nghĩ anh là chó điên, giỏi lắm Vạn Thái Thái!

Vạn Thái Thái bỏ thêm một đao:

- Đừng để bụng, ví cậu với chó điên thôi mà.

Đoàn Vũ Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Vạn Thái Thái cậu dám về thử xem, xem mình có cắn chết cậu không?

- Khi khi.

Vạn Thái Thái tưởng tượng cảnh Đoàn Vũ Xuyên cắn người thì không kiềm được bật cười thành tiếng.

Anh nóng nảy:

- Có gì buồn cười chứ!

Vạn Thái Thái cười nói:

- Được rồi được rồi được rồi, không trêu cậu nữa, vừa này mình đùa thôi. Mình tha thứ cậu rồi. Muốn ăn thì đợi mình về nhé, khai giảng mình sẽ về. Mình nhớ đấy, cậu không được quịt đâu.

Sắc mặt Đoàn Vũ Xuyên hơi dịu lại, cô gái này không còn là quả hồng mềm mại người bất nạt năm xưa nữa:

- Ủ, cúp nhé.

- Ủ, tạm biệt.

Vạn Thái Thái cúp máy.

Đoàn Vũ Xuyên không ngờ cô cúp máy nhanh đến vậy, anh suýt vút luôn di động. Sao anh càng ngày càng không trấn định nhỉ!!! Anh uống liền ừng ực mấy ngụm nước.

Cuối cùng, kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng cũng qua, Vạn Thái Thái chậm rãi quay về. Đoàn Vũ Xuyên nghe động tĩnh sát vách thì biết cô đã về, anh mang tâm trạng tốt đi làm. Rót cuộc cũng chịu về à? Buổi tối anh đi làm về, thấy có người ở trước cửa, cô ấn chuông cửa nhà anh nhưng không ai mở cửa, bèn chán nản rời đi. Đoàn Vũ Xuyên dựa vào tường nhìn cô, suốt mùa hè không gặp, cô trắng lên nhiều, rõ ràng cả kỳ nghỉ hè cô đều không ra ngoài.

Đoàn Vũ Xuyên thấy cô sắp về nhà liền hỏi:

- Tìm mình làm gì?

- Ồ, hết cả hồn.

Vạn Thái Thái giật mình.

Đoàn Vũ Xuyên hỏi:

- Là ai buổi tối ấn chuông cửa nhà mình chứ?

Vạn Thái Thái không muốn dây dưa vấn đề đó với anh:

- Cậu tan làm rồi?

- Đương nhiên.

Đoàn Vũ Xuyên vẫn dựa vào tường như cũ.

- Được rồi, vậy mình về đây. Ngủ ngon.

Vạn Thái Thái chợt không biết nói gì, cô ấn chuông cửa nhà anh vốn muốn tạt vào thăm, cô thật hơi nhớ anh. Tiện thể hỏi anh xem tại sao lại dọn đến đây.

- Đợi đã.

Đoàn Vũ Xuyên thấy cô muốn đi thì hơi luống cuống.

- Có việc gì à?

Mắt Vạn Thái Thái sáng lên.

- Cuối tuần mình nghỉ ca, chúng ta đi ăn nhé.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn ánh mắt sáng rực của cô, tâm trạng bỗng dưng rất tốt.

Vạn Thái Thái hỏi:

- Tà lỏi à?

- Xem như vậy đi.

Đoàn Vũ Xuyên cảm thấy xấu hổ vì hành vi ấu trĩ của mình.

Vạn Thái Thái cười:

- Được thôi, mình đồng ý.
- Ủ, cậu vào nhà đi.

Nhìn cô nói cười vui vẻ, nhịp tim anh đột nhiên tăng tốc.

- Ủ, ngủ ngon ~

Vạn Thái Thái mở cửa vào nhà.

Nụ cười ấy khiến Đoàn Vũ Xuyên cả đêm mất ngủ. Vô dụng như vậy chắc chỉ có anh thôi. Hôm sau anh vắt mắt gấu trúc đi làm. Vạn Thái Thái ngược lại do mệt mỏi nên ngủ rất ngon, hoàn toàn không biết có một người nào đó vì cô mà mất ngủ. Cô vui vẻ đến trường báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đầu khai giảng rất bận rộn. Nhập thông tin sinh viên mới vào kho, họp mở lớp cho sinh viên cũ, dự thảo ngân sách, sắp xếp thời khóa biểu cho học kỳ, ... Vạn Thái Thái bận đến nỗi ngay cả nước cũng không kịp uống. Cô và Ngụy Hiền ở thư viện tìm tư liệu. Ngụy Hiền thấy cô luôn quan sát ba người ở cách đó không xa.

- Cậu nhìn gì thế?

Anh tò mò nhìn theo ánh mắt cô thì thấy ba sinh viên ở chiếc bàn phía trước.

- Cậu nhìn kia, tam giác tình yêu thần kỳ.

Vạn Thái Thái kéo tay áo anh, về mặt hưng phấn.

Ngụy Hiền ung dung đáp lời:

- Cậu nhầm chán quá, nhìn người ta yêu đương.
- Thú vị mà, cậu cảm thấy cô gái đó thích anh chàng nào?

Ba người kia là một tổ hợp kỳ lạ, hai nam một nữ, nữ sinh ngồi điềm tĩnh, một nam sinh bình thản ngồi đối diện, nam sinh còn lại nhiệt tình trò chuyện cùng cô ấy. Cô ấy cũng đáp lời cậu ta, nhưng vừa đáp lời vừa nhìn nam sinh đối diện. Nam sinh đối diện thì mắt điếc tai ngơ.

Ngụy Hiền để quyển sách trên tay xuống:

- Là người nhiệt tình?
- Chưa chắc, mình cảm thấy là người lạnh lùng.

Vạn Thái Thái có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của nữ sinh dành cho nam sinh đối diện.

- Từ đâu mà nhìn ra được?

Ngụy Hiền là con trai vật lý kỹ thuật, thần kinh thô, không có bao nhiêu tình tế.

- Cậu nhìn đi, nam sinh nhiệt tình luôn chủ động hỏi bài nữ sinh, trông có vẻ rất tình cảm nhưng nữ sinh lại không hề niềm nở, biểu cảm còn có chút không kiên nhẫn, nếu là mình, mình cũng không kiên nhẫn, hỏi nhiều thế không biết tự suy nghĩ à. Còn cô ấy lại nhiều lần liếc nhìn nam sinh lạnh nhạt, vậy nhưng vẻ mặt của nam sinh lạnh nhạt lại không sao cả, không để ý. Đúng là lạnh lùng cao ngạo.

Vạn Thái Thái chặc chặc mấy tiếng.

- Cậu rốt cuộc nhầm chán cỡ nào mà quan sát tỉ mỉ như vậy chứ?

Nguy Hiền dờ khóc dờ cười.

- Rất nhàm chán rất nhàm chán. Hóng chuyện là thiên tính của phụ nữ.

Vạn Thái Thái không cho là xấu hổ, ngược lại còn thấy vinh dự.

- Mình chỉ biết nếu còn không tranh thủ thời gian thì sắp hết giờ đây.

Nguy Hiền tiếp tục xem tư liệu, đồng thời nhắc nhở cô.

- Ồ. Mất hứng.

Biểu hiện thất vọng của Vạn Thái Thái quá rõ ràng.

Nguy Hiền vặn hỏi:

- Chị hai, công việc quan trọng hay hóng chuyện quan trọng?

- Công việc công việc công việc, nhưng hóng chuyện cũng đâu thể thiếu được.

Đồ con trai vật lý vô vị.

Nguy Hiền hỏi:

- Thật ư, vậy mình hỏi cậu, trong hai nam sinh này, cậu sẽ chọn người nào?

- Đầu phải mình, làm sao mình biết.

Vạn Thái Thái từ chối trả lời.

Nguy Hiền trêu cô:

- Cậu không biết mà còn quan tâm nhiều thế, mình cứ tưởng cậu biết đấy.

Vạn Thái Thái tức giận:

- Hừ, con trai vật lý đúng là không thể nói chuyện.

Nguy Hiền không để ý đến sự xem thường của cô:

- Vậy giữa người cậu yêu và người yêu cậu, cậu sẽ chọn ai?

- Mình đều không chọn.

Vạn Thái Thái thuận miệng nói, nhưng đây đúng là lời trong lòng cô.

- Nhất định phải chọn một.

Nguy Hiền kiên trì.

- Vậy thì chọn người mình yêu. Nếu chọn người yêu mình nhưng mình không yêu người đó thì khó chịu lắm. Còn nếu chọn người mình yêu nhưng người đó không yêu mình thì mình có thể nỗ lực để người đó yêu mình.

Vạn Thái Thái cảm thấy bị một người mình không yêu yêu mình thì quá khó chịu.

- Ồ? Tự tin thế đấy.

Nguy Hiền không ngờ cô sẽ nói như vậy.

- Không phải không có chuyện như vậy mà.

Vạn Thái Thái không để bụng, tìm một người mà đôi bên yêu thương lẫn nhau không phải được rồi sao.

Nguy Hiền nghiêm túc hỏi:

- Cậu cảm thấy thứ đáng sợ nhất trong tình yêu là gì?

Vạn Thái Thái nghiêm túc trả lời:

- Mình cảm thấy là cái chết, một khi chết thì không thể tiếp tục bổ sung tình tiết nữa. Cho nên mình ghét nhất là tác giả viết cho nhân vật chính chết.

Ngụy Hiền không còn gì để nói, cô nhảy cóc thế này khiến anh không thể nào nói tiếp. Anh không để ý đến cô nữa mà tiếp tục làm việc.

Vạn Thái Thái lại không bình tĩnh được. Thứ đáng sợ nhất trong tình yêu là gì ư? Khoảng cách? Thời gian? Kẻ thứ ba? Phản bội? Hay cái chết?

Con người sợ nhất là yêu, anh và tôi, nam và nữ, đều không thoát khỏi tình yêu.

Vạn Thái Thái do nhiều lần thất thần trong thư viện nên chỉ có thể về nhà tiếp tục gấp rút làm việc. Ngụy Hiền muốn đưa cô về, cô từ chối. Lý do ư, chỉ là không muốn nợ ân tình quá nhiều thôi.

Lúc cô đang gõ laptop, thỉnh thoảng nhấp điện. Cô khó hiểu, mình đâu có tắt điện, chẳng lẽ nhảy cầu dao, hay là mình chưa đóng tiền điện? Cô dựa vào ánh sáng mờ mờ của laptop, tìm được điện thoại di động, định ra ngoài xem cầu dao điện. Vừa đi tới cửa, cô đột nhiên nhớ hôm nay lúc tán gẫu với đồng nghiệp, đồng nghiệp nói có một phụ nữ độc thân vì cúp điện, đi ra ngoài xem cầu dao điện mà bị kẻ xấu mưu đồ hãm hại, hung thủ đã điều tra địa điểm rất lâu, ngắt công tắc điện nhà cô ấy, dụ cô ấy ra ngoài. Cuối cùng đồng nghiệp còn bổ sung, phụ nữ độc thân ở nhà, nửa đêm cúp điện cũng không được ra ngoài, đề phòng bắt trộm. Có việc gì thì gọi cho điện lực, đừng có tự khoe tài, nếu thực không được nữa thì gọi cho bạn bè quen biết, hoặc là cố chịu đựng suốt đêm.

Vạn Thái Thái sợ hãi, cô áp tai vào cửa, không nghe gì lạ thường nhưng cô không dám mạo hiểm đi mở cửa, lỡ có gì thì sao? Cô vội vã gọi điện thoại cho điện lực, kết quả điện lực chó má gì chứ, gọi hoài không được, cô nhất định phải khiếu nại! Cô lướt xem có ai có thể nhờ giúp đỡ không, cô chưa xem xong tài liệu, không thể cúp điện được! Nhìn thấy tên Ngụy Hiền, không tiện, những đồng nghiệp khác lại càng không tiện quấy rầy người ta đến đây giờ này, chợt cô nhìn thấy tên Đoàn Vũ Xuyên, kỹ thuật tên anh nằm phía trước nhưng cô căng thẳng nên lướt qua mất. Thấy tên anh, cô liên ý thức được, phải ha! Anh ở ngay sát vách mà! Anh qua xem thì tiện biết mấy! Thế là, cô gọi điện thoại cho anh, hi vọng anh đang ở nhà chứ không phải trực ở bệnh viện. Điện thoại kêu một lát mới có người bắt máy, đối phương rõ ràng bị đánh thức, giọng khàn khàn:

- Vạn Thái Thái? Sao thế?

Vạn Thái Thái nghe được con buồn ngủ của anh:

- Cậu ngủ rồi?

Ngại quá. Đoàn Vũ Xuyên không trả lời, anh vừa thực hiện xong một ca phẫu thuật kéo dài mấy tiếng, một sản phụ khó sinh, tình hình vô cùng phức tạp, không sinh được, lúc sinh mổ lại xuất hiện tình huống lạ thường, quả thực khiến anh rất mệt mỏi, vất vả lắm mới giúp họ mẫu tử bình an, anh ra ngoài chớp mắt một lát thì điện thoại của Vạn Thái Thái gọi đến, giọng cô có chút sợ hãi và mong đợi, bây giờ lại thêm chút áy náy.

- Xảy ra chuyện gì?

Đoàn Vũ Xuyên ngồi dậy. Anh day day giữa chân mày, gần ba mươi tiếng đồng hồ anh chưa ngủ rồi.

- Ô, nhà mình cúp điện, nhà cậu có điện không?

Cô tưởng anh đang ngủ ở nhà.

Đoàn Vũ Xuyên hỏi:

- Cúp điện? Có phải nhảy cầu dao không?

- Không biết, mình không dám ra ngoài, cậu ở nhà thì xem giúp mình với. Có được không?

Giọng Vạn Thái Thái hơi mang ý van nài.

- Cậu đừng ra ngoài! Mình qua ngay!

Anh chợt nhớ đến tin tức hôm nay, một phụ nữ độc thân gặp nạn ở nhà trọ, thủ đoạn là ngắt điện. Anh hơi sợ hãi.

- Ủ, vậy mình đợi cậu. Cảm ơn cậu!

Vạn Thái Thái yên tâm. Cô chờ anh tới, nhưng chờ hoài chưa thấy tới, chẳng lẽ không phải anh đang ở nhà bên cạnh? Sao lâu như vậy chứ! Rồi cô lại nghĩ, chắc không phải anh đang ở bệnh viện chứ? Cô nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nghe tiếng chuông cửa, cô kinh hãi, rụt rè hỏi:

- Ai đó?

- Là mình! Mau mở cửa!

Giọng nói ngọt ngào của Đoàn Vũ Xuyên vang lên. Vạn Thái Thái nhanh chóng mở cửa, nhờ ánh đèn hành lang, cô thấy anh tiều tụy đến đáng sợ. Anh bị cô nhìn mà chả hiểu ra sao, định đi vào:

- Cầu dao điện ở bên ngoài.

Vạn Thái Thái nhắc nhở, cô đang nghĩ, phiền anh tới có phải là lựa chọn sai lầm hay không? Anh trông rất mệt mỏi, cô cố chịu một lát là xong thôi, hoặc tiếp tục gọi cho điện lực cũng được. Đoàn Vũ Xuyên nhìn cầu dao:

- Nhà cậu có dụng cụ không? Cầu chì đứt rồi.

Vạn Thái Thái vội vã chạy vào, tay chân vụng về vương phải gì đó, vấp ngã. Cô đau nhưng không để ý, Đoàn Vũ Xuyên nghe được tiếng động:

- Sao thế?!

Vạn Thái Thái lồm cồm bò dậy:

- Không sao không sao.

Cô tiếp tục tìm thùng dụng cụ lần trước cha cô mua lúc đến. Cô nhanh chóng lấy ra, chân hơi cà nhắc, Đoàn Vũ Xuyên chú ý thấy, nhú mào:

- Chân bị sao thế?

Vạn Thái Thái cười hi hi:

- Không sao, cậu giỏi quá, sửa điện cũng biết.

Cô dựa vào cửa, vẻ mặt nịnh nọt và sùng bái, trước đây anh cũng rất giỏi. Anh liếc cô:

- Trước đây mình ở nước Mỹ, cái gì cũng phải tự làm cả.

Vạn Thái Thái ừ, không lâu sau đã có điện trở lại, đèn chớp chớp vài cái rồi tất cả đều sáng lên, cả nhà sáng rực. Vạn Thái Thái mừng rỡ.

Đoàn Vũ Xuyên thu dọn xong dụng cụ, kéo cô vào nhà, đặt thùng dụng cụ lên bàn, bảo cô ngồi xuống rồi định kéo ống quần cô lên, cô giật mình, tránh đi:

- Làm gì thế?

Quấy rối tình dục à. Đoàn Vũ Xuyên lườm cô:

- Xem chân của cậu, vừa rồi không phải cậu ngã sao?

Anh cẩn thận vén ống quần cô lên, cô lúng túng:

- Bị cậu nghe được à? Có phải cậu cảm thấy mình tay chân vụng về không?

Đoàn Vũ Xuyên nhìn đầu gối hơi xanh tím của cô, may mà không quá đáng ngại:

- Cậu tay chân vụng về cũng đâu phải ngày một ngày hai. Trong nhà có rượu thuốc không?

Vạn Thái Thái không vui:

- Không có!

Đoàn Vũ Xuyên ngẩng đầu nhìn cô, dùng tay xoa xoa.

- Đau!

Vạn Thái Thái tránh theo bản năng, thật sự rất đau. Đoàn Vũ Xuyên hơi nhẹ tay lại:

- Phải làm tan máu bầm của cậu thì mới mau khỏi.

- Mình thả khỏi lâu một chút! Đau quá!

Chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu ra tay hơi mạnh sao? Đoàn Vũ Xuyên không để ý đến cô:

- Có điều hôm nay cậu thông minh đấy, biết gọi điện thoại cho mình chứ không lỗ mắng xông ra ngoài.

Đoàn Vũ Xuyên hơi mừng. Vạn Thái Thái cười hi hi:

- Hôm nay mình có xem tin tức nên sợ, tay vừa định mở cửa thì rút lại ngay, mình sợ chết lắm.

Vạn Thái Thái rất biết ơn anh đã tới. Cô hỏi:

- Đúng rồi, có phải cậu từ bệnh viện chạy tới không?

Đoàn Vũ Xuyên thả ống quần cô xuống, ngồi lên sofa, dựa lưng vào ghế.

- Ba mươi mấy tiếng đồng hồ mình chưa ngủ rồi, mới làm xong một ca phẫu thuật, vừa chớp mắt tí là cậu gọi tới. Cho mình mượn sofa này ngủ tí, không muốn về nữa, lát nếu có điện thoại thì mình phải quay lại bệnh viện.

Anh vừa nói vừa nhắm mắt lại. Vạn Thái Thái nhìn anh đây về một nhọc mới thật sự ý thức được làm bác sĩ vất vả biết nhường nào. Cô nhẹ nhàng vào phòng ngủ lấy chăn lông đắp cho anh, nhìn chân mây cau chặt của anh, cô không kiềm được dùng ngón tay vuốt phẳng nó, nhưng cô có vuốt thế nào nó vẫn không phẳng.

Vạn Thái Thái thấy anh ngủ như chết bèn rón ra rón rén chỉnh đèn mờ đi, rồi lại rón ra rón rén đến phòng sách xem tài liệu tiếp, tới tới lui lui đã hai giờ rưỡi sáng nhưng cô không thể ngủ, bằng không sẽ không thể hoàn thành công việc, sẽ bị lãnh đạo phê bình. Vạn Thái Thái nhìn anh trên sofa, chợt cảm thấy những vất vả của mình đều không thấm vào đâu, cô ý chí dâng trào xem tài liệu. Năm giờ, di động của Đoàn Vũ Xuyên vang lên, là bệnh nhân xuất hiện biến chứng, anh phải nhanh chóng qua đó. Anh đã ngủ sâu được hai ba tiếng nên tinh thần rất tốt, lúc đứng dậy mới nhận ra đèn phòng sách của cô còn sáng, anh bước qua nhìn, quả nhiên cô gái này vẫn đang xem tài liệu, đã hơn năm giờ sáng rồi, cô không cần mạng nữa à! Hèn gì sức khỏe kém như vậy!

Vạn Thái Thái hơi mệt mỏi:

- A, cậu tỉnh rồi? Bệnh viện gọi điện tới à?

- Mau đi ngủ!

Ánh mắt Đoàn Vũ Xuyên thực có thể giết người.

Vạn Thái Thái cười nói:

- Hi hi, quen rồi. Trời tối là hiệu suất làm việc của mình đặc biệt cao. Mình không buồn ngủ.

- Mau đi ngủ, con gái con đưa thức đêm cái gì, không cần sức khỏe nữa à!

Đoàn Vũ Xuyên thực bội phục cô gái này, sau đó anh lại đau lòng, mấy năm nay cô luôn nỗ lực như vậy sao. Trong quãng thời gian mà anh không biết, cô nỗ lực đến thế để trở nên tốt hơn.

- Biết rồi biết rồi, cậu mau tới bệnh viện đi, cứu người quan trọng! Mình xem xong sẽ ngủ ngay.

Vạn Thái Thái mỉm cười nhắc nhở, nếu không phải Đoàn Vũ Xuyên đang gấp thì nhất định anh sẽ ép cô đi ngủ.

- Mau ngủ đây! Xong việc mình sẽ gọi điện thoại cho cậu! Ngoan, phải chăm sóc tốt bản thân.

Đoàn Vũ Xuyên chợt mềm giọng khiến Vạn Thái Thái không chống đỡ được, chỉ có thể gật đầu:

- Đi đường cẩn thận.

Sau khi Đoàn Vũ Xuyên đi, Vạn Thái Thái cũng đi ngủ, cô không thể ngủ lâu, tám giờ rưỡi phải đi làm. Cô tính toán xem ngủ bao lâu mới không bị muộn, có lẽ không thể ăn bữa sáng rồi. Đến tận hôm qua cúp điện. Cô chỉnh báo thức xong liền ngủ thiếp đi.

Bây giờ rưỡi, Đoàn Vũ Xuyên gọi điện thoại tới, Vạn Thái Thái miễn cưỡng mở mắt ra, a!!! Bây giờ rưỡi rồi! Muộn mất rồi! Sao không nghe báo thức vậy trời!

- Đoàn Vũ Xuyên, mình muộn rồi! Không nói chuyện với cậu nữa!

Cô nói xong định cúp điện thoại.

- Khoan, mở cửa! Mình ở ngoài cửa.

Đoàn Vũ Xuyên xong việc ở bệnh viện liền chạy tới, biết cô muộn sẽ bỏ bữa bèn mua đồ ăn sáng đem theo, tính rằng từ nhà cô đến trường khoảng nửa tiếng là đủ. Vạn Thái Thái lúng túng mở cửa, rồi vội vàng đánh răng rửa mặt, không có thời gian để ý đến Đoàn Vũ Xuyên. Anh dựa vào tường, nở nụ cười nhìn cô tay chân luống cuống. Hóa ra mỗi ngày cô đều loạn như vậy.

Vạn Thái Thái làm xong hết thấy trong mười phút, anh bảo cô ăn sáng.

- Không được. Không kịp tàu điện ngầm.

Cô xách túi định chạy ra ngoài.

- Ăn sáng. Mình đưa cậu đi làm.

Đoàn Vũ Xuyên xách cô trở về. Vạn Thái Thái nghi hoặc nhìn anh, xác định xem là thật hay giả, anh nhú mày trả lời: đương nhiên. Cô vui vẻ ngồi xuống ăn sáng. Đã lâu không ăn bữa sáng đàng hoàng, cảm giác thật không tệ. Vạn Thái Thái vừa ăn trong đầu vừa vang lên ca khúc: Ngày tháng bận đến đâu, cũng có người cùng nhau ăn sáng, ý nghĩ ấy rõ ràng quá giản đơn. Cô đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc. Khóe môi cô bất giác cong lên. Đoàn Vũ Xuyên nhìn thấy, lòng bỗng nhiên rất thỏa mãn, cũng bất giác mỉm cười.

Sau khi ăn xong, anh đưa Vạn Thái Thái đi làm, dọc đường cô ngâm nga hát: “Anh làm rối loạn trái tim em.Lần nào cũng hay đến bên em. Cảm giác như rằng anh nhất định thuyết phục em.” Đoàn Vũ Xuyên cười mà không nói, nhìn cô khẽ ngâm nga.

- Đoàn Vũ Xuyên, cảm ơn cậu, mình đi làm đây. Tạm biệt!

Cô vẫy tay chào anh, anh gật đầu:

- Ừ, bye bye.

Hạnh phúc là gì? Là mỗi ngày có người cùng nhau ăn sáng, đi làm có người vẫy tay chào tạm biệt, về nhà có người chờ đợi là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ làm, Ngụy Hiền và Vạn Thái Thái tranh thủ chút thời gian.

Ngụy Hiền đột nhiên cảm khái:

- Người trẻ tuổi bây giờ yêu đương đúng là càng ngày càng không hiểu nổi.

Vạn Thái Thái không hiểu:

- Há?

- Nhìn bên kia kia.

Ngụy Hiền bữu môi ra hiệu cô nhìn về một hướng. Nữ sinh trong thư viện hôm nọ đang ở cùng một nam sinh khác.

Vạn Thái Thái trả lời qua loa:

- Người trẻ tuổi mà, tùy hứng.

Ngụy Hiền lắc đầu, vờ bất đắc dĩ nói:

- Ôi, già rồi, không theo kịp thời đại.

- Xi, cậu đùa mình đấy à? Yên tâm, cậu cũng rất trẻ, thanh niên tài tuấn là dùng để nói cậu, đừng ừ ừ ha.

Vạn Thái Thái thật sự cảm thấy điều kiện của Ngụy Hiền rất tốt. Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, học trường nổi tiếng từ nước ngoài về, đẹp trai tuấn tú, tính tình hiền lành, ngoại trừ hơi có chút tri độn trong tình yêu thì quả thực là hoàn mỹ.

Ngụy Hiền đặt ly cà phê trong tay xuống, nghiêm túc hỏi:

- Cậu thật sự cảm thấy mình là thanh niên tài tuấn?

Vạn Thái Thái cười nói:

- Đừng nói với mình là Ngụy công tử không tự tin vào bản thân nhé.

- Ha ha ha. Làm người phải khiêm tốn mà.

Ngụy Hiền từ nhỏ đã tự tin.

- Đủ khiêm tốn.

Vạn Thái Thái trêu. Ngụy Hiền thật sự là người khiêm tốn, nếu không phải cô tình cờ biết được bối cảnh gia đình anh thì cô nghĩ cả đời mình cũng sẽ không biết.

Ngụy Hiền cười:

- Ha ha ha. Cậu thật biết đùa.

-

Đùa chỗ nào? Sự thực mà.

- Phải rồi, thuốc lần trước cậu uống hết chưa?

Ngụy Hiền chợt nhớ đến gì đó.

- Tạm tạm.

Vạn Thái Thái nhớ là còn một liều. Sau lần đó, cô lại đến phòng khám của bác sĩ Ngụy hai lần nữa.

Ngụy Hiền hỏi:

- Còn cần đến chỗ cha mình khám không?

Vạn Thái Thái tùy tiện đáp lời:

- Sao cậu biết?

- Đã nói là mình từ nhỏ mửa dầm thấm đất mà. Cậu ít nhất cần trị liệu năm lần.

Ngụy Hiền nhìn ra được, vấn đề của cô không đơn giản.

- Ừ. Ai bảo bác sĩ Ngụy quá khó khám, y thuật lại cao siêu, mình phải hẹn trước mới được.

Vạn Thái Thái lần nào cũng đau đầu chuyện này, cô không thể lúc nào cũng phiền Đoàn Vũ Xuyên.

- Ha ha ha, chúng ta là đồng nghiệp, mình hẹn trước giúp cậu nhé. Mình nói với cha một tiếng là được. Lúc nào cậu rảnh?

Ngụy Hiền nhớ tới cha là bất đắc dĩ. Rõ ràng rất rảnh rồi mà cứ ra vẻ, mỗi ngày chỉ khám cho mười bệnh nhân.

Vạn Thái Thái hỏi ngược lại:

- Lẽ ra phải là lúc nào bác sĩ Ngụy rảnh mới đúng chứ?

- Ông ấy hả, không sao, bất cứ lúc nào khám thêm một người cũng không thành vấn đề. Cha mình chỉ là lười nên mới khám mỗi ngày mười người.

Ngụy Hiền không thể nói với người khác là cha mình rất rảnh rồi.

Vạn Thái Thái nghe anh đánh giá bác sĩ Ngụy như vậy bèn trêu:

- Cậu nói bác sĩ Ngụy như thế ổn chứ?

Ngụy Hiền đùa:

- Cậu đừng nói với cha mình, ông ấy sẽ đánh mình đó, bản lĩnh đánh người của ông ấy là bảo đao chưa cùn.

- Ha ha ha, không ngờ cậu còn sợ bị cha đánh à? Xem ra lúc nhỏ bị đánh không ít nhì, chắc chắc chắc.

Vạn Thái Thái nghĩ lúc nhỏ Ngụy Hiền chắc cũng rất nghịch ngợm, con trai mà.

- Con nít đứa nào không nghịch, huống hồ là con trai, cả ngày như khi ấy.

Ngụy Hiền nhớ hồi nhỏ anh làm đồ thuốc đông y phơi trong nhà, bị đòn không ít lần. Về sau, cha bảo anh kế thừa gia nghiệp, anh không đồng ý, bởi vậy đã chống đối rất lâu, nhưng anh quả thực không hứng thú với đông y mà chỉ hứng thú với máy móc. Cho nên, sau đó bác sĩ Ngụy bị ép bất đắc dĩ mới sinh thêm đứa nữa, may mà cậu em trai này của anh rất thích đông y.

- Có thể tưởng tượng được.

Vạn Thái Thái tưởng tượng đáng về bị đánh lúc nhỏ của anh thì không nhận được cười.

- Hi hi, hồi nhỏ mà, đúng là chạy nhảy khắp sân, giờ nghĩ lại rất nhớ.

Nguy Hiền từ nhỏ đã không phải là dạng con cái nghe lời.

Vạn Thái Thái cười nhạo nói:

- Nhớ thì để bác sĩ Nguy đánh thêm một trận là được.

- Thôi đi thôi đi! Lớn thế này còn bị đánh, xấu hổ chết.

Nguy Hiền không muốn lại bị ông Nguy ra tay, ông ấy ra tay thật sự không biết hạ thủ lưu tình đâu.

Vạn Thái Thái hỏi:

- Ha ha ha, sợ mất mặt hả?

Nguy Hiền hỏi ngược lại:

- Cậu không sợ à?

Vạn Thái Thái ra vẻ không sao cả:

- Dù sao cũng đâu phải mình bị đánh. Mình không sợ mất mặt.

Nguy Hiền cười cô:

- Cười trên nỗi đau người khác chính là như cậu á.

- Cậu vẫn chưa bị đánh mà?

Vạn Thái Thái cũng nghĩ có phải mình biểu hiện cười trên nỗi đau người khác quá rõ ràng hay không, bèn thu lại bớt.

Cuộc chuyện phiếm này khiến cô vô cùng nhớ cha mẹ già nhà mình. Cô vừa quay lại đây mà giờ lại muốn về quê rồi. Nên làm sao cho tốt đây?

Đang suy nghĩ vấn đề thì sinh viên trong lớp gọi điện thoại cho cô, câu đầu tiên là:

- Không hay rồi, cô Vạn, Vương Minh muốn nhảy lầu! Cô mau tới đi!

What??? Nhảy lầu??? Vạn Thái Thái không để ý được nhiều, liền cùng với Nguy Hiền vội vã đuổi tới. Cô vừa chạy vừa tìm hiểu tình hình với sinh viên. Hóa ra là bạn gái năm năm qua của Vương Minh sắp xuất ngoại, đề nghị chia tay với cậu ấy. Cậu ấy không đồng ý, khờ sò cầu xin cô ấy ở lại, cô bạn gái không nghe cậu ấy khuyên nhủ, từ chối gấp mặt. Cậu ấy tức thì không chịu nổi đã kích, vọng tưởng dùng cái chết giữ cô ấy lại. Trong lòng Vạn Thái Thái thâm nhủ: ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Ngu xuẩn!

Lúc cô chạy tới hiện trường thì đã có rất nhiều người vây quanh, cô và Nguy Hiền lập tức lên sân thượng. Vương Minh ngồi trên mép sân thượng, khóc lóc kể lể, tìm kiếm gì đó.

- Vương Minh, mau qua đây, đừng làm chuyện ngu ngốc!

Vạn Thái Thái không dám ra sức kêu to, sợ dọa đến cậu ấy.

- Đừng qua đây! Cô Vạn đừng qua đây! Cô qua là em nhảy xuống!

Cảm xúc của Vương Minh hiển nhiên rất kích động, Nguy Hiền lập tức vỗ về Vạn Thái Thái để cô đừng mạnh động.

- Vương Minh, có gì từ từ nói, đừng làm chuyện ngu ngốc. Cuộc đời còn rất nhiều thứ tốt đẹp, hãy nghĩ đến cha mẹ em, em đành lòng sao?

Wương Minh không còn gì lưu luyến với cuộc đời kêu to:

- Trừ cô ấy, em không để ý ai hết! Em chỉ muốn cô ấy ở lại, nếu hôm nay cô ấy không tới, em sẽ nhảy xuống ngay!

Cậu đã yêu cô ấy suốt năm năm, năm năm ròng rã, vì cô ấy mà hầu như bỏ ra mọi giá, sao cô ấy có thể nói chia tay là chia tay chứ! Cậu không chịu được đả kích như vậy! Vạn Thái Thái bình thường không hiểu nhiều về Vương Minh, chỉ biết cậu ấy là một người rất hướng nội, điều kiện gia đình không tốt mấy, nghe đâu năm đó cậu ấy có thể đi học ở một trường đại học tốt hơn nhưng vì điểm số của bạn gái chỉ có thể theo học trường này nên cậu ấy dứt khoát kiên quyết thay đổi nguyện vọng để được theo học cùng bạn gái. Lúc học đại học, cậu ấy đi làm thêm rất nhiều để gánh vác học phí và phí sinh

hoạt cho bạn gái nên điểm số mỗi môn học đều rất thấp. Bởi vậy, cậu ấy mới không chịu nổi đã kích bị vứt bỏ như thế sao? Cô nhìn thấy người đồng nghiệp bên dưới từ đầu đến cuối không hề có bóng dáng cô bạn gái, có lẽ nữ sinh đó thật sự không yêu cậu ấy, không hề để ý đến sống chết của cậu ấy. Vạn Thái Thái đột nhiên rất phẫn nộ, vì sự thâm tình của cậu ấy, và vì sự tuyệt tình của cô ấy. Hóa ra mọi thứ đều không đáng!

- Vương Minh, nếu em muốn nhảy thì cứ nhảy, cô tuyệt đối không cản, mạng sống là của chính em.

Ngụy Hiền định ngăn Vạn Thái Thái nói nhưng bị cô đẩy ra.

- Em đã là người trưởng thành, tự có năng lực quyết định của riêng mình.

Đáng vẻ lạnh lùng của cô khiến Vương Minh có chút lúng túng, không ngờ cô bảo cậu nhảy xuống.

- Vương Minh, em không để ý đến cha mẹ sinh em nuôi em, vì một cô gái vô tình vô nghĩa mà đi tìm chết, người như em có giữ lại cũng làm liên lụy đến xã hội. Không đáng cứu.

Vạn Thái Thái ra hiệu cho Ngụy Hiền từ từ nhích tới, anh hiểu được ánh mắt cô.

- Không! Cô không hiểu em bỏ ra vì cô ấy nhiều biết nhường nào!

Vương Minh không kiềm chế được khóc lóc.

- Vương Minh, em cho rằng bỏ ra bao nhiêu thì sẽ nhận về bấy nhiêu sao? Nếu là cô, cô cũng sẽ không chấp nhận em! Bởi vì em là một người nhu nhược! Không có ai thích người nhu nhược!

Vạn Thái Thái hừ lạnh nói. Cô khoanh hai tay trước ngực như xem cuộc vui, cậu có nhảy hay không không liên quan gì đến cô.

- Tại sao, tại sao rồi bỏ em? Tại sao?

Tâm trạng Vương Minh càng thêm kích động, cậu không phải kẻ nhu nhược, cậu chỉ là không thể không có cô ấy.

- Tại sao? Em hỏi tại sao ư? Được. Vậy cô nói cho em biết tại sao. Em tưởng em làm vô số công việc mỗi ngày, kiếm phí sinh hoạt và học phí cho cô ấy là yêu cô ấy sao? Em thử nghĩ xem, tình hình học tập của em bây giờ, môn nào cũng đang ở tình trạng báo động, em nói xem người như em ra ngoài có thể tìm được công việc gì, có thể có tương lai gì, có thể cho cô ấy tương lai gì? Em nói xem! Tại sao cô ấy xuất ngoại? Tại sao cô ấy muốn chia tay với em? Không phải là vì cảm thấy cô ấy có tương lai tốt hơn nên nhìn em chướng mắt sao, lẽ nào em không hiểu? Cô ấy khinh thường sự bất tài của em! Người bất tài như thế, dựa vào cái gì mà cô ấy phải ở bên em?

Từng câu từng chữ của Vạn Thái Thái đánh vào lòng cậu. Cậu bỗng chốc rũ người.

- Vậy em nên làm gì đây? Em đã dùng tất cả để yêu cô ấy rồi, em nên làm gì đây?

Vạn Thái Thái thấy thái độ của cậu không còn kịch liệt nữa mà là chán chường thì biết cậu sẽ không nhảy xuống. Cô hơi yên tâm hơn:

- Muốn cô dạy em làm thế nào không?

Vạn Thái Thái thấy Ngụy Hiền từ một phía khác sắp lại gần Vương Minh. Vương Minh nhìn cô:

- Cô Vạn, em nên làm gì đây?

Vạn Thái Thái cũng chậm rãi đến gần:

- Cô lại gần nói với em, bây giờ cô hòng cô không nói to được.

Vương Minh không phản đối.

- Nếu cô là em, cô sẽ để cô ấy đi.

- Không được! Em không làm được!

Vương Minh bỗng chốc lại kích động. Vạn Thái Thái chợt hơi sợ hãi:

- Em đừng kích động! Cô hỏi em, từ khi cô ấy nói chia tay đến giờ, em đã giữ cô ấy lại bao nhiêu lần, dùng bao nhiêu cách, hiện tại thậm chí còn dùng tới cái chết để ép cô ấy, nhưng cô ấy có mềm lòng không?

Vạn Thái Thái nhìn vào mắt cậu.

- Không, ...

Vương Minh suy sụp không thôi.

- Vương Minh, cô biết em rất yêu rất yêu rất yêu cô ấy, vì cô ấy mà từ bỏ cơ hội tốt hơn, từ bỏ thời gian, từ bỏ tất cả, chỉ để cô ấy được sống tốt hơn. Nhưng, em nghĩ xem, với năng lực bây giờ của em, có thể cho cô ấy hạnh phúc không? Thà rằng cứ để cô ấy đi đi. Em có thể đuổi theo, chỉ cần em trở thành em tốt hơn, có năng lực cho cô ấy cuộc sống tốt hơn, khi đó cô ấy sẽ trở về. Lúc đó em có thể quyết định xem mình có muốn tiếp nhận cô ấy nữa hay không. Em hiểu ý cô chứ?

Vạn Thái Thái ra hiệu cho Ngụy Hiền khoan hành động.

- Thật sao? Cô ấy sẽ lại trở về sao?

Vương Minh không tin tưởng lắm.

- Vương Minh, cô biết em là một người thông minh, năng lực cũng không tệ, chỉ là một lòng muốn kiếm tiền cho bạn gái có đúng không? Chỉ cần em chịu phấn chấn tinh thần, chịu nỗ lực, cô tin em không kém hơn bất kỳ ai! Cô ấy xuất ngoại, tại sao em không thể? Nhà trường mỗi năm đều có cơ hội trao đổi sinh viên xuất ngoại, tại sao em không thể giành lấy? Vương Minh, đợi khi em ra ngoài, em sẽ biết thế giới bên ngoài rộng cuộc lớn thế nào, người mà em từng gặp rộng cuộc bình thường bao nhiêu, lúc đó em sẽ chỉ biết ơn cô ấy vì từng dạy em trưởng thành. Vương Minh, đến đây đi, đến chỗ cô.

Vạn Thái Thái dẫn dụ cậu. Vương Minh dường như cũng bị mê hoặc. Từ trước đến giờ chưa từng có ai nói với cậu những lời tâm huyết như vậy, từ nhỏ thành tích của cậu đã rất tốt, nhưng cậu tính tình hướng nội, không có bạn bè gì cả, thế nên khi bạn gái xuất hiện, quan tâm cậu, yêu thương cậu, cậu liền cảm thấy phải bỏ ra tất cả để tốt với cô ấy. Dường như sự tồn tại của cậu chỉ để sống vì cô ấy. Nhưng hôm nay cô giáo lại nói với cậu, rằng cậu có thể tốt hơn, có thể trở nên càng tốt hơn nữa. Cậu từ từ đứng dậy, Vạn Thái Thái vẫy tay với cậu. Cậu đi về phía cô.

Cô thấy cậu bước qua, rời khỏi khu vực nguy hiểm thì chợt cảm giác toàn thân không còn sức lực, có chút đứng không vững, cô nghĩ lại mà sợ. Cô không biết lúc đó dừng khí từ đâu ra mà nói những lời như vậy, nếu cậu không chịu nổi kích thích mà nhảy xuống thật thì cô phải làm sao? Ngụy Hiền thấy cô muốn ngã thì lập tức lao qua đỡ cô. Cô yếu ớt lắc đầu, lòng bàn tay đều là mồ hôi. Vương Minh đến gần, Vạn Thái Thái cố gắng đứng dậy, dùng thân thể nhỏ bé của mình ôm lấy đáng người cao lớn của cậu:

- Đúng là làm cô sợ muốn chết. May mà em không sao, ngoan. Không sao, mọi chuyện rồi sẽ qua đi.

Vương Minh cảm nhận được sự ấm áp trước nay chưa từng có, khóc càng lớn tiếng hơn:

- Cô ơi, em xin lỗi.....em xin lỗi....em xin lỗi.....

Vạn Thái Thái vỗ lên lưng cậu, vỗ về cậu. Kỳ thực cậu chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ khát vọng được yêu, được quan tâm mà thôi. Cậu chẳng qua cần một người dẫn đường.

Vạn Thái Thái tự nhận thấy mình không phải công dân tốt thích giúp người làm niềm vui, trong xã hội thói đời bạc bẽo này, trước khi giúp người khác cô đều luôn nghĩ đôi phương có phải kẻ lừa gạt không. Nhưng một khi cô có ý nghĩ muốn giúp người thì nhất định sẽ giúp, bất kể đôi phương có thật sự là kẻ lừa gạt hay không. Đôi lúc cô nhẹ dạ đến đáng sợ nhưng đôi lúc lại sắt đá đến đáng sợ. Đó chính là Vạn Thái Thái. Vừa nhiệt tình vừa vô tình. Lòng thông cảm của cô ẩn giấu sâu trong nội tâm.

Cuối cùng sau khi Vương Minh được giáo viên tâm lý của trường dẫn đi, Vạn Thái Thái ngồi trên sân thượng ngắm người. Ngụy Hiền quả thực khâm phục sát đất lòng dũng cảm và bản lĩnh gặp nguy không loạn của cô. Cô chỉ cười. Thật ra cô rất sợ, nhưng càng sợ lại càng bình tĩnh. Bây giờ cô nghĩ lại còn rùng mình, lần đầu tiên cô gặp phải chuyện thế này, nếu cô không cứu được Vương Minh thì trong lòng sẽ khó mà an ổn. Stress quá nhiều, hiện tại cô rất mệt mỏi, nói muốn về nhà, Ngụy Hiền thấy cô như vậy thì đưa cô về.

Suốt dọc đường, Vạn Thái Thái luôn nhớ về quá khứ, cô lúc đó rất tự ti, sau khi gặp được Đoàn Vũ Xuyên, cuộc đời cô dường như mới bắt đầu thay đổi. Cô cảm kích anh nhiều biết mấy! Vào lúc này cô đặc biệt nhớ anh, cô chợt bảo Ngụy Hiền chuyển hướng đi bệnh viện. Ngụy Hiền thấy cô quyết định đột ngột thì không nói gì. Đến cổng bệnh viện, Vạn Thái Thái bỗng không biết sắp xếp thế nào cho Ngụy Hiền, cứ thế bảo anh về thì có quá ăn cháo đá bát không? Nhưng đầu thể dẫn anh cùng đi tìm Đoàn Vũ Xuyên? Ngụy Hiền nhìn đáng vẻ bối rối của cô, chợt hơi khó chịu, rất ga lăng nói:

- Mình về trước, cậu gặp bạn xong thì tự về nhé?

Vạn Thái Thái gật đầu như gặp được đại xá, vui vẻ tạm biệt anh. Ngụy Hiền cười lái xe rời đi.

Lúc này cô mới nhớ mình quên gọi điện thoại cho Đoàn Vũ Xuyên, liệu anh có đang ở bệnh viện không đây. Cô lấy di động ra, cầu mong anh đang ở bệnh viện. Nhưng mãi không ai bắt máy, cô tức thì hoang mang lo lắng ngồi trong đại sảnh bệnh viện. Thật lâu sau, anh mới gọi điện trở lại:

- Vạn Thái Thái, sao vậy? Mình vừa ra khỏi phòng sinh.

Đoàn Vũ Xuyên còn chưa kịp cởi đồ đã gọi điện thoại.

- Thật này! Mình đang ở bệnh viện, cậu ở đâu? Mình đến tìm cậu!

Vạn Thái Thái cảm thấy mừng rỡ, hôm nay cô cứu được một người, mà hôm nay anh cũng đón chào một sinh mệnh mới ra đời. Đoàn Vũ Xuyên không biết tại sao đột nhiên cô vội vã muốn gặp anh như vậy, nhưng anh vẫn nói cho cô biết địa điểm. Anh đứng ở cổng chờ cô. Nhìn cô vui vẻ chạy tới, vội vàng như khao khát gì đó.

- Sao cậu tới đây?

Đoàn Vũ Xuyên vẫn chưa thay quần áo.

- Thì tới thăm cậu. Mình có thể xem đứa bé mới chào đời ấy không?

Vạn Thái Thái trông mong nhìn anh, hơi xấu hổ. Anh gật đầu, dẫn cô đi.

Ở ngoài phòng trẻ sơ sinh, cô mừng rỡ nhìn từng đứa trẻ mới chào đời, những sinh mệnh rạng rỡ như vậy, từ đây xuất hiện trên thế giới. Chúng đến thế giới này thật diệu kỳ biết mấy. Nhìn biểu cảm của Vạn Thái Thái, Đoàn Vũ Xuyên vui vẻ:

- Sao đột nhiên lại muốn xem em bé?

Anh nhìn ra được cô rất thích trẻ con.

Vạn Thái Thái không trả lời anh:

- Các cậu thật vĩ đại! Vào khoảnh khắc đứa bé cất tiếng khóc chào đời, các cậu chắc chắn vô cùng hạnh phúc nhỉ?

- Phải, đó là khoảnh khắc có cảm giác thành tựu nhất. Một sinh mệnh mới cứ thế mà đến.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn những sinh mệnh bé nhỏ kia, đó là lý do anh yêu quý nghề nghiệp này.

- Hôm nay mình cũng cứu được một sinh mệnh.

Vạn Thái Thái kể với Đoàn Vũ Xuyên chuyện hôm nay của mình. Anh nhìn cô gái bên cạnh, cảm thấy cô rất tài giỏi.

- Vạn Thái Thái bây giờ lợi hại lắm.

Anh sờ sờ đầu cô. Cô hơi ngượng:

- Đoàn Vũ Xuyên, cảm ơn cậu.

Cảm ơn cậu đã từng xuất hiện, cảm ơn cậu đã từng giúp đỡ mình. Đoàn Vũ Xuyên không biết cô cảm ơn cái gì nhưng nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô, trái tim anh cũng ngập tràn thỏa mãn.

Anh đưa Vạn Thái Thái về nhà, sau khi tạm biệt lẫn nhau, Vương Minh gọi điện thoại cho cô. Cô trò chuyện cùng cậu, nói với cậu những kinh nghiệm quá khứ của cô, cổ vũ cậu lấy lại tinh thần. Vương Minh cũng bảo đảm từ nay về sau sẽ học tập thật tốt, nỗ lực trở nên tốt hơn nữa. Vạn Thái Thái cảm thấy thỏa mãn chưa từng có. Ngày mai rồi sẽ tốt hơn, chỉ cần có hi vọng, chỉ cần muốn kiên trì, chỉ cần có ước mơ.

Lời tác giả: Không biết trong cuộc sống của các bạn có từng xuất hiện người làm thay đổi cuộc đời mình không, gặp được là may mắn, chưa gặp cũng không sao, rồi sẽ có lúc gặp thôi. Bạn phải tin rằng, mỗi lời nói mỗi hành động của mình đều có thể ảnh hưởng đến người khác. Chúng ta phải làm một người tốt, nỗ lực mà sống. Cuộc sống tốt đẹp đến nhường nào, tội gì chỉ nhìn thấy mặt khổ đau?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sau chuyện của Vương Minh, Vạn Thái Thái được lãnh đạo học viện (1) tuyên dương trong cuộc họp hàng tuần, đây là lần cô được nổi bật nhất từ khi đi làm đến nay. Sau đó, cô được ủy thác trọng trách được cử đi huấn luyện để về phục vụ tốt hơn cho nhà trường. Dưới cái nhìn hoặc hâm mộ hoặc đố kỵ của đồng nghiệp, Vạn Thái Thái đã nhận lấy cơ hội này.

(1) Ở Trung Quốc, học viện là một phần của trường đại học.

Hôm sau cô kéo va li đến thành phố S, tiến hành tiếp nhận một tháng huấn luyện. Trước khi đi, cô nói với Đoàn Vũ Xuyên một tháng tới cô không ở nhà, nhờ anh trông nhà cô giúp. Kỳ thực cũng không có gì để trông, đó chỉ là một cái có mà thôi. Anh không nói được cũng không nói không được. Vạn Thái Thái oán thầm trong bụng, vẫn là bộ dạng chết tiệt này.

Vạn Thái Thái vừa kéo va li đến cổng chung cư thì thấy chiếc Cayenne của Đoàn Vũ Xuyên từ từ chạy tới. Trước đây cô không hề biết Cayenne gì cả, có lần cùng đi ăn với đồng nghiệp, đồng nghiệp thấy bên đường có một chiếc xe như thế đang đậu bên cạnh vỉa hè cả đời cũng không mua nổi, Thái Thái thấy chiếc xe đó giống với xe của Đoàn Vũ Xuyên mới biết hóa ra xe của anh là Cayenne. Quả nhiên anh giàu hơn trong tưởng tượng của cô. Anh ngừng xe, mở cửa sổ, bảo cô lên xe, anh đưa cô đến phi trường, nhìn va li của cô, anh xuống xe, bỏ nó vào cốp sau. Vạn Thái Thái cũng không khách

sáo, mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ.

Đoàn Vũ Xuyên dặn dò những việc cần chú ý khi ở xa, làm cô chỉ muốn tròn trắng mắt, cậu xem ai là trẻ con đó hả!

- Biết rồi biết rồi biết rồi mà! Mình đâu phải ba tuổi mà sắp ba mươi rồi.

Đoàn Vũ Xuyên bị lời của cô chọc cười:

- Tuy sắp ba mươi nhưng còn thua ba tuổi.

Lời này khiến Vạn Thái Thái mất hứng:

- Nói ai ấu trĩ đấy?

Đoàn Vũ Xuyên nhướn nhướn mày, không nói gì, ý nghĩa rất rõ ràng: không cậu thì ai vào đây.

Vạn Thái Thái giận dữ:

- Cả thế giới chỉ có cậu là trưởng thành nhất.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn giao thông trên đường:

- Không dám nói nhất thế giới, nhưng trưởng thành hơn cậu là thực.

Vạn Thái Thái hết chỗ nói, tên này sao cứ thích khinh bỉ cô vậy chứ:

- Mặc kệ cậu, hiếm khi mình được đi công tác một lần!

Đoàn Vũ Xuyên thấy cô quả thực hơi giận thì không mải mai cô nữa, nghiêm nghị nói:

- Một mình ở bên ngoài phải chú ý an toàn, đừng xem thường, đề ý nhiều hơn. Lớn thế này rồi, đừng khiến người ta lo lắng. Có chuyện gì cũng đừng một mình gắng gượng chống đỡ, phải gọi điện thoại cho mình. Biết chưa?

Vạn Thái Thái không ngờ anh lại nói như vậy, anh lúc nào cũng thế, rõ ràng là quan tâm mà cứ luôn dùng phương thức tệ hại nhất để thể hiện ra ngoài:

- Ừ, biết rồi. Cậu cũng phải chăm sóc tốt bản thân đấy.

Vạn Thái Thái nhớ hể anh bận là không còn phân biệt ngày đêm.

- Mình đã là người trưởng thành, cậu nên lo lắng nhiều cho chính cậu thì hơn.

Ý là người chưa trưởng thành như cậu phải chăm sóc cho bản thân nhiều vào.

- Cậu móa....có thể nói chuyện đàng hoàng không?

Vạn Thái Thái không kiềm được nói lời thô tục.

Đoàn Vũ Xuyên cau mày:

- Sau này bớt nói tục lại, làm người thầy phải mẫu mực.

Vạn Thái Thái tức giận:

- Hừ, vậy cậu có nói chuyện đàng hoàng không chứ!

- Ở bên ngoài đừng ham ăn uống đồ lạnh, vấn đề của chính cậu cậu biết chứ?

Ý anh là chỉ chuyện kinh nguyệt. Anh lo lắng vấn đề kinh nguyệt của cô.

- Ừ.

Vạn Thái Thái biết anh lo lắng cho mình nên không so đo với anh.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô lên máy bay rồi mới về bệnh viện. Một tháng không có cô, nhìn cô vẫy tay rời đi, anh đột nhiên không nữa.

Vạn Thái Thái đến thành phố S, cuộc sống rất phong phú, mỗi ngày lên lớp rồi tan lớp về khách sạn làm tổng kết, thỉnh thoảng Đoàn Vũ Xuyên sẽ gọi điện thoại cho cô, cô thấy món gì ngon hay thứ gì thú vị cũng sẽ nhắn tin nói cho anh biết. Quan hệ giữa họ rất vui vẻ ấm áp. Anh trở nên rất kiên nhẫn, bất kể cô nói gì anh đều sẽ trả lời, không trả lời ngay được thì sau đó cũng sẽ giải thích. Nguyên nhân đại khái đều là anh bận phẫu thuật. Vạn Thái Thái

nhận ra sự thay đổi của anh, cảm thấy mừng rỡ, đây có lẽ là dấu hiệu tình yêu nhỉ.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, vào buổi tối cuối cùng, cô muốn đi mua ít quà lưu niệm về cho đồng nghiệp và Đoàn Vũ Xuyên. Cô đến miếu thành hoàng, đến bờ sông ngắm tháp Minh Châu Phương Đông (2), sau đó lúc cô móc tiền định mua đồ mới phát hiện ví tiền và điện thoại của mình đều đã không cánh mà bay, cô vừa gấp vừa tức, trước giờ cô chưa từng gặp tình huống này, không biết nên làm sao. Hiện tại cô muốn về mà không thể về, mất rom róm, giữa con đường người qua kẻ lại, cô bỗng hơi sợ hãi. Da mặt cô mồng, không biết cầu cứu người qua đường thế nào. Cô lấy dũng khí nhờ giúp đỡ thì bị mắng là lừa đảo, cô hoàn toàn sụp đổ.

(2) Tháp Minh Châu Phương Đông: tháp truyền hình nổi tiếng của Thượng Hải.

Cô ngồi bên đường khóc, oan ức không thôi. Suy cho cùng thế giới này vẫn còn nhiều người tốt, một bác gái thấy cô ngồi khóc ven đường bèn ân cần hỏi thăm thế nào, có cần bác giúp gì không. Cô vội vã giải thích với bác ấy rằng ví tiền và điện thoại của cô đều bị trộm mất rồi, cô muốn mượn điện thoại của bác để gọi một cuộc. Bác ấy là một người tốt, quả quyết cho cô mượn, cô bỗng chốc không biết gọi ai cầu cứu, cha mẹ ư? Khi không khiến họ lo lắng. Ý nghĩ thứ hai là Đoàn Vũ Xuyên, anh nói có chuyện gì thì gọi cho anh! Cô cố gắng nhớ số điện thoại của anh, gọi liên tiếp mấy cuộc đều nhầm số, cô cực kỳ căng thẳng, sợ bác gái tưởng cô lừa đảo bèn ra sức giải thích rằng mình không nhớ số, xin lỗi xin lỗi, may mà bác gái không để ý, bảo cô đừng vội cứ từ từ mà nhớ. Vạn Thái Thái nghĩ sau này nhất định phải làm nhiều chuyện tốt, làm thật nhiều thật nhiều chuyện tốt.

Cuối cùng vào lúc cô sắp bỏ cuộc thì rốt cuộc cũng gọi được cho Đoàn Vũ Xuyên. Gọi một lúc anh mới bắt máy, nghe giọng nói quen thuộc của anh, Vạn Thái Thái òa khóc nức nở giống như tìm được cọng rom cứu mạng:

- Đoàn Vũ Xuyên!

Anh hoảng lên, đúng là Vạn Thái Thái, anh vừa mới giao ca về nhà, nghĩ bụng ngày mai cô về rồi, đang khó hiểu sao hôm nay cô vẫn chưa nhắn tin cho anh.

- Thái Thái, cậu sao vậy? Đừng gấp, nín nào, từ từ nói.

Đoàn Vũ Xuyên thử vỗ về cảm xúc của cô. Cô kể hết với anh tất cả những chuyện gặp phải và uất ức hôm nay cũng như chuyện về người tốt bụng, cô rất sợ anh sẽ châm chọc mỉa mai cô, may là anh không làm như vậy mà dịu dàng an ủi cô, bảo cô đừng lo lắng, bảo cô báo địa chỉ cho anh biết rồi tìm một chỗ nổi bật chờ anh, anh lập tức tìm bạn anh ở thành phố S tới đón cô. Vạn Thái Thái hỏi bác gái vị trí cụ thể của nơi này rồi nói với anh cô ở KFC đường XX chờ bạn anh. Đoàn Vũ Xuyên nói được, bảo cô yên tâm chờ đợi. Anh sẽ liên lạc ngay với bạn.

Vạn Thái Thái cúp điện thoại, rồi rít cảm ơn bác gái, chỉ thiếu nước quỳ xuống dập đầu thôi, bác gái tốt bụng cho cô ít tiền lẻ để cô đến KFC mua chút đồ uống. Vành mắt cô lại đỏ lên. Thế giới này thật nhiều người tốt, bác gái vỗ vỗ tay cô nói:

- Con gái bác cũng lớn cỡ cháu, bác hi vọng lúc nó ở bên ngoài gặp phải khó khăn sẽ có người giúp nó. Cháu gái, chúc cháu may mắn!

Bác gái vẫy vẫy tay, không mang theo một áng mây trời. (3)

(3) Không mang theo một áng mây trời: câu thơ trích trong bài “Tạm biệt Cambridge” của nhà thơ Từ Chí Ma, câu thơ dịch của Ngọc Ánh.

Vạn Thái Thái gọi ly cà phê, ngồi trong KFC, lòng đầy cảm kích. Cảm kích lòng tốt của bác gái, cảm kích sự giúp đỡ của Đoàn Vũ Xuyên. Một lát sau, bạn anh tìm được cô, lái xe đưa cô về khách sạn. Anh ấy đưa điện thoại cho cô, bảo cô gọi lại Đoàn Vũ Xuyên. Cô nhận điện thoại, gọi, rất nhanh đã có người bắt máy.

- Đón được chưa?

Ở bên này điện thoại, Vạn Thái Thái cảm nhận được sự lo âu của anh. Cô vội nói:

- Đoàn Vũ Xuyên, cậu ấy đón được mình rồi.

Trái tim treo lơ lửng rất lâu của Đoàn Vũ Xuyên mới được thả xuống:

- Vậy thì tốt.

Vạn Thái Thái thử xoa dịu bầu không khí:

- Ừ, ngày mai mình về. May mà chứng minh nhân dân mình để ở khách sạn, không mang theo bên người nên mai vẫn có thể đi máy bay về, bằng không là gay go rồi.

- Thái Thái.

Đoàn Vũ Xuyên chột gọi tên cô, cô ừ một tiếng.

- Về đi. Ngày mai mình sẽ đến phi trường đón cậu.

Về bên cạnh mình, mình sẽ bảo vệ cậu, cậu ở quá xa, mình sẽ sợ hãi, sẽ bất lực, mình sợ mình không thể làm gì cho cậu.

- Ủ, biết rồi. Sáng mai mình đi chuyến bay tám giờ, khoảng mười giờ rưỡi đến.

Trái tim Thái Thái mềm nhũn.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn nhủ bạn anh vài câu rồi cúp máy, bạn anh chuyện phiếm với Thái Thái, cô mới biết anh và Đoàn Vũ Xuyên là bạn cùng phòng hồi đại học, sau đó anh đi thành phố S, còn Đoàn Vũ Xuyên đi thành phố N. Lúc anh vừa tan ca thì nhận được điện thoại của Đoàn Vũ Xuyên, họ quen biết rất lâu, Đoàn Vũ Xuyên nổi tiếng là hoàng tử trấn định, anh chưa từng thấy cậu ta sốt ruột và hoảng sợ đến thế bao giờ.

- Cậu là bạn gái cậu ấy à?

Thái Thái lúng túng:

- Không phải, chỉ là một bạn học hồi cấp ba thôi.

Anh hiển nhiên không tin, nhìn cô nhưng không tỏ ý kiến. Cô bé, cậu ta sốt sáng như vậy mà chỉ là bạn học à, cô lừa trẻ nhỏ chắc. Lần sau Đoàn Vũ Xuyên đến thành phố S, anh nhất định phải bắt chẹt cậu ta một chầu, đốn mỷ nhân mà không cho thù lao hả? Anh đưa Vạn Thái Thái đến bên dưới khách sạn, trước khi đi anh nói:

- Sáng mai mình tới đón cậu đến phi trường, ngủ ngon.

Vạn Thái Thái được chiều mà sợ liên tục nói cảm ơn.

Cô về phòng khách sạn, tắm rửa xong nằm trên giường mới có cảm giác chân thật, mất điện thoại, mất ví tiền, đồ lưu niệm cũng chưa mua, đúng là kết thúc thảm hại. Nhưng nhớ đến Đoàn Vũ Xuyên, trong lòng cô lại hạnh phúc. Cô nhớ đến lời hôm nay bạn anh nói, bạn gái? Cô đâu phải. Cô thích anh chứ? Thích chứ? Cô bỗng bị suy nghĩ này của mình dọa, nhưng cô đúng là thích anh. Không biết anh có thích cô không?

Cô trở mình nhắc điện thoại khách sạn, đã mười hai giờ rưỡi, không biết anh ngủ chưa, e là cô không bao giờ quên số điện thoại của anh nữa. Cô bấm số gọi qua, rất nhanh có người bắt máy:

- Thái Thái?

Không ngờ anh biết là cô.

- A Xuyên, cậu ngủ rồi à?

Thái Thái chột hơi xấu hổ.

Đoàn Vũ Xuyên đương nhiên không ngủ được, anh đang chờ điện thoại của cô. Vừa nãy bạn anh gọi điện thoại tới chế nhạo anh, hóa ra chưa phải bạn gái à, cậu ấy cười anh thất bại, ngay cả một cô gái cũng không bắt được, vẫn còn là bạn học. Với sự châm chọc thiện ý của bạn, Đoàn Vũ Xuyên không cách nào phản bác, bởi vì anh chưa từng nói với Vạn Thái Thái tâm ý của mình. Anh nghĩ, mình nên thẳng thắn sớm thì hơn.

Vạn Thái Thái xoắn dây điện thoại, chân thành nói:

- A Xuyên, cảm ơn cậu.

- Ủ. Ngủ sớm đi, mai mình nhờ bạn mình đón cậu đến phi trường.

Đoàn Vũ Xuyên cũng có chút mong đợi và bối rối.

Thái Thái không biết nói gì:

- Ủ, ngủ ngon.

- Ủ, ngủ ngon.

Đoàn Vũ Xuyên nín thở. Hai người đều không cúp điện thoại, lẳng lặng lắng nghe tiếng hít thở của nhau, cảm thấy rất thỏa mãn. Cuối cùng Vạn Thái Thái cười khẽ ra tiếng, anh hỏi cô cười gì, cô không nói, cô không thêm nói cho anh biết rằng cô cười vì nhớ đến lời bạn anh bảo cô là bạn gái anh.

Cuối cùng Đoàn Vũ Xuyên cúp điện thoại trước bởi vì sau đó Thái Thái ngủ mất. Anh nghe tiếng hít thở bên kia điện thoại ngày càng đều đặn thì biết cô đã ngủ. Vừa nãy suýt nữa anh đã bật thốt ra ba chữ kia rồi. Haiz, rốt cuộc vẫn là thiếu can đảm.

Vạn Thái Thái ngủ một giấc an ổn, cả đêm không mộng mị. Bạn anh đến khách sạn đón cô, đưa cô đến phi trường, sau đó vẫy tay tạm biệt cô, hoan nghênh cô lần sau trở lại. Cô cảm ơn xong thì vào phòng check in. Máy bay nhanh chóng đến phi trường thành phố N, cô rất mong được gặp Đoàn Vũ Xuyên. Quả nhiên cô vừa ra khỏi trạm thì thấy anh đứng đó, dáng người như ngọc, phong độ ngời ngời, khí khái hiên ngang. Thái Thái biết người ấy đang đợi cô, cô nhanh bước chạy đến chỗ anh, anh cũng nhanh bước chạy đến chỗ cô. Khoảnh khắc đó, Thái Thái rất muốn ôm lấy anh, và đã làm như vậy, ôm chặt Đoàn Vũ Xuyên, anh cũng sờ, rồi cũng ôm lại cô. Vạn Thái Thái nói:

- Đã lâu không gặp.

Đoàn Vũ Xuyên trả lời:

- Mừng cậu về nhà.

Thiên sơn vạn thủy, mừng cậu về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nếu nhất định phải truy cứu tỉ mỉ Vạn Thái Thái và Đoàn Vũ Xuyên xác định quan hệ thế nào thì phải nói từ một buổi tối nọ.

Vạn Thái Thái đi công tác về, đồng nghiệp mở tiệc chào mừng cô. Chào mừng gì gì đó là phải uống rượu. Mà cô là kiểu người hoặc không uống giọt nào hoặc đã uống là uống không dừng được. Thế là cô uống say khướt. Lúc Đoàn Vũ Xuyên gọi điện thoại đến, cô đã hơi mơ mơ màng màng, anh vừa nghe cô lại đi uống rượu, còn uống say nữa thì giận mà không chỗ phát. Anh hùng hùng hổ hổ tới áp giải cô về, đương nhiên không phải tới cướp người.

Anh lái xe chạy đến chỗ họ tụ tập thì thấy Vạn Thái Thái hai má đỏ ửng cười cợt cùng đồng nghiệp, lúc thấy Đoàn Vũ Xuyên, cô còn vui vẻ vẫy tay lia lịa:

- Bên này bên này! Cậu tới rồi?

Dáng vẻ nũng nịu của cô khiến anh không sao giận nổi, anh đưa mắt quét sơ sơ một vòng, không thấy Ngụy Hiền ở đây thì hơi yên tâm. Các đồng nghiệp thấy Đoàn Vũ Xuyên thì bỗng nhiên nhìn với ánh mắt mờ ám, âm ỉ đòi Vạn Thái Thái giới thiệu. Cô chỉ cười ngây ngô, hôm đó Ngụy Hiền đi công tác nên không có mặt, nếu Ngụy Hiền có mặt, e rằng sẽ rất khó xử.

Đoàn Vũ Xuyên bắt tay với từng người bọn họ, Vạn Thái Thái say bí tỉ không biết anh nói gì với đồng nghiệp mà bọn họ thả người. Anh kéo con ma men Vạn ra bên ngoài, vừa đi vừa căn nhắc bên tai cô:

- Xem lát nữa mình trừng trị cậu thế nào.

Vạn Thái Thái lúc này có hơi men tăng thêm can đảm, anh dám nói với cô như vậy, cô không hề yếu thế:

- Cậu cứ thử xem!

Đoàn Vũ Xuyên liếc cô:

- Về rồi thử!

Vạn Thái Thái vùng vẫy đòi đi, anh ôm chặt không buông, bước chân cô vốn đã không vững, còn bị anh kéo đi, khiến cô bỗng chốc mất thăng bằng, chân rời khỏi mặt đất. Đoàn Vũ Xuyên dứt khoát bế cô lên, cô hoàn toàn hỗn loạn. Đầu óc bị men rượu làm tri tri trê trê càng không thể suy nghĩ.

Vạn Thái Thái được đặt lên xe, phải nói là bị ném lên xe. Người nào đó còn thắt dây an toàn cho cô rất thô bạo. Sau đó thì bắt đầu tuyệt chiêu lái nhài của họ Đoàn:

- Cậu nói xem, sao cậu không biết yêu quý thân thể chính mình như vậy hả, con gái con đưa hờ tí là uống rượu, thói quen này rút cuộc từ đâu mà ra hả?! Ba la ba la ba la...

Vạn Thái Thái chẳng nghe lọt câu nào, đầu óc cô vẫn trong trạng thái hỗn loạn anh bế cô vừa nãy, căn bản không kịp suy nghĩ gì cả. Mặc cho anh nói đông tây nam bắc, cô đều không nghe vào.

Đoàn Vũ Xuyên thấy cô ngơ ngác không nói một lời thì đột nhiên có chút bất đắc dĩ, anh đang làm gì thế này, biết rõ cô uống say mà còn tức giận với cô. Anh xoa xoa đầu cô:

- Chóng mặt không?

Sự dịu dàng thành tình của anh khiến Vạn Thái Thái càng thêm ngây người, lắc đầu. Cô im lặng cúi đầu rồi chợt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Đoàn Vũ Xuyên, anh bị một loạt động tác này của cô làm cho chẳng hiểu ra sao:

- Sao thế?

Vạn Thái Thái ủ rũ nói:

- Đoàn Vũ Xuyên, sau này cách xa mình một chút.

Anh kính hải, phanh xe gấp, do lực quán tính nên cô bị va vào kính.

- Tại sao?!

Vạn Thái Thái vò đầu, nghiêng đầu đi, bướng bỉnh lắm lắm.

- Mình sợ không không chế được tình cảm của mình.

Giọng cô rất nhỏ, Đoàn Vũ Xuyên nghe không rõ:

- Cậu nói lớn chút!

Vạn Thái Thái bị anh rống, bỗng giận mà không chỗ phát:

- Mình sợ mình yêu cậu! Mình sợ mình yêu cậu! Nghe rồi chứ?

Điếc! Đoàn Vũ Xuyên lại giật mình:

- Tại sao phải sợ?

Vạn Thái Thái ủ rũ nhìn anh:

- Tại mình sợ cậu không yêu mình, mình không muốn yêu đơn phương!

Đoàn Vũ Xuyên không thể tin nghiêm túc kéo cô qua, nhìn cô:

- Nếu không phải yêu đơn phương thì sao?

- Có ý gì?

Đầu óc Vạn Thái Thái không được linh hoạt lắm.

Đoàn Vũ Xuyên lấy dũng khí:

- Mình thích cậu!

Đầu Vạn Thái Thái càng không thể hoạt động, ngơ ngác nhìn anh, anh chợt cười:

- Mình tỏ tình đấy, sao cậu không phản ứng?

- Mình cũng thích cậu!

Vạn Thái Thái vội vã trả lời.

Đoàn Vũ Xuyên cười nắm chặt tay cô:

- Vậy chúng ta hẹn hò nhé.

- Không được!

Vạn Thái Thái giấy thoát ra.

- Tại sao?

Đoàn Vũ Xuyên cố kéo lại, không buông tay.

- Đau ~

Tay Vạn Thái Thái sắp bị vặn gãy rồi. Anh thấy vẻ mặt đau của cô thì hơi thả lỏng bàn tay do căng thẳng mà không tự chủ gia tăng sức lực.

- Mình phải suy nghĩ, mẹ nói con gái phải rụt rè.

Vạn Thái Thái hơi xấu hổ, Đoàn Vũ Xuyên có cảm giác như mất mà lại được:

- Được, ngày mai cho mình biết đáp án.

Cô gật đầu, e thẹn nhìn anh, ánh mắt cô do ảnh hưởng của men rượu và tình yêu mà quẩn rũ đến đáng sợ. Cô vừa định quay đầu đi chỗ khác thì đột nhiên bị Đoàn Vũ Xuyên giữ chặt cằm, cúi người hôn xuống. Vạn Thái Thái chưa từng được hôn, không biết làm thế nào, hàm răng cắn chặt, anh không hề gấp gáp, từ từ hướng dẫn cô, chợt anh cắn nhẹ môi cô, cô bị đau liền há miệng ra, anh nắm chặt thoir cơ, tiến quân thần tốc. Vạn Thái Thái đầu còn sức chống đỡ, bị anh khống chế, dẫn dắt, mê hoặc, đó là trải nghiệm trước giờ chưa từng có, hòa lẫn với hương thơm ngọt của chất cồn. Tiếng hít thở của Đoàn Vũ Xuyên càng lúc càng gấp gáp, Vạn Thái Thái càng lúc càng không thể hô hấp, cô thật sắp ngạt thở mất! Cuối cùng, anh thỏa mãn buông cô ra. Cánh môi đỏ hồng, ánh mắt mê ly, anh rất hài lòng, sờ sờ mặt cô:

- Đây là tín vật biết chưa, mai không được quên đấy.

Vạn Thái Thái suy nghĩ, gật gật đầu. Mặc kệ nó, dù sao cô cũng đã hôn được Đoàn Vũ Xuyên rồi! Cô cười ngây ngô, không ngờ cô lại có thể hôn được Đoàn Vũ Xuyên. Anh nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của cô liền vui vẻ.

- Rất vui à?

Vạn Thái Thái gật đầu, anh càng vui hơn.

- Sau này mình đều hôn cậu nhé?

Cô gật đầu rồi tức khắc lắc đầu.

- Không muốn, mình sắp chết mất!

Cô tố cáo. Đời này Đoàn Vũ Xuyên chưa từng cười thoải mái như vậy:

- Mình không dám bảo đảm cho lần sau đâu, nhưng mình sẽ cố sức kiềm chế.

Vừa nãy rõ ràng là cô muốn đầu với anh, cô bé này, động tác đã vụng về mà cứ muốn đầu, không biết như vậy sẽ càng quẩn rũ sao.

Đoàn Vũ Xuyên đưa Vạn Thái Thái về nhà, cô ngoan ngoãn đi ngủ. Cô ngủ rất ngoan, chui vào chăn là ngủ ngay. Anh nhìn dung nhan khi ngủ của cô mới nhớ cô còn chưa rửa mặt. Anh bất đắc dĩ bèn đến phòng vệ sinh vắt khăn lau mặt cho cô. Cô thoải mái ưm thành tiếng, còn duỗi duỗi tay ra, đòi anh lau cho cô. Đoàn Vũ Xuyên đành lau tay cho cô. Cuối cùng, anh hôn lên trán cô. Anh cảm thấy hạnh phúc, chỉ nhìn cô cũng là hạnh phúc rồi.

Hôm sau Vạn Thái Thái thức dậy, đầu đau như muốn nứt, nhớ lại chuyện tối qua, đang nghĩ xem đó có phải là mơ không? Cô vào nhà tắm tắm rửa, tẩy đi mùi rượu. Lúc cô toàn thân thoải mái bước ra thì thấy Đoàn Vũ Xuyên đang nhàn nhã ngồi trong phòng khách nhà cô ăn sáng:

- Sao cậu vào được?!

Anh không trả lời:

- Qua đây ăn sáng nè.

- Sao cậu vào được?!

Vạn Thái Thái lại hỏi.

- Từ cửa mà vào.

Đoàn Vũ Xuyên có chút không vui:

- Ăn sáng!

Vạn Thái Thái không nhúc nhích:

- Sao cậu có thể vào được chứ?!

Đoàn Vũ Xuyên để chén xuống, ung dung nhìn cô:

- Vậy trước tiên cậu nói cho mình biết đáp án ngày hôm qua rồi mình sẽ trả lời cậu.

Vạn Thái Thái giả ngu:

- Đáp án gì?

Đoàn Vũ Xuyên cười hỏi:

- Hôm qua người nào đó tỏ tình với mình, còn hôn mình nữa, cậu không nhớ à? Sao hả, không muốn chịu trách nhiệm?

- Nói bậy! Rõ ràng là cậu tỏ tình, còn hôn mình...

Cô phát hiện mình lỡ miệng, Đoàn Vũ Xuyên cười giảo hoạt, còn muốn giả ngu.

- Thật nham hiểm!

Vạn Thái Thái trợn trắng mắt. Đoàn Vũ Xuyên cười:

- Mau qua ăn sáng nè, ngoan.

Cô lăm bằm, ngoan cái em gái cậu. Anh vờ như không nghe, nhìn người nào đó miệng cười toe toét đến mang tai, đúng là cô gái nói một đằng nghĩ một nẻo. Tha thứ cho cô vậy.

Thế là, họ cứ thế hẹn hò.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Họ sắp nghênh đón cái Tết Tết dương lịch đầu tiên hai người ở bên nhau. Từ lâu Vạn Thái Thái đã bóng gió hỏi Đoàn Vũ Xuyên Tết Tết dương lịch có được nghỉ hay không. Anh cầm cúi viết bệnh án, đầu không ngẩng lên:

- Chắc là không được, hôm đó phải trực.

Mất Vạn Thái Thái bỗng chốc u ám:

- Ồ.

Cô tiếp tục soạn giáo án. Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô mắt tinh thần:

- Thái Thái.

Vạn Thái Thái tùy tiện đáp một tiếng.

- Xin lỗi.

Cô lại tùy tiện ừ một tiếng, không ngẩng đầu lên, cầm cúi vào màn hình laptop.

- Thái Thái.

Nhìn cô mất hứng, Đoàn Vũ Xuyên cảm thấy áy náy không thôi:

- Anh cố gắng dành ra ngày 31 nhé? Tết dương lịch thật sự không thể nghỉ.

Vạn Thái Thái lại ừ một tiếng:

- Không sao, anh cứ đi làm đi. Em ăn Tết với đồng nghiệp được rồi.

Cô gắng sức hiểu cho anh, anh cũng không còn cách nào khác, bác sĩ mà, luôn phải lấy bệnh nhân làm đầu. Nhưng cô cứ không vui. Đoàn Vũ Xuyên đặt bệnh án xuống, bước đến, nhẹ nhàng ôm lấy cô:

- Xin lỗi.

Vạn Thái Thái ôm lại anh:

- Không sao.

Cô cố gắng nâng cao tinh thần, khiến bản thân trông vui vẻ lên. Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô miễn cưỡng vui cười, trong lòng lại càng khó chịu.

Vạn Thái Thái miết mũi anh:

- Được rồi được rồi được rồi, đã biết là mắc nợ em thì phải bồi thường đấy.

Đoàn Vũ Xuyên nắm chặt tay cô:

- Em muốn bồi thường cái gì?

- Các cô ấy nói túi xách chứa trăm bệnh, nhất định phải mua túi xách, gì mà Chanel này, Hermes này, em sẽ tha thứ cho anh.

Vạn Thái Thái nói lung tung, sợ là ngay cả nhãn mác của chúng ra sao cô cũng không biết, đều là nghe đồng nghiệp nói.

- Cô nhóc này đúng là tham lam đấy.

Đoàn Vũ Xuyên cười:

- Em có biết chúng trông thế nào không?

Vạn Thái Thái bị cười nhạo, tâm trạng khó chịu:

- Em trực tiếp đi mua không được sao, đâu cần biết chúng trông thế nào. Cứ đi thẳng đến shop độc quyền ở trung tâm thành phố, nói với nhân viên là đem loại mới nhất đắt nhất của shop gói lại cho tôi! Đại gia biết mấy.

Vạn Thái Thái dương dương tự đắc. Đoàn Vũ Xuyên cười:

- Tiêu rồi, sao cảm thấy mình sắp phá sản thế này. Chút lương bèo bọt của anh sao nuôi nổi em đây.

Vạn Thái Thái cũng cười:

- Hiện tại biết em không dễ nuôi rồi chứ, còn không mau ra sức kiếm tiền. Em tiêu tiền dừ lắm đấy. Sợ chưa? Nhân bây giờ vẫn còn kịp, có muốn cân nhắc thu tay lại không?

Vạn Thái Thái cười đùa, tâm trạng trở nên tốt hơn. Đoàn Vũ Xuyên véo mũi cô:

- Nhóc con, xem anh có trừng phạt em không giữ mồm giữ miệng hay không?

Sau đó chính là một nụ hôn sâu khiến Vạn Thái Thái không chống đỡ được.

Trường của cô cho nghỉ Tết dương lịch, cô từ chối lời mời của các đồng nghiệp, về nhà định nấu cơm. Cô biết Đoàn Vũ Xuyên trực tối nay. Thấy tủ lạnh rỗng không, cô cảm vì tiền đi siêu thị. Trước đây một mình ăn Tết cô chẳng cảm thấy gì, bây giờ cũng một mình ăn Tết nhưng cô lại thấy lòng chua xót, quả nhiên đúng là quái đản.

Cô vừa đến cổng chung cư thì Đoàn Vũ Xuyên gọi điện thoại tới.

- A Xuyên.

Anh hỏi:

- Em đang ở đâu?

Vạn Thái Thái vừa chào bảo vệ vừa trả lời:

- Định đi siêu thị mua đồ về bỏ tủ lạnh. Anh không làm việc sao?

Đoàn Vũ Xuyên vừa thay đồ vừa nói:

- Vậy em chờ anh, anh đi chung với em. Tối nay anh đổi ca.

Vạn Thái Thái vui vẻ:

- Thật hả?

Cảm xúc mừng rỡ như điên của cô lây sang Đoàn Vũ Xuyên, anh biết mình đổi ca là đúng:

- Ủ, em đợi anh.

Vạn Thái Thái gạt đầu thật mạnh:

- Ủ! Anh lái xe cẩn thận!

Đoàn Vũ Xuyên ừ, cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe vội vã chạy đi.

- A Xuyên!

Vạn Thái Thái thấy xe của anh từ xa đến gần rồi cuối cùng ngừng lại. Cô cực kỳ vui vẻ, mở cửa xe ngồi vào:

- Buổi tối ăn gì?

Đoàn Vũ Xuyên vừa đánh vô lăng vừa nói:

- Em nói xem?

Vạn Thái Thái suy nghĩ:

- Ăn lẩu! Hồi đại học em và bạn cùng phòng thuê phòng bên ngoài, lúc ăn Tết cũng tự nấu lẩu ăn, chúng ta cũng thế nhé? Nóng hổi hổi!

Nhìn Vạn Thái Thái hăng hái bùng bùng, Đoàn Vũ Xuyên rất vui vẻ:

- Được, cũng lâu rồi anh không ăn lẩu, chúng ta đi mua nguyên liệu thôi.

Cô hoan hô, đây là cái Tết đầu tiên của họ đấy! Thật vui vẻ thật vui vẻ thật vui vẻ! Trừ vui vẻ ra, Vạn Thái Thái không nghĩ được từ gì hình dung tâm trạng của chính mình.

Cuối năm, trong siêu thị đúng là người đông nghìn nghịt, người người chen chúc cứ như tất cả mọi người đều mua đồ vào ngày này, lại cứ như mua đồ vào ngày này không tốn tiền vậy, các loại sale off giảm giá trong siêu thị hấp dẫn mọi người. Vạn Thái Thái đẩy xe mua đồ, cái gì cũng hỏi ý kiến Đoàn Vũ Xuyên, muốn cái này không, muốn cái kia không? Muốn ăn cái trắng không? Muốn ăn cánh gà không? Muốn ăn thịt bò không? Muốn ăn tôm không? Anh chỉ cười nhìn cô chen tới chen lui, đẩy tới đẩy lui giữa biển người. Hạnh phúc chẳng qua chỉ vậy thôi. Thỉnh thoảng anh sẽ phát biểu ý kiến, đại khái đều là:

- Không thể ăn rong biển, quá lạnh. (1)

(1) Lạnh (hoặc hàn) ở đây chỉ tính chất của món ăn, không phải nhiệt độ.

- Không được ăn cua, quá lạnh.

- Không được ăn thịt thỏ, quá lạnh.

-

Nói chung không phải cái này quá lạnh thì là cái kia quá lạnh, không cho phép cô mua. Vạn Thái Thái rất cáu, cô giận dữ, không để ý tới anh nữa, tự mình đi mua đồ, không thèm đếm xỉa đến ý kiến của anh đâu!

Nhưng trong siêu thị người người tấp nập, vừa xoay người là có thể lạc mất nhau. Vạn Thái Thái mua băng vệ sinh xong, quay đầu liền không thấy bóng dáng Đoàn Vũ Xuyên nữa. Cô bỏ băng vệ sinh lại, về mặt mờ mịt. Cô thuộc dạng mù đường điển hình siêu cấp, cảm thấy chỗ nào cũng giống nhau cả. Cô chột ả ỏ. Ban nãy vì lười nên cô bỏ điện thoại của mình vào túi áo anh. Giờ cô chỉ có thể không ngừng tìm kiếm anh, cô hơi gấp gáp, không phải sợ cho mình mà sợ Đoàn Vũ Xuyên không tìm được mình sẽ sốt ruột. Vạn Thái Thái lo lắng đứng, khi anh nhận ra không thấy bóng dáng cô, gọi điện thoại cho cô thì phát hiện nó ở trong túi, anh hơi nôn nóng. Anh bỏ lại xe hàng, vội vàng chen giữa biển người trong siêu thị tìm cô, đồng thời kiểm điểm bản thân vừa nãy cứng rắn với cô làm gì, cô muốn mua thì để cô mua, anh ăn là được. Có lúc anh thật sự cảm thấy, không phải Vạn Thái Thái không thể xa anh mà là anh không thể xa Vạn Thái Thái. Cô không ý lại vào đối phương như anh vậy.

May mà cô thông minh, đứng ở chỗ ít người để tìm Đoàn Vũ Xuyên, nếu anh xuất hiện trong tầm mắt cô, cô có thể gọi anh. Nếu anh thấy cô thì chắc chắn cũng có thể bước qua. Quả nhiên anh nhanh chóng nhìn thấy Vạn Thái Thái đứng ở khu bán rượu, liền chạy vội qua. Cô thấy anh chạy tới, nhìn đáng vẻ tức giận của anh, cô bèn lớn tiếng phủ đầu:

- Không được mắng em, ai bảo anh vừa nãy cãi nhau với em!

Đoàn Vũ Xuyên đầu nỡ mắng cô, anh nắm tay cô:

- Anh thấy anh vẫn là nắm tay em thì hơn, đỡ lạc mất em.

Vạn Thái Thái cười hi hi, nhìn bàn tay không của anh:

- Đồ chúng ta đâu?

Đoàn Vũ Xuyên chỉ vào mũi cô:

- Em còn không biết xấu hổ mà nói.

Đáng vẻ cứng chiều của anh suýt nữa làm Vạn Thái Thái chết chìm trong đó. Cô cười ngây ngô.

Đoàn Vũ Xuyên lại đẩy xe hàng, tiếp tục mua sắm. Cô muốn thoát khỏi tay anh, anh cau mày hỏi cô muốn làm gì, cô ấp a ấp úng nói muốn mua ít đồ. Anh cau mày càng chặt, truy hỏi cô muốn mua gì. Vạn Thái Thái cắn răng nói:

- Băng vệ sinh băng vệ sinh, anh muốn đi không? Vậy thì đi nhá.

Cô kéo anh đến khu băng vệ sinh, tại anh chốt đồ bùng:

- Kinh nguyệt của em tới rồi à?

Vạn Thái Thái chọn băng vệ sinh bỏ vào xe hàng:

- Chưa, nhưng sắp rồi, chuẩn bị thôi.

Đoàn Vũ Xuyên gạt đầu, nhớ kỹ loại yêu thích của cô.

Chợt chuông điện thoại của Vạn Thái Thái vang lên, anh đưa di động cho cô, là mẹ cô gọi.

- Mẹ! Con biết rồi, buổi tối con và... bạn cùng ăn Tết, dạ, mẹ đừng lo, sắp nghỉ đông rồi, con sẽ về, được rồi được rồi được rồi, con biết rồi, mẹ nói nhiều quá.

Vạn Thái Thái vui vẻ tán gẫu việc nhà với mẹ, không chú ý đến sắc mặt không tốt của người bên cạnh, bạn ư? Bạn ư? Đoàn Vũ Xuyên cực kỳ khó chịu. Sau khi cúp điện thoại, cô thấy anh tự dưng không vui bèn hỏi anh sao vậy, anh hỏi:

- Vạn Thái Thái, anh là gì của em?

Cô không hiểu mô tê gì hết:

- Bạn trai.

- Hóa ra em còn biết anh là bạn trai em à, anh tưởng em không biết đấy.

Anh nói rồi đi về phía trước, đi được mấy bước thì nhớ ra gì đó, bèn quay lại nắm tay Vạn Thái Thái, sợ cô lại lạc mất.

Cô xem như anh đang làm bộ làm tịch:

- Em chắc chắn biết mà.

Lúc tính tiền, Đoàn Vũ Xuyên liếc nhìn gói Durex bên cạnh, chớp chớp mắt, cầm từng món từng món tính tiền. Vạn Thái Thái đứng bên ngoài đợi, không chú ý anh cầm gì ở phía sau.

Về đến nhà, cô vào bếp rửa rau chuẩn bị. Đoàn Vũ Xuyên vào giúp đỡ, nhìn cô rửa rau xắt rau thành thạo. Vạn Thái Thái thấy anh cản trở, liền nói với anh:

- Anh lấy nồi lẩu ra đi, bếp ở trong tủ phòng khách ấy. Em nói anh nghe, nguyên liệu lẩu hôm nay là nguyên liệu lẩu Tứ Xuyên chính tông, trước đây bạn cùng phòng em nhiệt liệt đề cử đấy. Ngon cực, anh ăn cay được không? Ăn không được thì bỏ ít ớt lại.

Vạn Thái Thái nói, Đoàn Vũ Xuyên đi tìm nồi lẩu.

- Kinh nguyệt em không đều, bớt ăn cay lại.

Cô lén le lưỡi trà dưa, vậy thì em khỏi ăn gì hết cho xong! Nhưng cô không có gan nói ra khỏi miệng.

Nhìn nồi lẩu sôi sùng sục, Vạn Thái Thái cực kỳ hưng phấn, ánh mắt sáng rực qua màn hơi nước, Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô, đột nhiên hỏi:

- Muốn uống rượu không?

Mắt Vạn Thái Thái càng sáng hơn:

- Có thể sao???

Anh là người kiên quyết phản đối cô uống rượu đó nha. Đoàn Vũ Xuyên gạt đầu. Vạn Thái Thái nhảy cẫng lên đi lấy rượu. Hôm nay vui vẻ thế này thì nên uống tí rượu. Nhìn cô nhảy tới nhảy lui, anh cười nham hiểm, âm thầm tính toán gì đó.

Quả nhiên đúng như dự liệu của Đoàn Vũ Xuyên, Vạn Thái Thái rượu vào là nói nhiều, nói dài nói dai, nói đủ chuyện trên trời dưới đất, nói về cuộc sống của cô từ hồi học cấp ba đến học đại học rồi học nghiên cứu sinh. Anh chỉ cười nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng đổi lại những món cô không thể ăn

nhiều. Vạn Thái Thái càng nói càng hưng phấn, càng uống càng nhiều.

Không lâu sau cô đã say bí tỉ. Đoàn Vũ Xuyên cũng uống cùng cô không ít, cuối cùng sau khi com no rượu ray, Vạn Thái Thái liền nằm im không nhúc nhích. Anh lay cô tỉnh, bảo cô đi tắm rửa. Cô mơ mơ màng màng đi vào phòng vệ sinh, tắm xong liền ngủ thiếp đi. Đoàn Vũ Xuyên thấy cô tắm lâu quá chưa ra ngoài, nghĩ có phải cô ngủ mất rồi không. Anh bèn vào xem thử, quả nhiên, cô mặc đồ ngủ, gục bên bồn rửa tay mà ngủ. Anh lắc đầu, bế cô về phòng. Rồi anh cũng đi tắm, anh chợt cảm thấy mình không nên lợi dụng cơ hội, đó không phải hành vi của quân tử. Anh dọn dẹp phòng khách xong, định về nhà mình. Anh không yên tâm nhìn Vạn Thái Thái, cô bỗng nôn ra đất. Anh vội vã lại chăm sóc cô, chết tiệt, không nên để cô uống nhiều như vậy. Anh thu xếp ổn thỏa cho cô, vắt khăn lau miệng cho cô, vỗ về cô uống nước. Thành linh cô tỉnh lại, đôi mắt phát sáng:

- A Xuyên, sao anh còn chưa đi?

Đoàn Vũ Xuyên đắp kín chăn cho cô:

- Em ngủ thì anh đi.

Vạn Thái Thái kéo tay anh:

- Đừng đi mà, ở với em.

Cô hoàn toàn là say rượu nói lời thật. Trước đây cô say rượu, lúc tỉnh lại bên cạnh chả có ai, đôi khi cô nghĩ nếu có người ở bên thì tốt biết mấy. Nhưng luôn luôn không có. Thế nên, cô cũng không dám uống say. Vì không có ai chăm sóc. Đoàn Vũ Xuyên nhìn ánh mắt van nài của cô, cười nói:

- Vậy anh ngủ ở đâu? Bảo anh nhìn em ngủ cả đêm hả?

Vạn Thái Thái cau mày suy nghĩ:

- Hay là ngủ ở đây đi, giường của em đủ lớn!

Dáng vẻ nghiêm túc chịu đựng của cô khiến Đoàn Vũ Xuyên buồn cười:

- Em không sợ anh?

Vạn Thái Thái lắc đầu:

- Sợ gì chứ? Anh đâu thể làm gì.

Anh đâu thể làm gì, anh đâu thể làm gì! Thế này là khinh thường ai hả? Đoàn Vũ Xuyên vén chăn cô lên chui vào. Anh hơi nhăn nhó:

- Vạn Thái Thái, em khẳng định em không sợ?

- Ừm, em không sợ.

Cô căn bản không suy nghĩ xem anh có thể làm gì, đây là chuyện mà đàn ông bình thường đều không nhìn được. Đoàn Vũ Xuyên nhìn vào mắt cô, nghiêm túc hỏi:

- Anh muốn làm chút gì đó, em cũng không sợ à?

- Không sợ.

Vạn Thái Thái không biết anh có thể làm gì khiến cô sợ. Nếu tỉnh táo, cô đã hiểu được ánh mắt nhăn nhó và dục vọng của anh từ lâu.

- Thế này thì sao?

Đoàn Vũ Xuyên không kiềm được sờ soạng cô. Vạn Thái Thái giật mình, muốn đẩy anh ra.

- Sợ rồi chứ gì?

Đoàn Vũ Xuyên thu tay lại. Vạn Thái Thái nhìn anh chợt rút lui và ánh mắt nhăn nhó cực khổ của anh, cô chợt lấy dũng khí trả lời:

- Em không sợ.

- Thật?

Đoàn Vũ Xuyên nỗ lực kiềm chế:

- Vậy anh hôn em thì sao?

Vạn Thái Thái sững sờ, hôn thì hôn, đâu phải chưa hôn bao giờ. Cô chủ động hôn anh, trái tim anh run rẩy, tiểu yêu tinh này! Hai người truy đuổi lẫn

nhau, Đoàn Vũ Xuyên không khống chế nổi nữa, chỉ hai ba động tác đã cởi hết quần áo của cô. Vạn Thái Thái đột nhiên hơi tỉnh táo, dùng tay ngăn động tác tiếp của anh, giọng cô hơi khàn khàn:

- Không được!

- Tại sao?

Đoàn Vũ Xuyên sao có thể dừng được nữa, anh là đàn ông, đối diện anh lại là người con gái anh yêu. Vạn Thái Thái ra sức cự tuyệt:

- Không được! Trừ phi anh phải cưới em!

- Anh cưới em.

Đoàn Vũ Xuyên dùng miệng ngăn lời từ chối của cô. Anh nói cưới là thật sự muốn cưới chứ không phải vì có được cô mà lừa cô.

Vạn Thái Thái càng lúc càng mềm nhũn, càng lúc càng không còn sức lực, nhưng Đoàn Vũ Xuyên lại càng lúc càng cứng. Thân thể vì khó chịu mà vặn vẹo của cô khiến anh không nhịn nổi, dùng sức húc về phía trước.

- Đau chết mất!

Vạn Thái Thái hét lên, đây là lần đầu tiên của cô. Đoàn Vũ Xuyên gian nan ngừng lại, âu yếm hôn cô, rồi lại hôn cô. Anh vừa hôn vừa đẩy vào, cô chịu đựng cơn đau, do miệng bị chặn lại nên kêu không thành tiếng. Cuối cùng, anh tiến quân thần tốc. Vạn Thái Thái cau chặt mày, cơn đau quá! Khốn kiếp! Vừa nãy còn nói không đau! Cô đau trào nước mắt. Đoàn Vũ Xuyên thấy vậy, đau lòng hôn lên nước mắt cô, không dám cựa quậy, liên tục nói những lời yêu thương bên tai cô. Nhìn sắc mặt cô dần dịu lại, anh mới dám cử động, từ từ dẫn dắt cô lên đỉnh.

Thực ra đây cũng là lần đầu tiên của anh, chẳng qua anh là bác sĩ nên hiểu rõ cơ thể như lòng bàn tay. Nhưng, lý luận và thực tiễn hoàn toàn khác biệt, cấu tạo cơ thể phụ nữ rất thần kỳ, thứ mềm mại như thế lại tiếp nhận thứ cứng rắn của anh. Cơ thể nam và nữ dán vào nhau không chút khe hở. Không biết qua bao nhiêu lần lên đỉnh, Vạn Thái Thái ngủ như chết. Đoàn Vũ Xuyên hôn lên cái trán đầy mồ hôi của cô, mới phát hiện gói Durex anh mua vẫn đang nằm trong túi anh, chưa hề được sử dụng. Nhưng trái tim anh rất thỏa mãn, cuối cùng anh có thể hoàn toàn chịu trách nhiệm với cô gái này rồi. Đây vừa là dự vọng chiếm hữu vừa là ý thức trách nhiệm của đàn ông. Vì anh sẽ chịu trách nhiệm nên anh mới muốn có được cô, chứ không phải vì có được cô mà không thể không chịu trách nhiệm, càng không phải vì để có được cô mà lừa cô rằng sẽ chịu trách nhiệm.

Hôm sau Vạn Thái Thái tỉnh lại, Đoàn Vũ Xuyên đã đến bệnh viện, đầu cô đau muốn nứt, nghĩ hôm qua có phải chỉ là một giấc mộng xuân hay không. Nhưng thất vọng và hạ thể đau đớn khiến cô ý thức được, hết thấy đều là thực. Mẹ nó, ăn xong chùi mép rồi chạy à! Cô tức điên người gọi điện thoại cho anh! Đoàn Vũ Xuyên thấy cô điện thoại liền bắt máy:

- Tỉnh rồi à? Uống trà giải rượu đi.

- Khốn nạn!

Vạn Thái Thái mắng. Đoàn Vũ Xuyên chỉ cười:

- Ngoan, anh sai rồi.

Cô không thèm để ý tới anh:

- Hừ, đồ khốn kiếp, buổi tối anh dám tăng ca thử xem!

Vạn Thái Thái không hồi hận, chỉ là cứng miệng thôi. Đoàn Vũ Xuyên tâm trạng tốt nói:

- Được, trở về tùy em đánh phạt.

- Hừ!

Vạn Thái Thái cúp máy. Đau chết được! Cô uống trà giải rượu. Đoàn Vũ Xuyên nếu anh dám bắt trung thì xem em có dám thiên anh không! Cô dọn dẹp quần áo của anh rơi trong nhà cô, lúc cô sờ vào túi, lấy ra gói Durex thì chợt nhận ra được gì đó, khốn kiếp! Buổi tối đợi chịu chết đi!

Lúc bắt đầu anh đã có tính toán trước, nhưng sau đó là thuận theo tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Đoàn Vũ Xuyên vẫn chưa tan làm thì đi cà của Vạn Thái Thái lấy khí thể hưng hăng mà đến. Bối đêm trước người nào đó buông thả quá độ nên lần này đi cà của cô oán hận trả thù, cô đau chết đi sống lại, uống vô số ly nước đường đỏ cũng không khống chế được toàn thân đau nhức, thật sự là toàn thân đau nhức.

Lúc Đoàn Vũ Xuyên trở lại, thấy Vạn Thái Thái co rúm trên giường, vẻ mặt muốn bao nhiêu thống khổ thì có bấy nhiêu thống khổ, đôi mày cau chặt. Anh quan tâm chạy tới, vô cùng đau lòng:

- Thái Thái, em sao vậy?

Trán Vạn Thái Thái đều là mồ hôi, cô thật sự đau suýt nói không ra hơi:

- A Xuyên, em đau...

- Đi! Đến bệnh viện!

Đoàn Vũ Xuyên kéo cô dậy, cô từ chối:

- Em đau bụng kinh, đến bệnh viện làm gì?

Vạn Thái Thái thật phục người đàn ông này, còn cường chế bác sĩ nữa đấy. Anh sững sờ vài giây:

- Em chờ chút, anh về nhà lấy thuốc giảm đau.

Anh biết cô bị đau bụng kinh nhưng chưa bao giờ biết là đau đến mức này, lần trước cô nói đau như sắp chết, anh còn hơi không hiểu, bây giờ xem như đã chân chính hiểu được thì đau lòng không thôi. Anh vội vã về nhà lấy thuốc giảm đau cho Vạn Thái Thái uống, cô uống vào, không lâu sau cơn đau đã dịu bớt, cô ngủ thiếp đi. Đây là lần đầu tiên cô uống thuốc giảm đau, trước đây cô chưa từng nghĩ đau bụng kinh có thể uống thuốc giảm đau. Nếu biết sớm thì cô đã không chịu đựng lâu như thế!

Đoàn Vũ Xuyên canh giữ bên người cô, bắt mạch cho cô, quả nhiên như thầy nói, thân thể cô hư nhược đến đáng sợ. Xem ra anh phải xin thỉnh giáo thầy Ngụy nhiều. Nghĩ vậy, anh liền gọi điện thoại cho thầy.

Lúc anh quay lại, Vạn Thái Thái vẫn chưa tỉnh, anh vào bếp nấu cháo đậu đỏ cho cô. Hương cháo tỏa ra, cô tỉnh lại. Cô bò dậy, đói muốn chết, nhìn người đàn ông nào đó đang ngăn người trong bếp, bèn lên tiếng gọi:

- A Xuyên.

Đoàn Vũ Xuyên quay đầu:

- Em tỉnh rồi, còn đau không?

Vạn Thái Thái lắc đầu:

- Đờ nhiều rồi, không biết lần này làm sao nữa, đau như vậy, không chỉ đau thắt lưng, thắt lưng đau thì cũng thôi, đằng này ngực cũng đau nữa, đúng là chết mất.

Vạn Thái Thái oán hận nói. Đoàn Vũ Xuyên chợt hiểu ra gì đó, áy náy ôm cô:

- Xin lỗi, đều là lỗi của anh.

Về mặt cô khó hiểu:

- Liên quan gì đến anh?

Đoàn Vũ Xuyên chỉ vùi đầu vào cổ cô, không trả lời. Chẳng lẽ muốn anh nói cho cô biết, tối qua anh phóng túng quá độ khiến hôm nay cô đau đớn khó nhịn sao? E là cô không dám phát sinh gì nữa với anh mất.

Vạn Thái Thái không để ý đến sự trầm mặc của anh, chỉ tưởng là anh đau lòng bèn cố tình vui vẻ đổi đề tài:

- Nấu cháo gì thế? Thơm quá ngon quá!

Đoàn Vũ Xuyên nín nọt nói:

- Cháo đậu đỏ, ăn được rồi, làm một bát nhé, đại gia?

- Được, vậy cho bốn đại gia một bát.

Vạn Thái Thái cười phụ họa. Đoàn Vũ Xuyên lấy bát ra:

- Có ngay, mời đại gia ~

Cô không kiềm được bật cười.

Buổi tối đi ngủ, Đoàn Vũ Xuyên tự giác chui vào chăn Vạn Thái Thái. Cô nhắc nhở:

- Nè, anh Đoàn à, nhà anh ở sát vách.

- Anh tới làm ấm giường cho em.

Đoàn Vũ Xuyên giờ trò lưu manh, đùa à, sao anh có thể về chứ. Vạn Thái Thái phản bác:

- Ai cần anh làm ấm giường? Em có máy điều hòa rồi.

Anh ôm cô:

- Máy điều hòa có hiệu quả làm ấm cơ thể như anh không?

- Em cảm thấy máy điều hòa hữu dụng hơn anh nhiều.

Vạn Thái Thái cố ý cười nhạo anh. Anh không hề tức giận:

- Máy điều hòa không biết xoa bụng cho em.

Bàn tay to khô ráo ấm áp của anh khẽ xoa bóp bụng dưới của cô khiến cô thoải mái.

- Cũng đúng, dùng rất tốt.

Đoàn Vũ Xuyên cười:

- Chỗ dùng tốt của anh còn nhiều lắm, em cứ từ từ khám phá.

Vạn Thái Thái áp sát người vào anh, quả nhiên nóng hổi. Anh nhắc nhở cô, đừng đùa với lửa. Cô rụt lại, nhưng rồi nghĩ cô có di cá bảo vệ, sợ quái gì! Thế là cô cố ý dán chặt vào anh hơn. Đoàn Vũ Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiểu yêu tinh, em nhớ đẩy cho anh. Xem anh có trừng phạt em hay không!

Vạn Thái Thái không thêm sợ, oai phong được ngày nào hay ngày nấy. Đương nhiên nếu cô có thể biết nỗi khổ khi qua mấy ngày này thì chắc chắn cô sẽ không dám làm càn như vậy. Dẫu sao trò trừng phạt người khác của người đàn ông này rất đa dạng phong phú.

Đoàn Vũ Xuyên tan làm rất sớm, nhìn thấy người nào đó đang ở trong toilet giặt quần áo.

- Em làm gì thế? Quên kinh nguyệt của em rồi hả? Còn giặt cái gì mà giặt!

Anh kéo cô qua, dùng khăn lông khô không nói gì cả lau tay cho cô.

- Máy giặt hỏng, đành giặt tay thôi. Em giặt sắp xong rồi, không sao đâu.

Đoàn Vũ Xuyên nghe vậy liền tức giận:

- Em nói em kia, sao không biết yêu quý thân thể mình thế hả, biết rõ thời gian này không được đụng vào nước lạnh mà tại sao vẫn đụng?

Sao lại có người không biết nghe lời vậy chứ. Vạn Thái Thái oan ức:

- Nhưng quần áo không giặt thì làm sao?

Đoàn Vũ Xuyên rót nước đường đỏ cho cô:

- Không giặt quần áo thì em không có quần áo mặc à?

Vạn Thái Thái ủ rũ:

- Đúng đó, em chỉ có hai bộ thôi!

- Anh dẫn em đi mua!

Đoàn Vũ Xuyên không vui, cô gái này nói chuyện luôn có thể khiến anh tức giận.

- Anh nói, sao...

...Sao anh không giặt giúp em, cô còn chưa nói xong thì thấy anh vào toilet giặt đồ giúp cô. Tự giác như vậy? Vạn Thái Thái vui vẻ như điên nhưng vẫn giả vờ hỏi:

- Sao anh lại giặt đồ em?

- Không phải em chỉ có một bộ để thay ư? Bằng không ngày mai em khóa thân đi làm à?

Đoàn Vũ Xuyên không vui nói. Vạn Thái Thái cười:

- Không phải anh dẫn em đi mua ư? Nhanh vậy đã hối hận rồi. Keo kiệt.

Anh ngẩng đầu nhìn cô:

- Tiểu yêu tinh!

Ngữ điệu quả thực có chút cứng chiều chút nghiêng răng nghiêng lợi và chút ngọt ngào như mật. Trái tim Vạn Thái Thái mềm nhũn. Người đàn ông này đang giặt đồ cho cô. Trên thế gian này trừ cha cô, chưa từng có người đàn ông nào giúp cô giặt đồ, hạnh phúc chẳng qua chỉ thế mà thôi.

Vạn Thái Thái tham lam nói:

- Anh giặt một lần đầu đủ chứ?

Đoàn Vũ Xuyên không ngẩng đầu lên:

- Ngày mai anh kêu người tới sửa máy giặt.

- Gì chứ, em còn tưởng anh sẽ nói sau này ngày nào anh cũng sẽ giặt đồ cho em.

Vạn Thái Thái vờ khổ sở. Đoàn Vũ Xuyên cười:

- Thực tham lam. Không ngờ anh chỉ để giúp em giặt đồ à.

Cô cũng không kiềm được nụ cười:

- Đó là phúc lợi bạn trai dành cho bạn gái mà.

Đoàn Vũ Xuyên nghe vậy liền vui vẻ:

- Làm bạn gái anh có rất nhiều phúc lợi, sau này em cứ từ từ hưởng thụ.

Vạn Thái Thái cười càng vui vẻ hơn:

- Vậy em mới mắt mong chờ.

Đoàn Vũ Xuyên gật đầu.

Hạnh phúc chính là em không có lo âu về sau, có thể hoàn toàn yên tâm giao cả trái tim và tương lai cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau Tết dương lịch chính là kỳ thi cuối kỳ căng thẳng bận rộn, tổ chức kỳ thi rồi xóa bài thi rồi nhập điểm rồi tổ chức lễ theo thông lệ, xong hết mới xem như hoàn toàn được nghỉ đông. Từ khi Vạn Thái Thái nói với Đoàn Vũ Xuyên kỳ nghỉ này cô phải về quê thì anh bắt đầu tính tình quái gở, hoặc là không để ý tới cô, hoặc là cứ dằn vặt vào cô khiến cô rất bất đắc dĩ, cuối cùng không nhận được tổ cáo anh:

- Rốt cuộc anh muốn làm gì? Cứ chỉ quái đản như vậy, có gì nói rõ ra không được sao?

Đoàn Vũ Xuyên chỉ nhìn cô, vô cùng tủi thân:

- Em thật sự về quê ngày 15?

Vạn Thái Thái nhìn đáng vẻ đó của anh đầu phải là 28 tuổi chứ, còn ấu trĩ hơn cả sinh viên của cô! Cô thờ dài:

- Muộn nhất là ngày 25, bằng không mẹ em sẽ tới áp giải em về.

Mắt Đoàn Vũ Xuyên lập tức sáng lên, ra sức gật đầu:

- Không được đòi ý!

Vạn Thái Thái cười bất đắc dĩ, lắc đầu, rút cuộc là ai dính ai đây.

Tuy cô về quê trễ mười ngày, nhưng Đoàn Vũ Xuyên lại không có thời gian rảnh ở bên cô. Không biết làm sao mà quãng thời gian đó khoa phụ sản vô cùng vô cùng bận rộn, ngay cả về nhà anh cũng không về thường xuyên được, Vạn Thái Thái ở nhà một mình, không kiếm được oán giận:

- Rút cuộc là ai muốn em ở lại hả? Ở lại làm gì chứ, còn không bằng về quê cho rồi.

Đoàn Vũ Xuyên hết cách, ngoại trừ áy náy thì vẫn là áy náy. Vạn Thái Thái thấy anh mệt mỏi cũng không nỡ trách anh. Cô chỉ có thể cả ngày chạy đến bệnh viện đưa bữa sáng, bữa trưa, bữa tối cho anh, cố gắng ở bên anh.

Thời gian đến ngày 25, Vạn Thái Thái bị mẫu thân đại nhân thúc giục, hạ thánh chỉ mười tám lần, ra lệnh cô mà còn không về thì khỏi cần về nữa. Cô không từ chối được, đành vứt Đoàn Vũ Xuyên lại, ngoan ngoãn về quê. Hôm đó anh vẫn không thể đi tiễn cô, một mình cô cô đơn đến phi trường, một mình làm thủ tục, một mình đăng ký, một mình kiểm tra an ninh rồi ngồi máy bay về quê. Vạn Thái Thái đúng là tức anh ách đầy bụng. Hừ! Bác sĩ thì giỏi lắm à, bạn trai cái khi mốc! Không cần cũng được! Đoàn Vũ Xuyên là bất đắc dĩ, lúc đó có sản phụ sinh con, anh chỉ có thể ở bệnh viện, Vạn Thái Thái chất vấn anh:

- Chẳng lẽ bệnh viện chỉ có một mình anh là bác sĩ khoa sản à?

Khi sản phụ thuận lợi sinh xong, anh hoàn thành sứ mệnh, về đến nhà nhìn căn nhà trống rỗng, trong lòng anh không dễ chịu, mới xa nhau một lát mà sao thấy nhớ thế này. Anh biết Vạn Thái Thái chỉ tức giận nhất thời, cơ bản cô vẫn hiểu anh, cô rất hiểu chuyện, chỉ thỉnh thoảng khi anh quá đáng, cô mới giận dỗi mà thôi. Cấu kình qua đi, cô thường luôn xấu hổ nhận lỗi. Anh cảm thấy mình thua thiệt cô rất nhiều.

Vạn Thái Thái năm nay 28 tuổi, nếu không phải đi học nhiều năm thì cô đã kết hôn sinh con từ lâu giống như những bạn học khác, đứa con của bạn thân cô đã sắp lên tiểu học rồi. Haiz, đúng là lạc hậu. Vậy nên, kể cô về quê là mẹ cô không rõ chân tướng lại sắp xếp cho cô xem mắt. Những cuộc xem mắt ừn ừn kéo đến đè ép khiến cô không thở nổi. Sở dĩ cô không nói cho mẹ biết cô đã có bạn trai là vì cảm thấy thời cơ không thích hợp, dù sao họ mới hẹn hò chưa lâu. Vạn Thái Thái có tính toán của riêng mình. Cô đương nhiên không dám kể với Đoàn Vũ Xuyên chuyện cô đi xem mắt, bằng không anh không lọt da cô mới lạ. Người đàn ông đó ghen tuông rất khủng bố.

Nhưng có nghĩ nát óc cô cũng không ngờ sẽ gặp lại anh, không đúng, là gặp lại anh bằng hình thức xem mắt. Trương Duy là bạn học tiểu học của Thái Thái, năm xưa Thái Thái từng ngồi trước mặt cậu. Cậu là thiếu niên ưu tú, thành tích học tập luôn nhất lớp, đương nhiên cũng rất kiêu ngạo. Vạn Thái Thái khi đó chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không chút tiếng tăm, thành tích bình thường, tướng mạo phổ thông, lúc đó tuy cô chưa mập nhưng quá nhỏ gầy, hoàn toàn không để lại ấn tượng cho người khác. Có lẽ mấy năm đó cậu cũng không biết cô tên gì. Sau đó học trung học cơ sở, cậu đi học ở trường tốt hơn trong thành phố, cô học trong thị trấn, sau khi lên trung học cơ sở, họ không hề gặp nhau, tình cờ gặp gỡ trên đường đều xem nhau như người xa lạ. Ngoài danh nghĩa bạn học sáu năm (1), họ không còn bất kỳ quan hệ gì.

(1) Ở Trung Quốc, cấp tiểu học học sáu năm, trung học cơ sở (sơ trung) học ba năm, trung học phổ thông (cao trung) học ba năm.

Sau đó học trung học phổ thông, cậu vào trường trọng điểm, cô vào trường loại hai. Học đại học, cậu vào trường đại học trọng điểm, cô vào trường đại học loại hai. Tuy ở cùng một khu, tuy cô biết vị trí nhà cậu, tuy họ ở cách nhau không xa, nhưng họ rất ít khi tình cờ gặp nhau, càng đừng nói tới trò chuyện.

Nghe người giới thiệu nói, trước đây không lâu cậu đã thành lập công ty của riêng mình, phát triển về mọi mặt đều không tệ, cho nên mẹ cậu bắt đầu can nhắc đến chung thân đại sự của cậu. Kỳ thực, thứ duy nhất của Vạn Thái Thái có thể đem ra nói chính là nghiên cứu sinh của một trường nổi tiếng, hiện nay công việc ổn định mà thôi. Trong mắt người đời, khoảng cách giữa họ vẫn rất lớn. Nhưng người trước mắt này và người lúc nhỏ không hoàn toàn giống nhau. Thậm chí so với đáng vẻ cậu trước đây không lâu, khoảng thời kỳ trung học phổ thông cũng không giống. Nói đến thật buồn cười, hồi học trung học phổ thông có lần trong thị trấn đổ mưa, ở cửa HBK (2), cậu dùng áo khoác che mưa cho bạn gái vội vã chạy đi. Lần đó, mắt hồi lâu cô mới nhận ra được người đó là cậu.

(2) Tiệm bán các thức ăn nhanh như trà sữa, gà rán, ... của TQ, tương tự KFC.

Vạn Thái Thái khuấy cà phê, hơi ngượng ngùng nói:

- Chào cậu, cậu còn nhớ mình không? Chắc chắn cậu không nhớ nhỉ, chúng ta là bạn học tiểu học.

Cậu dường như cũng không mấy mặn mà:

- Xin lỗi, đúng là không có ấn tượng.

Cô hơi tự giễu:

- Bình thường mà, ai lại đi chú ý đến một kẻ vô danh tiểu tốt chứ.

Cậu giải thích:

- Lúc đó quá nhỏ, có những chuyện không nhớ rõ. Bạn học tiểu học đã lâu không tụ tập, mình cũng không nhận ra được mấy người.

Vạn Thái Thái nhẹ nhàng tìm đề tài:

- Ủ. Cũng phải. Nghe nói hiện tại cậu thành lập công ty à? Cậu vẫn giỏi như vậy nhỉ.

Trương Duy nghiêm túc nói:

- Không tính là thành tựu gì, vừa mới khởi nghiệp thôi.

- Ủ.

Vạn Thái Thái không biết nên nói gì nữa.

- Nghe nói cậu học sư phạm?

Trương Duy nhớ hình như mẹ nói với cậu như thế, càng nhớ tới lời nhắn nhủ của mẹ rằng người học sư phạm sau này biết cách dạy con, bảo cậu nên nắm bắt, đừng để thất bại, khi đó cậu chỉ hờ hững đáp lời.

Vạn Thái Thái trả lời:

- Ủ. Lúc học nghiên cứu sinh mình học sư phạm.

- Cậu rất thích việc dạy học?

Trương Duy nghiêm túc tìm hiểu người trước mắt cũng hờ hững như cậu này. Hình như cô cũng là bị ép, chứ không muốn đi xem mắt.

- Ủ, học sư phạm thực ra rất thú vị, trò chuyện với học trò cũng rất vui.

Vạn Thái Thái đúng là rất yêu thích việc dạy học. Cho nên, cô mới làm cô giáo.

Trương Duy rất chân thành:

- Cậu hiện giờ rất giỏi. Đâu có vô danh tiểu tốt như cậu nói.

- Con người mà, luôn luôn thay đổi. Tiến về phía trước mà phát triển thôi.

Sao có thể mãi không thay đổi chứ?

- Cũng phải.

Trương Duy nhướn mày đồng ý với quan điểm của cô.

Vạn Thái Thái tìm đại một đề tài:

- Ủ. Thực ra cậu xuất sắc như vậy tại sao không tìm được đối tượng?

- Vậy cậu thì sao? Cậu cũng đâu kém, tại sao không tìm được đối tượng?

Trương Duy tí mỉ đánh giá người trước mắt, cô ấy không tính là tuyệt thế mỹ nữ nhưng dung nhan thanh tú, tính khô, chỉ là hơi nhỏ gầy một chút.

- Mình ấy mà – Vạn Thái Thái đột nhiên hơi xấu hổ - thực ngại quá, mình có bạn trai rồi.

Cô cảm thấy lừa người khác như vậy hình như không tốt nên quyết định thẳng thắn.

Trương Duy nhìn đôi mắt cô bỗng bừng ngời sáng, cảm thấy hơi không thoải mái:

- Vậy cậu?

- Vẫn chưa nói với người nhà, mẹ mình ép mình đến. Hi vọng cậu đừng để bụng, mình không phải cố ý lừa gạt.

Vạn Thái Thái thực sự không cố ý, xem như là đi kết bạn cũng tốt, với mấy đối tượng hẹn hò trước đó, cô cũng thẳng thắn như thế, cuối cùng còn xin họ

giữ bí mật, về nói với người nhà rằng không thích hợp để lừa gạt mà qua ai.

Trương Duy hơi cau mày, gật đầu:

- Là sợ có biến cố gì sao?

Vạn Thái Thái khó xử đáp lời:

- Hi hi, bọn mình mới bắt đầu hẹn hò thôi, sợ sau này có biến cố gì đó, công khai sớm quá dễ chết non mà. Mình muốn đợi bọn mình ổn định hơn rồi mới nói. Mong cậu đừng để bụng.

Trương Duy không nói tiếp nữa, gật đầu.

Sau đó họ tán gẫu những chuyện linh tinh về những điều thú vị trong công việc của đôi bên, bầu không khí rất hòa hợp. Giống như bạn bè lâu năm vậy.

Bất giác nói đến hồi tiểu học, Vạn Thái Thái chợt nhớ đến một chuyện, bèn nói:

- Mình nhớ hồi tiểu học, cậu là tổ trưởng tổ tại mình, ngày nào mình cũng phải tới chỗ cậu trả bài, có một lần hình như mình học bài “Khi vớt trăng” hay gì đó, rõ ràng ở nhà mình thuộc rất trôi chảy nhưng đến chỗ cậu lại lắp ba lắp bắp, sau đó cậu bảo mình về, mình quỳnh lên khóc, cậu thấy mình khóc, hình như là bảo mình đọc lại lần nữa, may là sau đó mình đọc được, chi tiết cụ thể thì mình không nhớ lắm. Khi đó đúng là đơn thuần.

Vạn Thái Thái tổng kết, không hiểu sao cô lại nhớ đến chuyện này hồi tiểu học, kỳ thực nó cũng rất mơ hồ. Cô nhớ về mình hồi đó, không kiềm được cảm thán, thời gian thấm thoát thoi đưa, mọi người đều không còn là mọi người thuở ban đầu.

- Còn có chuyện này à, mình hoàn toàn không nhớ.

Trương Duy thực sự không hề có ấn tượng. Ký ức hồi tiểu học, cậu có tìm thể nào cũng không tìm được dấu vết liên quan tới cô. Cậu bỗng hơi ảo não, trí nhớ siêu phàm của cậu rốt cuộc làm ăn kiểu gì không biết!

Vạn Thái Thái chỉ cười. Khi đó cô còn thăm mền cậu, người ưu tú như vậy, hầu như bọn con gái cả lớp đều thăm mền cậu, chỉ là lúc đó Thái Thái không hiểu cái gì gọi là thích, hôm nay thấy người này giỏi thì thích người này, ngày mai thấy người kia giỏi thì thích người kia. Mỗi lúc mỗi đổi, căn bản không tính là thích nhì. Đâu giống như cô thích Đoàn Vũ Xuyên. Lúc nhỏ đơn thuần, thích chỉ là đơn giản như vậy.

Trương Duy ga lăng đưa cô về, Vạn Thái Thái vẫy tay tạm biệt cậu, cảm ơn cậu đã đưa cô về. Cậu nói:

- Không có gì, nếu sớm biết có hôm nay, mình nhất định sẽ nghiêm túc ghi nhớ cậu.

Vạn Thái Thái không hiểu ý trong lời nói của cậu:

- Hi hi, bây giờ biết cũng giống vậy mà.

Trương Duy lắc đầu:

- Không giống.

Có những việc bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

- Có thời gian thì gặp nhau tán gẫu như những người bạn cũ, được chứ?

Vạn Thái Thái gật đầu:

- Chắc chắn rồi, sau này nếu cậu đến thành phố N, mình mời khách.

Trương Duy cười gật đầu, lái xe rời đi.

Mẹ Vạn thấy Trương Duy đưa Vạn Thái Thái về thì hưng phấn đuổi theo Thái Thái hỏi đông hỏi tây, cô chỉ đáp qua loa lầy lẹ, phải, không tệ, phải, mẹ à, con biết, phải, con sẽ liên hệ, được rồi, mẹ à, con muốn đi tắm. Mẹ, tạm thời đừng giới thiệu người cho con nữa nhé, con muốn nghỉ ngơi. Mẹ Vạn cảm thấy có triển vọng, bèn vui vẻ đồng ý, ấn tượng của bà với Trương Duy không tệ, hai nhà lại gần nhau, sau này Thái Thái không cần gả đi xa, bà rất hài lòng. Bà đâu biết Vạn Thái Thái đang suy tính điều gì.

Vạn Thái Thái vừa thoát khỏi sự quấy rầy của mẫu thân đại nhân thì Đoàn Vũ Xuyên gọi điện thoại tới. Cô mau chóng trốn vào phòng nghe máy. Anh vẫn như bình thường hỏi cô hôm nay làm những gì. Cô suýt nói ra chuyện xem mắt, may mà kịp thời ngừng lại:

- Hôm nay em gặp một bạn học tiểu học, hàn huyên dăm câu. Không ngờ mọi người ai cũng thay đổi nhiều, nhưng cậu ấy vẫn giỏi giang như xưa.

Vạn Thái Thái tránh nặng tìm nhẹ nói. Con ghen của Đoàn Vũ Xuyên lại nổi lên:

- Cậu ấy giỏi hay anh giỏi?

Vạn Thái Thái cố ý nói:

- Chắc chắn là cậu ấy rồi, nghe nói người ta tốt nghiệp đại học danh tiếng, còn mở công ty nữa. Chắc chắc chắc, đúng là thanh niên tài giỏi. Ngoại hình trông cũng đẹp nữa.

Đoàn Vũ Xuyên càng mắt húng:

- Anh tốt nghiệp đại học Pennsylvania đây, cũng xem như rùa biển (3) danh giá, cũng là thanh niên tài giỏi, thế nào, em không thấy à?

(3) Rùa biển: từ lóng dùng để chỉ những người du học ở nước ngoài về nước.

Vạn Thái Thái bật cười lớn, ôi anh chàng này:

- Woa, thật hả, mắt em không tốt, cho em một số khám trong khoa mắt bệnh viện anh nhé. Em muốn khám xem mắt em có bệnh tật gì không, sao lại không thấy thanh niên tài giỏi bên cạnh nhỉ.

Đoàn Vũ Xuyên thấy cô đùa vui, không kiềm được bật cười:

- Được, em về anh sẽ dẫn em đi khám mắt.

Vạn Thái Thái thoải mái khắp người:

- A Xuyên, trong lòng em anh là tốt nhất. Người khác tốt đến đâu cũng không tốt bằng anh.

Vạn Thái Thái bày tỏ tấm lòng, Đoàn Vũ Xuyên nghe cô đột nhiên tình tứ thì cười tít mắt:

- Gì mà tốt nhất trong lòng em chứ, rõ ràng anh là tốt nhất mà?

Vạn Thái Thái cười cam chịu:

- Phải phải phải, anh Đoàn Vũ Xuyên là thanh niên tài giỏi, tốt nhất siêu cấp vũ trụ luôn. Được chưa hả?

Đoàn Vũ Xuyên ở bên này điện thoại lớn tiếng cười:

- Tiểu yêu tinh giỏi lời ngon tiếng ngọt.

Vạn Thái Thái cúp máy, nhớ về quá khứ, cảm thấy gặp được Đoàn Vũ Xuyên mới là vận may chân chính của cô, những người đi qua cuộc đời cô trong quá khứ đều không quan trọng, những uất ức cô gánh chịu đều chẳng đáng là gì nữa.

Lúc Trương Duy về cũng bị mẹ đuổi theo hỏi:

- Con trai à, cô gái hôm nay thế nào?

- Mẹ, mẹ đừng bận tâm có được không, tự trong lòng con rõ mà.

Người ta căn bản không vừa ý con trai mẹ.

- Nói gì vậy hả? Mẹ không bận tâm con thì bận tâm ai?

Mẹ Trương khó chịu, thằng con này cái gì cũng tốt, chỉ là không lúc nào lo tới chuyện chung thân đại sự, đúng là khiến bà sốt ruột mà.

Trương Duy có chút mệt mỏi:

- Mẹ, con biết mẹ là vì muốn tốt cho con, nhưng bây giờ con thực sự không muốn yêu đương, con muốn lấy sự nghiệp làm trọng.

- Chỉ cần con tìm một cô bạn gái cho mẹ, con muốn lập nghiệp, muốn kết hôn khi nào mẹ cũng mặc kệ con! Nhưng mà, con trai, con thật sự không thích cô gái đó hả?

Mẹ Trương hơi thất vọng, nhà họ Vạn rất tốt, con cái tốt, gia đình trong sạch.

Trương Duy nói với mẹ:

- Con và cô ấy là bạn học tiểu học.

Mẹ Trương tưởng rằng có hi vọng, vội vàng nói:

- Bạn học tiểu học tốt mà! Có nền tảng tình cảm!

- Mẹ, chuyện hồi tiểu học sao con nhớ được chứ, làm gì có nền tảng tình cảm.

Trương Duy rất bất đắc dĩ với trí tưởng tượng phong phú của mẹ mình.

Mẹ Trương nhắc nhở, chưa từ bỏ ý định:

- Tình cảm có thể bồi dưỡng mà.

Trương Duy hơi buồn bực:

- Nói sau đi, bây giờ con bận lắm, cứ thế nhé. Gần đây mẹ cũng đừng sắp xếp xem mắt gì cho con nữa, để con về nhà yên tĩnh hai ngày nhé?

Mẹ Trương đứng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Dù sao mẹ cũng nhắc con, nếu có cảm giác thì phải nắm chặt đấy. Đã trưởng thành rồi!

- Được được được, lại nữa rồi.

Tai cậu sắp chai luôn đây này:

- Con đi tắm.

Mẹ Trương nhắc nhở:

- Lại ghét mẹ con. Không nói nữa. Nếu không biết nắm chắc thời gian, không biết kẻ hối hận là ai đâu!

Trương Duy không muốn tiếp tục dây dưa, cậu vào phòng tắm tắm rửa nhưng trong đầu không gạt đi được ánh mắt rạng ngời của cô khi nhắc đến bạn trai, cậu cười khổ, cậu sao còn cơ hội chứ, ánh mắt ấy rõ ràng cho thấy cô cực kỳ yêu bạn trai mình. Nếu cậu có thể gặp cô sớm hơn, nhưng vậy thì sao chứ, khi đó cậu kiêu căng ngạo mạn, sao có khả năng để ý đến Vạn Thái Thái. Cho nên, tiếc nuối chỉ có thể là tiếc nuối.

Tình yêu thích hợp đúng là quá khó có được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Tết Nguyên Đán còn chưa qua, Đoàn Vũ Xuyên hết thúc lại giục Thái Thái mau trở về. Cô rất khó xử, mẹ sao có thể cho cô đi sớm như vậy chứ. Hơn nữa, cô cũng muốn ở quê nhiều thêm mấy ngày, ở bên cha mẹ nhiều hơn, có điều cô cũng rất nhớ anh. Vạn Thái Thái chỉ có thể vừa an ủi anh vừa an ủi mẹ. Ban đầu những lời ngon ngọt của cô rất hữu dụng với Đoàn Vũ Xuyên, nhưng khi cô nói nhiều rồi thì anh nghiêng răng nghiêng lợi:

- Vạn Thái Thái, bớt nói mấy lời qua loa gạt anh, em còn không về nữa thì anh bị người phụ nữ khác quyến rũ mất là em tự làm tự chịu! Đạo này bệnh viện mới tuyển một nhóm y tá mới, họ cả ngày nhìn chăm chăm anh như hổ đói rình mồi đấy.

Vạn Thái Thái nghe vậy, con giận bốc lên:

- Giỏi lắm Đoàn Vũ Xuyên, lẽ ra em không định nói cho anh biết, anh tưởng em ở nhà hết ăn rồi ngủ à? Em bận lắm, cả ngày mẹ đều dẫn em đi xem mắt, xem được không ít thanh niên tài giỏi rồi, mẹ em rất biết lựa chọn đấy, à, quên mất, lát nữa em còn có một cuộc hẹn xem mắt, em bây giờ bận lắm, tạm biệt!

Sau đó cô tức giận đùng đùng cúp máy. Đạo này cô không còn đi xem mắt nữa, chỉ là cô cố ý chọc giận anh thôi.

Quả nhiên cô đã đạt được mục đích, Đoàn Vũ Xuyên tức giận muốn lật tung nóc nhà. Cái gì gọi là nổi con tam bành, cái gì gọi là không còn cọng cỏ, cái gì gọi là có thể giết người phóng hỏa, chính là hình dung tâm trạng lúc này của Đoàn Vũ Xuyên.

Anh gọi điện thoại cho Vạn Thái Thái hết lần này đến lần khác nhưng cô không bắt máy. Đoàn Vũ Xuyên suýt ném di động, được, em dám đi xem mắt! Bàn phím em gõ đấy, ăn gan hùm tim báo à! Được, em về xem anh trừng phạt em thế nào! Y tá đến chỗ anh bị anh dọa cho sắp khóc:

- Bác sĩ Đoàn, bệnh nhân... giường sát vách có... có tình huống...

Bác sĩ Đoàn bình tĩnh ôn hòa như trăng thanh gió mát đây sao? Đoàn Vũ Xuyên vút điện thoại lên bàn, hít thở sâu rồi đi xem bệnh nhân.

Trước đây Đoàn Vũ Xuyên kiểm tra phòng bệnh tuy không cười híp mắt nhưng sắc mặt luôn hiền hòa, còn hôm nay trên mặt anh rõ ràng viết chữ: kẻ thức thời chờ lại gần! Bỗng không hậu quả rất nghiêm trọng! Quả nhiên là đang giận, đàn ông không thỏa mãn dục vọng rất đáng sợ! Đàn ông ghen tuông càng đáng sợ hơn! Chắc chắn chắc, bác sĩ Đoàn ơi bác sĩ Đoàn, thanh danh cả đời của anh e là sắp bị hủy trong tay cô gái nhỏ ấy rồi.

Đoàn Vũ Xuyên sau đó không gọi điện thoại cho Vạn Thái Thái nữa, không phải anh bỏ cuộc mà là anh bận rộn. Có sản phụ sắp sinh, anh không có thời gian rảnh để tiếp tục gọi điện thoại cho cô. Không thể không nói, bác sĩ Đoàn rất có đạo đức nghề nghiệp, vừa bắt đầu phẫu thuật là trong lòng chỉ có bệnh nhân, tạm thời quên chuyện Vạn Thái Thái chọc giận anh. Nhưng, tạm thời quên không có nghĩa là quên luôn. Vừa phẫu thuật xong, thấy không có cuộc gọi nhớ, trí nhớ của anh lập tức phục hồi. Anh tức giận muốn tiếp tục gọi điện thoại nhưng thấy đã muộn, nghĩ cô cũng ngủ rồi, bèn thôi.

Anh về nhà, nhìn lịch, đã hai mươi ngày rồi. Rõ ràng mới hai mươi ngày mà sao anh cảm thấy như họ đã xa nhau hai mươi năm nhỉ? Đoàn Vũ Xuyên xé mạnh tờ lịch hôm nay. Nếu cô còn không về nữa thì anh thật sự sẽ đích thân đi áp giải người. Anh lật qua lật lại sổ ghi chú của mình, thấy chỉ có một ngày nghỉ, trong vòng bảy ngày anh đều không có thời gian rảnh. Anh đột nhiên ghét mình học y. Bác sĩ Đoàn vậy mà nghĩ ngờ lựa chọn ban đầu của mình.

Vạn Thái Thái chỉ giận một đêm, sau khi thức dậy vẫn hi hi ha ha gọi điện thoại cho Đoàn Vũ Xuyên, lúc đó anh đang ngồi khám bệnh, thấy cô gọi đến thì vô cùng mừng rỡ nhưng không tiện bắt máy, chỉ có thể nhìn màn hình di động sáng lên rồi tối đi. Bệnh nhân thấy bác sĩ nhìn điện thoại di động nhiều lần thì cười nói:

- Bác sĩ, hay là cậu nghe điện thoại trước đi, trông cậu có vẻ rất muốn bắt máy, có lẽ bạn gái cậu tìm có việc gấp đấy.

Đoàn Vũ Xuyên gật đầu cảm ơn:

- Thái Thái, anh đang có bệnh nhân, lát nữa gọi lại cho em nhé, ngoan.

Vạn Thái Thái nghe nói anh đang khám bệnh liền nói:

- Ừ, anh làm việc đi.

Rồi cúp máy. Cô nghĩ, mình quả thực phải về thôi. Cô muốn về lắm rồi. Thế là cô lập tức lên mạng đặt vé máy bay. Cô muốn cho Đoàn Vũ Xuyên một bất ngờ nên đương nhiên giữ bí mật, cô nghĩ khi đến phi trường cô sẽ gọi điện thoại cho anh, khiến anh bất ngờ, rồi vờ những nhẽo đòi anh ra đón, anh mà không đến thì cô sẽ vờ cáu kỉnh, giận dỗi anh, lúc anh xin lỗi thì cô sẽ chế nhạo anh. Nghĩ thôi đã cảm thấy thú vị rồi, Vạn Thái Thái cười thành tiếng. Suy nghĩ không bằng hành động, cô lập tức đặt vé máy bay hôm sau đến thành phố N.

Đoàn Vũ Xuyên xong việc liền gọi ngay cho cô, giọng điệu cổ tình ra vẻ không tốt, Vạn Thái Thái vì đang có bí mật nên cũng không để ý. Anh kiêu ngạo, cô nịnh nọt chót lưỡi đầu môi dỗi anh. Anh càng nghe càng buồn cười, tiểu yêu tinh này!

Hai người yêu nhau, giận dỗi là vì yêu, đùa cợt là vì yêu, lời ngon tiếng ngọt dỗi đối phương cũng là vì yêu, tổn tâm tư tạo ra sự bất ngờ lại càng là vì yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Vạn Thái Thái tạm biệt cha mẹ, tràn đầy hứng khởi lên máy bay. Trước khi tắt máy, cô nhấn một tin nhắn bí cho Đoàn Vũ Xuyên: A Xuyên, tặng anh một bất ngờ nè. Đoàn Vũ Xuyên xem tin nhắn, lúc gọi lại cho cô thì cô đã tắt máy. Anh hơi suy nghĩ một chút liền hiểu ra, lập tức mở điện thoại kiểm tra chuyển bay từ thành phố Z đến thành phố N, quả nhiên hiện đang có một chuyến đã cất cánh. Đoàn Vũ Xuyên mừng rỡ như điên, tiểu yêu tinh này cuối cùng cũng chịu về rồi!

Anh cầm chìa khóa xe chạy ra ngoài, trước khi đi anh nói với đồng nghiệp chung khoa:

- Trục giúp mình nhé, mình có việc gấp phải ra ngoài một chuyến, cảm ơn nha ~

Đồng nghiệp ngơ ngác nhìn nhau, đây là tình huống gì? Cúp việc? Đoàn Vũ Xuyên mà cúp việc? Hôm nay mặt trời mọc hướng tây à?

Đoàn Vũ Xuyên lái xe đến phi trường, chuyến bay của cô vẫn chưa hạ cánh, anh vào một quán cà phê ngồi ở vị trí có tầm nhìn tốt về phía cổng ra. Anh chọt hơi căng thẳng, xem đồng hồ thì thấy còn hai mươi phút nữa. Anh dán mắt vào màn hình lớn, nhìn mãi số chuyến bay không ngừng thay đổi, cà phê trong tay chưa hề uống ngụm nào. Đột nhiên, anh thấy cô gái của anh xuất hiện nơi cổng ra. Lúc cô bước đi, va lị thi to mà đáng người thì nhỏ, suốt kỳ nghỉ đông không biết cô chăm sóc thể nào mà cũng không mập lên, cô đội mũ lông và đeo khăn quàng cổ, mặc đồ lông đồ thắm, rất ngoan, biết mặc ấm áp thể này.

Anh thấy cô lấy điện thoại ra, chắc là đang mở máy rồi sau đó sẽ gọi cho anh. Quả nhiên, không đến một phút sau, màn hình di động của anh hiện lên tín hiệu gọi tới của “Thái Thái”, anh không kiềm được nở nụ cười. Anh hắng hắng giọng rồi bắt máy:

- A lô.

Vạn Thái Thái cố ý kiềm chế tâm trạng:

- A Xuyên, anh đang ở đâu vậy?

Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô, giả vờ nghiêm túc trả lời:

- Ồ, trực ở bệnh viện.

Giọng Vạn Thái Thái vui vẻ:

- Đoán xem em đang ở đâu nè?

Đoàn Vũ Xuyên nghe được cả tiếng loa phát thanh của phi trường, tưởng anh ngốc à:

- Ồ, không phải đang ở nhà sao?

Vạn Thái Thái cố ý nghiêm mặt:

- Đoàn Vũ Xuyên, em đã nhắn tin cho anh, nói là sẽ tặng anh một bất ngờ rồi mà?

Anh giả vờ nghiêm túc:

- Ủ, bất ngờ gì đây?

- Hừ, Đoàn Vũ Xuyên, em đang ở phi trường! Anh mau tới đón em đi!

Vạn Thái Thái cao giọng, anh thấy nụ cười giảo hoạt của cô khi thực hiện được gian kế.

Đoàn Vũ Xuyên muốn cười nhưng cố nén:

- Há? Bây giờ không được, bây giờ anh không rảnh, có ca phẫu thuật.

Vạn Thái Thái cố ý làm nũng:

- Hừ, Đoàn Vũ Xuyên, anh có yêu em không? Nếu hôm nay anh không tới đón em, em sẽ lập tức lên máy bay quay lại!

- Hôm nay thật sự không được, em tự về nhé. Tan ca anh sẽ về nhà.

Anh nhìn dáng vẻ của cô, đúng là rất đáng yêu.

Vạn Thái Thái giậm giậm chân:

- Đoàn Vũ Xuyên, hôm nay anh mà không đến thì đừng hòng vào cửa nhà em!

- Còn nếu anh đến thì sao?

Đoàn Vũ Xuyên hỏi ngược lại.

- Nếu anh đến thì em... tùy anh muốn sao cũng được.

Vạn Thái Thái không thèm đếm xỉa, dù sao anh cũng không đến được. Hừ, nhóc con, anh đừng hòng bước vào cửa nhà em. Cứ đứng canh giữ ở bên ngoài đi. Ha ha ha. Cô thực sự nhện rất cực khổ mới không cười ra tiếng.

Đoàn Vũ Xuyên cười:

- Nói lời giữ lời?

Vạn Thái Thái dương dương tự đắc tìm một chỗ ngồi xuống:

- Chắc chắn! Có bản lĩnh thì xuất hiện trong vòng ba phút, bằng không đừng hòng bước vào cửa nhà em.

- Nếu anh đến kịp thì em dọn qua ở chung với anh nhé.

Đoàn Vũ Xuyên đã muốn ở chung với cô từ lâu, đây là một cơ hội tốt. Vạn Thái Thái là một cô gái bảo thủ, kiên quyết không đồng ý sống chung, bất kể anh làm nũng quấy rầy kiểu nào cũng không được.

Cô cò kè mặc cả:

- ...Được. Nếu anh không đến kịp thì cắt về nhà anh. Được chứ?

- Một lời đã định!

Đoàn Vũ Xuyên bước ra khỏi quán cà phê:

- Quay đầu lại!

Vạn Thái Thái vẫn không phản ứng, ngây ngốc quay đầu lại thì thấy nụ cười xảo trá của Đoàn Vũ Xuyên, cô chợt cảm thấy mình bị lừa dối! Anh chỉ cười, cô giận, kéo va li bỏ đi, khốn!

Thấy cô then quá hóa giận bỏ đi, anh vội đuổi theo, kéo va li, nhân tiện nắm tay cô. Vạn Thái Thái muốn vùng tay anh ra:

- Anh chộc em! Vui không?

Đoàn Vũ Xuyên nắm chặt lấy tay cô, cười:

- Không phải em tặng anh bất ngờ sao? Anh tới tìm bất ngờ của anh mà.

Vạn Thái Thái thấy vùng không được thì không vùng nữa. Cô nghiêng răng nghiêng lợi phi nhò anh:

- Hừ! Gian trá!

Đoàn Vũ Xuyên mỉm cười nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói:

- Em phải tuân thủ lời hứa chứ, em Vạn.

- Hừ! Xảo quyết chết đi được!

Vạn Thái Thái không thèm để ý đến anh, cô cứ thế bị lừa rồi. Cô cực kỳ tức giận! Rõ ràng mọi thứ đều kín kẽ, tại sao anh có thể nhìn thấu chứ!

Đột nhiên anh nghiêm túc nói:

- Ha ha ha, em Vạn, mừng em trở về!

- Sao anh đoán được?

Vạn Thái Thái nghĩ thế nào cũng không hiểu làm sao anh đoán được.

Đoàn Vũ Xuyên bỏ va li của cô vào cốp sau:

- Em nói với anh mà?

Vạn Thái Thái không hiểu:

- Em nói với anh hồi nào?

Đoàn Vũ Xuyên cười:

- Không phải em nói tặng anh bất ngờ sao? Bất ngờ lớn nhất không phải là em về à, anh vừa khéo có năng lực tư duy của người bình thường, em Vạn, em không thích hợp đi lừa gạt người ta đâu.

Vạn Thái Thái ù xù:

- Đáng ghét, không vui gì hết.

Đoàn Vũ Xuyên thông minh đổi đề tài:

- Ha ha ha, Thái Thái, cuối cùng em cũng về rồi, anh nhớ em nhiều lắm.

Vạn Thái Thái không kiềm được nụ cười:

- Hừ, lời ngon tiếng ngọt.

Đoàn Vũ Xuyên thề son sắt:

- Trời đất chứng giám, cao xanh tỏ tường!

Vạn Thái Thái cười:

- Ngốc.

Đoàn Vũ Xuyên không giận nhìn cô:

- Có em mới ngốc ấy!

Vạn Thái Thái hỏi:

- Hôm nay anh không đi làm à?

Đoàn Vũ Xuyên nói như lẽ đương nhiên:

- Đi chứ, nhưng anh có chuyện quan trọng hơn nên cúp việc.

Vạn Thái Thái cố tình hỏi:

- Chuyện gì?

- Chuyện em chứ chuyện gì. Cô gái của anh cuối cùng cũng về rồi, chuyện quan trọng biết mấy.

Giọng nói nghiêm túc của anh khiến trái tim cô mềm nhũn:

- Lời ngon tiếng ngọt.

Đoàn Vũ Xuyên nhanh chóng tiếp lời:

- Lời ngon tiếng ngọt chỉ nói cho một mình em nghe thôi.

Vạn Thái Thái ngạc nhiên nhìn người đàn ông bên cạnh, ban nãy là anh nói lời ân ái sao?

- Xí, bây giờ miệng lưỡi anh như bôi mật ấy, càng lúc càng lợi hại. Học được hồi nào thế?

- Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Vạn Thái Thái, em phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Đoàn Vũ Xuyên bây giờ trở thành thế này đều nhờ người nào đó ban tặng.

Vạn Thái Thái lập tức phủ nhận:

- Tội này em không gánh! Ai thích thì người đó gánh!

Đoàn Vũ Xuyên nhìn đường:

- Ha ha ha, không gánh thì không gánh, dù sao bà xã cũng tới tay rồi.

Vạn Thái Thái hơi mơ hồ:

- Có ý gì?

Đoàn Vũ Xuyên không để cô trốn tránh:

- Hồi nãy ai đó đã hứa gì với anh? Dọn qua sống chung với anh, đúng không?

- Anh! Gian trá, không có lòng tốt.

Vạn Thái Thái không phải rất bài xích việc ở chung, cô chỉ bài xích việc mình ở chung mà thôi. Cô sợ càng gần nhau sẽ càng dễ xa nhau.

Đoàn Vũ Xuyên đột nhiên nghiêm túc khiến Thái Thái không biết phải làm sao:

- Thái Thái, qua ở cùng anh nhé. Anh muốn cùng sống với em. Xem như là anh ích kỷ có được không?

Thái Thái nhìn vào mắt anh, đôi mắt ấy chân thành nóng bỏng đến vậy, cô gật đầu. Đoàn Vũ Xuyên chợt cúi xuống hôn cô. Cô dùng sức đẩy anh ra:

- Lái xe kìa! Không muốn sống nữa hả?

Tuy đang là đèn đỏ nhưng cũng nguy hiểm lắm chứ bộ. Đoàn Vũ Xuyên xoa xoa đầu cô đầy yêu thương, mỉm cười, gật đầu.

Kết quả là, bằng cách thức gian trá, Đoàn Vũ Xuyên đã lừa gạt được Vạn Thái Thái về ở chung nhà. Anh rất thỏa mãn. Còn cô rất bất mãn, người nào đó lấy lý do đã lâu không ăn thịt mà hung hăng yêu cầu cô bồi thường. Hơn nữa, cô còn dám chạy đi xem mất! Hừ! Thù mới hận cũ gom lại cùng tính sổ! Vạn Thái Thái mệt rồi, người đàn ông này đúng là quá hung tàn! Gian trá! Xảo quyệt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Lại là một học kỳ bận rộn khác của Vạn Thái Thái, không lâu sau đó học viện của cô tiếp nhận một hoạt động giúp đỡ vùng núi, loại việc khổ sai này mọi người đẩy tới đẩy lui đẩy tới người cô, cô không hề để ý, tập hợp các sinh viên rồi đi đến vùng núi. Đoàn Vũ Xuyên không nói gì, chỉ dặn cô chú ý an toàn, về sớm một chút.

Vác đồ đi đường núi, Vạn Thái Thái vốn sức yếu, lại thêm đường máu không đủ, từ trên đường núi khúc khuỷu ngã lăn xuống. May mà chỗ đó không cao, cô chỉ bị gãy chân, ngoài ra không có gì đáng ngại. Sinh viên cuống quýt đưa cô đến bệnh viện. Vùng núi đến trạm y tế còn không có thì bệnh viện ở đâu ra? Bệnh viện gần nhất ở thị trấn cũng cách mười km, trong các sinh viên có người biết chút chút y thuật, nhanh chóng giúp cô cố định chỗ bị thương. Sau đó may có bác nông dân có chiếc xe bò, ụm bò ụm bò chở cô đến bệnh viện trong thị trấn.

Cô luôn cố nhịn không khóc, các sinh viên đều nói nếu đau thì cô cứ khóc, khóc ra được sẽ tốt hơn. Nhưng cô chỉ cười, ngược lại nói không sao, gãy chân thôi mà. Nói lại là ổn. Nhưng đúng là đau lắm! Mồ hôi lạnh của cô chảy ròng ròng, cô cảm thấy mình sắp chết mất!

Giữa đường may có chiếc xe máy kéo chạy qua, Vạn Thái Thái lại đổi sang xe máy kéo, cạch cạch cạch lên đường. Cô đau suốt ngất đi, cô nhớ Đoàn Vũ Xuyên quá! Dọc đường cô luôn nghĩ, lỡ cô chết thì sao? Anh có buồn lắm không? Nhiều lần cô lấy điện thoại ra muốn gọi cho anh nhưng đều không có sóng, không có sóng, không có sóng. Xem ra ông trời cũng không muốn để Đoàn Vũ Xuyên lo lắng.

Cuối cùng trước khi trời tối cô cũng đến bệnh viện, bác sĩ nổi xương cho cô đúng lúc anh gọi điện thoại tới. Anh nghe thấy bên này khác thường, nhiều lần truy hỏi cô xảy ra chuyện gì. Cô cố gắng nhịn đau nói không có chuyện gì lớn, chỉ bị chút vết thương nhỏ, hiện đang ở bệnh viện. Bác sĩ đột ngột dùng sức, xương kêu rắc một tiếng, cô không nhịn được kêu lên, đau quá đi mất! Đoàn Vũ Xuyên biết nhất định không ổn, nghiêm giọng hỏi xảy ra chuyện gì. Lúc này vị bác sĩ ung dung lên tiếng:

- Xương đã nối xong, không còn việc gì lớn. Không ngờ cô nhịn giỏi đấy. May mà chỉ bị trật khớp chứ chưa gãy.

Đoàn Vũ Xuyên cực kỳ tức giận:

- Vạn Thái Thái, nói thật cho anh biết!

Đột nhiên cô cảm thấy rất tủi thân, vì câu nói vô cùng hoảng sợ và lo lắng của anh. Cô khóc òa lên:

- Chân em trật khớp, đau lắm thật sự đau lắm...

Vị bác sĩ chả hiểu sao cả, không phải vừa rồi còn rất tốt ư?

Đoàn Vũ Xuyên đi xe mười mấy tiếng từ thành phố N đến thị trấn L đón cô về, dọc đường đi sắc mặt anh đều rất thối, lại vướng học trò của cô ở đây nên không tiện phát tác. Anh cẩn thận bế cô lên xe, cô biết anh đang rất giận, sau khi cô vẫy tay chào tạm biệt các đồng nghiệp thì không dám nói gì nữa. Anh không để ý đến cô, nghiêm túc lái xe. Cô rảnh rỗi lại tìm chuyện để nói.

Cô dè dặt hỏi:

- Uống nước không?

- ...

- Đói bụng không? Có muốn dừng lại ăn bữa cơm rồi về không?

Anh chạy vội đến, chắc chắn rất mệt.

- ...

Vạn Thái Thái tiếp tục:

- Anh không đi làm à?

- ...

Được rồi, bầu không khí khá là không được tự nhiên.

- Ui da...

Cô giả vờ bị đau, quả nhiên anh có phản ứng.

Đoàn Vũ Xuyên liếc cô:

- Đừng giả bộ.

Vạn Thái Thái mừng rỡ:

- Cuối cùng anh cũng chịu để ý tới em rồi?

- Hừ.

Đoàn Vũ Xuyên hừ lạnh.

Vạn Thái Thái tủi thân:

- Anh phải quan tâm đến tâm trạng của bệnh nhân chứ.

- Lúc chân em gãy sao không nói với anh em là bệnh nhân mà bây giờ lại bảo anh quan tâm đến tâm trạng của bệnh nhân? Tại sao em không biết quan tâm đến tâm trạng của anh hả?

Cô không biết lúc đó anh lo lắng nhiều như thế nào, hoảng sợ nhiều như thế nào, anh không ở bên cạnh cô, anh lại không ở bên cạnh cô, gãy chân đau biết mấy! Cô liệu có đau mà khóc hay không, cô khóc mà anh không thể ôm cô, cô sẽ sợ đến nhường nào? Anh vội vã chạy từ bệnh viện tới, ngay cả áo blouse trắng cũng không kịp cởi! Dọc đường anh vừa lo lắng vừa sợ hãi vừa hối hận, thề rằng không bao giờ để cô rời xa anh nữa! Sao cô không thể hiểu cho tâm trạng của anh chứ? Cô còn không nói cho anh biết! Anh thực sự không đáng nương tựa như vậy sao?

- Em sợ anh lo mà. Hơn nữa, em muốn gọi điện thoại cho anh nhưng không có sóng. Em đoán chắc chắn là ông trời không muốn để anh lo lắng. Ông ấy muốn như vậy thì sao em có thể làm trái chứ?

Vạn Thái Thái thực sự sợ anh lo, vừa lo lắng vừa không giúp được gì cho cô, cô sợ anh cảm thấy bất tài vô dụng.

- Vớ vẩn! Nghe nói em kiên cường lắm mà, luôn không khóc đúng không? Vậy sau đó khóc bù lu bù loa là thế nào?

Đoàn Vũ Xuyên đứng là sắp bị cô gái này làm tức chết rồi.

Vạn Thái Thái giải thích:

- Tại anh hung dữ, sợ nên khóc.

- Hừ, sao anh không phát hiện gan em nhỏ như vậy nhỉ. Em định lúc nào mới nói cho anh biết em bị gãy chân hả? Hả?

Đoàn Vũ Xuyên sợ mình sẽ vứt cô xuống.

- Em định ra khỏi bệnh viện thì nói cho anh biết mà.

Vạn Thái Thái rụt rè giải thích, cô quả thực có ý định như vậy.

- Ồ, thế à? Chứ không phải đợi sau khi toàn bộ chuyến công tác kết thúc, trước khi về nhà mới nói cho anh biết sao?

Đoàn Vũ Xuyên còn không hiểu cô gái này ư? Ở bên ngoài cô kiên cường hơn bất kỳ ai.

- Hi hi hi.

Vạn Thái Thái có chút lúng túng khi bị nhìn thấu.

Đoàn Vũ Xuyên vừa giận vừa đau lòng:

- Rốt cuộc em có chút tự giác nào của người làm bạn gái không hả? Hả?

Vạn Thái Thái đùa:

- Em sợ anh lo lắng mà, rất tự giác đấy chứ.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ô, đúng là phải cảm ơn em suy nghĩ cho anh rồi!

Vạn Thái Thái vờ nghe không hiểu, đùa:

- Không có gì.

- Hừ. Thật muốn từng giây từng phút mổ đầu em ra, xem xem trong đó rốt cuộc chứa cái gì, có anh ở trong hay không!

Đoàn Vũ Xuyên rất tức giận!

Vạn Thái Thái nhìn ra ngoài xe:

- Vì có anh ở trong nên mới sợ anh lo lắng, mới không nói cho anh.

Đoàn Vũ Xuyên chợt cảm thấy rất bất lực:

- Em có biết đáng về kiên cường cái gì cũng không nói của em khiến anh cảm thấy mình bất lực cỡ nào, vô dụng cỡ nào không? Ngay cả bạn gái của mình cũng không bảo vệ được.

Vạn Thái Thái nghiêm túc nói:

- Anh không ở cạnh em mà.

- Chính vì không ở cạnh em nên anh mới sợ! Rốt cuộc em có thể hiểu cho tâm trạng hoảng hốt lo sợ của anh hay không hả?

Đoàn Vũ Xuyên đập mạnh ga.

- Anh đừng kích động, em mới ra khỏi bệnh viện đấy.

Lần đầu tiên Vạn Thái Thái thấy anh mất khống chế như vậy.

Đoàn Vũ Xuyên như tự giễu:

- Chết chung với anh, em sợ à?

- Đâu có, em chỉ cảm thấy quốc gia mất đi một bác sĩ giỏi như anh rất đáng tiếc. Được rồi, em sai rồi, em thật sự sai rồi. Kỳ thực lúc gãy chân, em đau lắm, cảm giác như sắp chết vậy. Nhưng em không hề khóc, đồng nghiệp an ủi em, bảo em khóc ra sẽ dễ chịu hơn. Nhưng em không khóc được. Em cũng muốn gọi điện thoại cho anh, khóc lóc kể lể với anh rằng anh ơi em đau quá. Nhưng em biết lúc đấy anh không ở cạnh em, nói với anh ngoại trừ khiến anh lo lắng thêm thì đâu có tác dụng gì. Còn không bằng lặng lẽ chịu đựng, rồi cũng sẽ qua thôi. Nhưng anh gọi điện thoại cho em, tỏ ra đau lòng vì em, em mới không nhịn được mà khóc.

Con người luôn như vậy, không có ai quan tâm thì chuyện gì cũng có thể nhịn được, nhưng một khi có người quan tâm thì sẽ không khống chế được những tủi thân trong lòng.

- Hừ! Cho em nhớ lâu một chút!

Đoàn Vũ Xuyên nghe ra sự đau lòng và uất ức trong giọng nói của cô.

Vạn Thái Thái cảm kích nhìn anh:

- Em bị giáo huấn như vậy còn chưa đủ sao? Lần sau em thật sự không rời khỏi anh nữa, vừa đi công tác là có chuyện không hay. A Xuyên, cảm ơn anh lần nào cũng tới cứu em.

Bao tức giận của Đoàn Vũ Xuyên lập tức tiêu tan:

- Lần sau còn để em một mình gặp nguy hiểm nữa thì anh không phải họ Đoàn.

Vạn Thái Thái biết anh hết giận rồi, cô đùa:

- Vậy anh họ gì? Họ Vạn à?

Đoàn Vũ Xuyên vờ gõ lên đầu cô. Cô cười né tránh. Nhìn cô vẫn ở bên cạnh anh vẫn cười tươi như thế, anh chỉ cảm thấy may mắn. May mắn cô bình an vô sự, may mắn cô không xảy ra chuyện gì. Mọi lo lắng mới có thể tan theo mây khói, bằng không, anh phải làm sao đây?

Không có Vạn Thái Thái là chuyện mà Đoàn Vũ Xuyên không thể nào tưởng tượng nổi.

Chương 26

Mỗi năm thi một lần, mỗi năm có tháng sáu đen tối một lần. Những ngày tháng ấy với Đoàn Vũ Xuyên và Vạn Thái Thái đã qua lâu rồi, hai ngày nay anh nghỉ phép, cô tan làm là về nhà, anh ở nhà ngoan ngoãn nấu cơm, chờ cô về. Cơm nước chén bát xong xuôi, hai người sẽ vui trên sofa tán gẫu, cô lướt weibo xem tin tức, thấy đủ tin thú vị về thi cử thì chọt nổi hứng ham chơi.

- A Xuyên, anh muốn thi Thanh Hoa hay thi Bắc Đại?

- ...

- Làm sao đây, anh thi kém quá, không vào nổi Thanh Hoa Bắc Đại thì làm sao đây?

- ...

- Lo quá đi, chúng ta không thể học chung trường, thật không nỡ xa anh đâu.

- ...

- Này! Đoàn Vũ Xuyên! Kêu một tiếng thì chết à, đúng không hả?

Vạn Thái Thái nổi giận, thế nào là không hiểu phong tình, thế nào là đầu óc chậm lụt, thế nào là gỗ mục không thể dẻo? Chính là như Đoàn Vũ Xuyên bây giờ đây!

- Kêu một tiếng.

Đoàn Vũ Xuyên đặt tạp chí y học trong tay xuống, nghiêm túc đáp lời khiến Vạn Thái Thái dờ khóc dờ cười. Anh còn rất trịnh trọng bổ sung một câu:

- Anh thử rồi, không chết.

Cô không kiềm được bật cười:

- Dờ hơi.

Vạn Thái Thái tùy tiện hỏi:

- A Xuyên, hồi thi đại học anh có căng thẳng không?

- Em căng thẳng?

Đoàn Vũ Xuyên sao có khả năng căng thẳng chứ?

- Cũng tạm, không căng thẳng lắm. Dù sao em có lòng tin vào chính mình.

Vạn Thái Thái dương dương tự đắc nói, lúc đó cô học hành rất nỗ lực rất nỗ lực.

- Ô? Nhớ năm xưa môn toán của em thậm chí không nỡ nhìn mà? Sao lại không sợ?

Đoàn Vũ Xuyên hiểu quá rõ trình độ của cô hồi đó.

- Anh còn không biết xấu hổ nói em hả? Hồi đó hỏi anh có một bài mà kiêu muốn chết, lỗ mũi hất lên trời, suốt ngày bị anh đá kích không thương tiếc, lòng tự ái ít đến đáng thương của em khó khăn lắm mới không bị anh tiêu diệt hoàn toàn. Sau đó không phải anh bỗng dưng chuyển trường ư? Em đã phải cố gắng học toán, học bất kể ngày đêm, mặt dày mày dạn đi hỏi thầy cô và các bạn. Về sau em học tốt môn toán đều nhờ anh ban tặng đấy.

Vạn Thái Thái nhớ lại chuyện cũ trước kia vẫn không nhịn được trách móc.

- Lời này của em là đang khen anh hay mắng anh vậy? Cảm kích hay oán trách anh?

Đoàn Vũ Xuyên nghiêm mặt nói, năm xưa quả thật là anh không đúng, không đối xử tốt với cô. Cho nên mấy năm nay anh mới hối hận như thế.

Vạn Thái Thái nhướn mày khiêu khích nhìn anh:

- Nửa khen nửa mắng, sao hả?

Đoàn Vũ Xuyên nói không biết xấu hổ:

- Nếu không nhờ anh thì em thi không nổi đại học đâu, còn không mau cảm ơn anh cho tử tế, nghiêm sư xuất cao đồ, biết chưa?

Vạn Thái Thái kiểm chế không xỉ vả anh:

- Xì! Không biết nhục. Anh chính là cai ngục! Còn bày đặt nghiêm sư.

Đoàn Vũ Xuyên nắm chặt tay cô, thâm tình nói:

- Phải, cai ngục anh đây chỉ canh giữ một mình em, canh giữ em thật chặt, em chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của anh đâu.

Vạn Thái Thái cười:

- Xem xem em có trốn ngục hay không?

Đoàn Vũ Xuyên uy hiếp:

- Em dám trốn ngục thì anh dám bắt em về, trừng phạt thật nặng, xem lần sau em còn dám nữa hay không!

Vạn Thái Thái nhìn anh đầy khiêu khích:

- Uy hiếp em cũng vô dụng, em cho anh biết, anh mà không tốt với em thì em dám trốn ngục đấy, anh tin không?

- Thật ư? Khiêu khích anh à? Xem anh có trừng phạt em không này!

Sau đó anh hung hăng che kín miệng cô lại, sau đó nữa là sự trừng phạt hể tiến hành là không thể ngừng.

Hôm sau Vạn Thái Thái lưng đau eo mỏi thức dậy đi làm, dọc đường cô không kiểm được mà mắng, người đàn ông này quá ác độc quá ác độc!

Điểm thi đại học được công bố không lâu thì không ngờ Trương Duy gọi điện cho Vạn Thái Thái. Cô nhìn tên hiển thị trên màn hình di động, rồi lại nhìn người đàn ông nào đó cách đây không xa đang xem tư liệu y khoa, rồi bắt máy.

- A lô.

- Vạn Thái Thái.

- Có việc gì không?

Vô sự bất đắc tam bảo điện (1) mà nhỉ?

(1) Vô sự bất đắc tam bảo điện: ý nói người không có chuyện gì nhờ vả thì sẽ không đến tìm.

- Không có việc thì không thể liên lạc bạn học cũ à? Câu nói này thật khiến người ta đau lòng đấy.

Trương Duy giả vờ đau khổ, Vạn Thái Thái cười:

- Nói gì thế, bạn học cũ không cần khách sáo, có gì cứ nói thẳng là được.

Trương Duy không ngờ cô sẽ nói vậy:

- Mình đúng là có việc muốn hỏi cậu.

Vạn Thái Thái đưa mắt nhìn gã đàn ông nào đó không hề động đậy ở cách đó không xa:

- Cậu nói đi.

- Em họ mình năm nay thi đại học, thành tích rất bình thường, mình muốn hỏi xem nó có thể đậu vào trường cậu hay không.

Trương Duy tìm được lý do này cũng thật khó.

Vạn Thái Thái không ngờ là chuyện này, cô thở phào:

- Ô? Thi được bao nhiêu điểm?

Trương Duy nói:

- Cao hơn chuẩn tuyển 1 0,5 điểm.
- Vậy chắc có thể vào một trường tuyển 2 khá tốt chứ?

Trường của Vạn Thái Thái tuy là trường tuyển 1 nhưng là trường khá kém trong tuyển 1. Người bình thường đều sẽ chọn một trường tốt ở tuyển 2 chứ?

- Mẫu chốt là đứa em họ này của mình không muốn từ bỏ cơ hội tuyển 1.

Vạn Thái Thái trả lời theo sự thực:

- Vậy à? Có điều với điểm số này thì chưa chắc được nhận vào trường mình đâu. Mấy năm nay điểm đầu vào trường mình đều cao lắm.
- Mình biết. Mình chỉ muốn xem thử có thể có cơ hội hay không thôi.

Vạn Thái Thái đề nghị:

- Cậu có thể bảo em ấy thử đăng ký vào trường mình, có lẽ năm nay sẽ điều chỉnh mà.
- Ừ, mình sẽ nói với nó, cảm ơn cậu.
- Không có gì, có việc gì cứ liên lạc với mình nữa nhé. Tạm biệt.
- Tạm biệt.

Trương Duy cúp máy.

Vạn Thái Thái cầm điện thoại quay lại sofa soạn giáo án. Đoàn Vũ Xuyên ngẩng đầu hỏi:

- Ai gọi vậy?
- Một người bạn học tiểu học, cậu ấy nói em họ cậu ấy muốn đến học trường em nên gọi hỏi xem có thể có cơ hội hay không. Có điều em không chắc.
- Học bá (2) tiểu học à?

(2) Học bá: người học giỏi nhất, hoặc nói về người đi học với điểm số rất cao.

Đoàn Vũ Xuyên giống như đánh hơi được gì đó.

- Ờ? Sao anh biết?

Vạn Thái Thái đầu óc chập mạch, quên mất phải giữ bí mật.

- Đúng là!

Đoàn Vũ Xuyên bước tới, ép cô xuống:

- Nói, có phải anh ta có ý đồ gì không?

Vạn Thái Thái bị anh thành linh áp sát làm cô có cảm giác áp lực:

- Nói linh tinh gì đấy. Cậu ấy sao có thể có ý đồ gì với em được chứ. Anh ghen vớ vẩn quá! Cậu ấy chỉ hỏi chuyện về điểm đầu vào trường em thôi.

Vạn Thái Thái thực bái phục người đàn ông này.

Trước khi đi, Đoàn Vũ Xuyên uy hiếp:

- Hừ, tốt nhất là vậy.

Vạn Thái Thái chế giễu anh:

- Đoàn ghen tuông.

Thần thái anh không hề xấu hổ, ngược lại còn lấy làm vinh hạnh:

- Như nhau như nhau.

Vạn Thái Thái cãi:

- Em đâu có!

Đoàn Vũ Xuyên nhưong mày:

- Ô? Vậy lần trước là ai thấy tin nhắn của anh rồi giận nguyên buổi tối?

Vạn Thái Thái đỏ mặt, lần trước ấy mà, nửa đêm nửa hôm không biết cô y tá nào yêu thầm anh nhắn tin tỏ tình với anh, nội dung muốn bao nhiêu buồn nôn là có bấy nhiêu buồn nôn. Nếu lúc đó Đoàn Vũ Xuyên phốt lờ thì cũng thôi nhưng anh lại không cho cô xem, con ghen của cô bùng nổ, cả đêm không thêm đêm xia đến anh. Vạn Thái Thái chột cười vui vẻ, hóa ra ai cũng như nhau, vì yêu nên muốn chiếm giữ nhau, dù biết rằng như vậy là không đúng nhưng cứ không tự chủ mà ấu trĩ như thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Nghĩ hè, Vạn Thái Thái rất rảnh, trừ viết vài luận văn ra thì cô căn bản không có chuyện gì làm, cô đương nhiên không dám về quê hưởng phúc vì trong nhà có một chàng cai ngục trông coi cô rất kỹ, cô đâu dám manh động. Nhưng cô lại cứ vui vẻ chịu đựng.

Hậu quả của việc ở nhà nhàn rỗi chính là, hể Đoàn Vũ Xuyên có thời gian thì sẽ phóng túng đủ kiểu. Danh nghĩa tốt đẹp là dù sao cũng không đi làm, cứ nằm ở trong nhà thôi, đỡ phải thừa hơi dư sức ra ngoài làm loạn. Vạn Thái Thái thực muốn bảo anh cút càng xa càng tốt!

Do Đoàn Vũ Xuyên miệt mài phóng túng, Vạn Thái Thái phát hiện mình mang thai! Kinh nguyệt của cô vốn luôn không đều nên cô không hề để ý. Khi cô cảm thấy buồn nôn ói mửa mới kinh hoàng ý thức được đại sự không ổn rồi! Cô vội vã đến tiệm thuốc mua que thử thai về nhà thử. Cô quả nhiên trúng số, nội tâm sụp đổ, hỗn loạn, không biết phải làm sao. Cô khẩn cấp gọi điện thoại ngay cho Đoàn Vũ Xuyên, lắp ba lắp bắp nói cho anh biết. Anh sững sờ vài giây không nói được gì, Vạn Thái Thái la lên:

- A lô! Anh có nghe không đấy? Làm sao bây giờ?

Đoàn Vũ Xuyên ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Tâm trạng của anh vào khoảnh khắc ấy là mừng rỡ, vô cùng mừng rỡ! Anh nhớ trước kia bác sĩ Ngụy nói với anh thể chất của cô rất khó mang thai, nhưng bây giờ cô đã mang thai rồi! Sau khi hẹn hò với cô, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ không có con, anh chỉ muốn ở bên cô, những thứ khác đều không quan trọng. Nhưng giờ đây, ông trời lại ban cho anh món quà lớn thế này! Anh có thể không mừng rỡ, không kích động, không kinh ngạc sao?

Đoàn Vũ Xuyên về đến nhà, thấy Vạn Thái Thái ngồi ngẩn người trên sofa, tay chân luống cuống. Cô cố gắng trấn tĩnh lại, nhìn thấy anh như nhìn thấy cứu tinh:

- A Xuyên! Làm sao bây giờ?

Đoàn Vũ Xuyên bình tĩnh ôm cô nói:

- Mang thai rồi thì sinh thôi.

- Sinh cái đệt! Chưa chồng mà chưa không biết xấu hổ.

Vạn Thái Thái không nhịn được buông lời thô tục, hơn nữa trong lòng lo lắng, không vì điều gì khác mà vì cha già cùng với cha hai, cha ba ở nhà.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn ra được nỗi bất an của cô, cố gắng vỗ về cô. Nhưng khi cô nói hay là đi phá thai thì anh lập tức bác bỏ ý nghĩ này, không vui nói:

- Em không muốn sinh con cho anh? Em cảm thấy anh là gã đàn ông cận bã?

Vạn Thái Thái áp a áp úng lâu bàu:

- Cha em sẽ đánh gãy chân em mất.

Cô vẫn chưa nói với người nhà chuyện cô có bạn trai, bởi vì anh là người xứ khác, điều này cha mẹ cô chắc chắn sẽ phản đối, bây giờ cô lại chưa chồng mà chưa, họ không đánh gãy chân cô mới là lạ.

Đoàn Vũ Xuyên ôm cô:

- Em sợ cha em?

- Ừ, cha em nghiêm khắc lắm, trước đây em có nói, nếu chúng ta dám ở bên ngoài làm vậy, cha sẽ đánh gãy chân chúng ta rồi đuổi ra khỏi cửa. Em không muốn bị đuổi đâu. Chúng ta đi phá thai nhé?

Vạn Thái Thái hỏi dò.

Đoàn Vũ Xuyên vỗ về cô:

- Không được! Ngoan, không sao đâu. Hai ngày nay anh sẽ xử lý ổn thỏa chuyện trong bệnh viện rồi chúng ta về nhà em cầu hôn.

Giọng Vạn Thái Thái đột nhiên yếu ớt, giống như có tật giật mình:

- Cầu hôn? Có sớm quá không? Em còn chưa...

Đoàn Vũ Xuyên đoán ra được gì đó:

- Chưa gì? Chưa nói với gia đình chuyện chúng ta?

Cô cúi đầu:

- Ừ.

Đoàn Vũ Xuyên hoàn toàn nổi giận:

- Vạn Thái Thái.

- Xin lỗi, cha mẹ em không muốn em gả đi xa, nếu họ biết em tìm bạn trai ở xa như vậy thì nhất định sẽ nhốt em lại, buộc em chia tay với anh. Hơn nữa, trong nhà em không chỉ có một người cha mà thôi... dù sao chính là rất phiền phức.

Hề nghĩ đến chuyện người nhà biết cô tìm được người yêu và đã mang thai, đúng là sẽ loạn gà bay chó sủa. Nghĩ thôi cô đã thấy đau đầu rồi.

Đoàn Vũ Xuyên hừ hừ nói:

- Nhiều quy tắc như thế mà sao anh không biết?

- Ai biết sẽ mang thai chứ, tại anh hết!

Vạn Thái Thái lên án người nào đó luôn không chịu dùng biện pháp tránh thai, nói gì mà không sao cả. Không sao cái đầu anh á! Giờ thì có sao rồi chứ?!

Đoàn Vũ Xuyên cười lạnh hỏi:

- Vậy anh hỏi em vốn định lúc nào thì nói cho cha mẹ em biết?

- Thì... sẽ nói mà.

Giọng Vạn Thái Thái nhỏ như muỗi kêu. Cô biết cô đuối lý, Đoàn Vũ Xuyên đã nói với người nhà chuyện của họ từ lâu, tuy gia đình anh không hề đề nghị muốn gặp mặt gì gì đó, nhưng họ vẫn biết đến sự tồn tại của cô. Còn cô lúc nào cũng dây dưa trì hoãn, không muốn nói với người nhà. Đoàn Vũ Xuyên lại tưởng người nhà cô đều biết nên không để tâm nhiều.

Anh giận dữ:

- Vạn Thái Thái! Em giỏi lắm! Ồ, có phải em chưa từng đặt anh vào tương lai của em không?

Cô vội vàng giải thích:

- Không có không có không có! Em chỉ là cảm thấy phải chậm chậm thôi.

Đoàn Vũ Xuyên tức giận hỏi ngược lại:

- Chậm chậm thôi? Được, vậy em định chậm cỡ nào? Một năm hai năm hay ba năm?

- Thì thì thì, thuận theo tự nhiên ấy.

Vạn Thái Thái sợ sệt lắp ba lắp bắp, Đoàn Vũ Xuyên như vậy quá đáng sợ đúng không? Anh sẽ không đánh cô chứ? Cô bây giờ là phụ nữ mang thai đấy, không chịu nổi bị đánh đâu.

- Vạn Thái Thái!

Sự thực chứng minh anh không hề đánh cô, chỉ đẩy cửa bỏ đi mà thôi.

- Ôi, đừng giận mà! Haiz. Phien chết được, nói với mẹ thế nào đây. Mình thật sự sẽ bị đánh gãy chân mất.

Vạn Thái Thái im lặng suy nghĩ, lòng rối như tơ vò!

Hôm sau cô lên đến bệnh viện một chuyến, hỏi về chuyện phá thai, bác sĩ nói với cô là thể chất của cô rất khó mang thai, nếu bỏ đứa con này thì sau này có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa. Thái Thái hồn bay phách lạc ra khỏi bệnh viện, ghét quá đi! Giữ hay không giữ? Điện thoại chợt vang lên, là Đoàn Vũ Xuyên gọi đến, hỏi cô sao không có nhà, đang ở đâu thế? Cô nói ở bệnh viện. Cô cảm giác được anh rất tức giận cúp máy, còn cảnh cáo cô nếu dám làm bậy thì anh sẽ không khách sáo. Mẹ kiếp! Anh hung dữ cái rắm á!

Vạn Thái Thái hồn bay phách lạc ngồi cạnh bồn hoa. Không lâu sau điện thoại của anh lại tới:

- Em đang ở bệnh viện nào?

Thành phố N nhiều bệnh viện như vậy, cô không ở bệnh viện của anh mà ở bệnh viện nào? Vạn Thái Thái báo tên bệnh viện, cô cố ý tránh bệnh viện của anh nên mới tới nơi này.

Không lâu sau Đoàn Vũ Xuyên giận dưng dưng đi đến, kéo cô về phía xe, Thái Thái hơi lảo đảo suýt ngã, anh mới bước chậm lại. Sắc mặt vô cùng kém! Xách cô lên xe xong, anh hỏi cô, đến bệnh viện làm gì? Anh tuyệt đối không cho phép! Thấy anh giận đến thế, Thái Thái chỉ cảm thấy tủi thân, anh hung dữ cái rắm. Cô rất uất ức. Nhìn cô lặng im rơi lệ, Đoàn Vũ Xuyên thở dài, lau nước mắt cho cô:

- Em khóc gì chứ?

- Anh hung dữ với em.

Càng nói cô càng tủi thân, bỗng dưng mang thai, bỗng dưng không thể phá thai, bỗng dưng bị hung dữ, cô có thể không tủi thân sao?

- Ai bảo em không nói tiếng nào chạy tới bệnh viện đòi bỏ con?

Đoàn Vũ Xuyên bắt đắc dĩ. Cô thật sự không muốn đứa con này đến vậy ư? Cô thật sự không biết đứa con này khó có được cớ nào ư?

Vạn Thái Thái giải thích:

- Em chỉ là tới hỏi thăm thôi!

Đoàn Vũ Xuyên rất chán nản:

- Vậy tại sao em phải tới hỏi thăm? Em không muốn sinh nó đến thế ư?

Vạn Thái Thái nói ra điều khiến cô thật sự lo lắng:

- Ai không muốn sinh nó chứ, nhưng sinh thế nào đây. Cha em chắc chắn sẽ mắng em chết. Chúng ta vẫn chưa kết hôn!

Đoàn Vũ Xuyên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng:

- Anh đâu có nói là không cưới em. Anh đã nói là hai ngày nữa sẽ về nhà em mà, muốn đánh cũng phải đánh gãy chân anh trước chứ.

Thái Thái nghe câu này đột nhiên bật cười, vẻ mặt không còn căng thẳng nữa:

- Ngốc. Cha em không đánh gãy chân anh đâu, chỉ đánh gãy chân em thôi. Nếu cha em giận quá thì làm sao bây giờ? Cha nghiêm khắc dữ lắm Haiz.

Tâm trạng Vạn Thái Thái lúc này thay đổi liên tục, kỳ thực chỉ là cô quá lo âu mà thôi.

Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô cười, con giận cũng tiêu tan:

- Em cứ tin tưởng anh, được không? Anh có thể lo liệu phía bố vợ.

- Thật không?

Vạn Thái Thái ngẩng đôi mắt còn ướt đẫm nghiêm túc đánh giá anh.

Đoàn Vũ Xuyên chỉ vào đầu cô:

- Có chuyện gì anh không làm được chứ?

- Có!

Vạn Thái Thái nhớ tới bầy đại kim cương trong nhà thì lo lắng nói.

Đoàn Vũ Xuyên không vui hỏi:

- Chuyện gì?

Vạn Thái Thái trả lời:

- Cha em. Hơn nữa, anh không phải chỉ đối phó một người đầu mà tới sáu người lận.

- Nghĩa là sao? Em xem thường anh thế à? Mặc kệ mấy đại kim cương, anh đều có thể lo liệu được. Tin tưởng anh, nhé?

Anh chỉ cần cô tin tưởng anh mà thôi.

- Hi hi hi.

Vạn Thái Thái yên tâm, có người đàn ông này ở đây, cô còn gì phải lo lắng?

Đoàn Vũ Xuyên ôm cô vào lòng:

- Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của em kia, lêu lêu vừa khóc vừa cười.

Vạn Thái Thái lên án:

- Tại anh hung dữ với em chứ bộ!

Đoàn Vũ Xuyên tự giác đổi đề tài:

- Bác sĩ nói thế nào?

- Há?

Chẳng phải anh là bác sĩ sao?

- Em nói xem?

Đoàn Vũ Xuyên hỏi ngược lại, giọng điệu có chút uy hiếp.

Vạn Thái Thái trả lời đúng sự thực:

- Ồ, bác sĩ nói thể chất của em rất khó mang thai, nếu lần này bỏ nó thì có thể sẽ không có lần sau nữa. Cho nên em ra ngoài.

- Ủ, may mà đầu óc còn minh mẫn.

Đoàn Vũ Xuyên như có điều suy nghĩ, kết quả thế này đã là tốt nhất rồi.

- Cút.

Vạn Thái Thái cười mắng.

- Được rồi được rồi được rồi. Đừng lo lắng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Nếu thực sự không được thì anh quỳ trước cửa nhà em ba ngày ba đêm có được không, xin cha em đồng ý.

Đoàn Vũ Xuyên không thể hiểu nổi rốt cuộc cô sợ cái gì? Khi đến nhà cô rồi anh mới chân chính hiểu được nỗi sợ của cô không phải là vô duyên vô cớ.

- Dẻo miệng. Em sợ cha em ngay cả cửa cũng không cho anh vào.

Vạn Thái Thái uy hiếp, cha cô thực sự có thể làm được chuyện như vậy, nếu cha cô không làm được thì còn nắm đại kim cương khác nữa.

Đoàn Vũ Xuyên tò mò:

- Cha em thực sự dữ dằn như thế?

- Cha em sợ em gặp phải đàn ông cặn bã!

Vạn Thái Thái biết cha cô lo lắng điều gì.

Đoàn Vũ Xuyên nói:

- Vậy anh yên tâm rồi.

Vạn Thái Thái không hiểu:

- Anh yên tâm cái gì?

Đoàn Vũ Xuyên cười rất tự tin:

- Anh là đàn ông tốt, không phải đàn ông cặn bã nên vẫn có thể vào cửa.

- Ba hoa. Về thôi, em đói muốn chết rồi.

Vạn Thái Thái còn chưa ăn bữa sáng.

- Tuân lệnh bà xã.

Đoàn Vũ Xuyên ngồi vào ghế lái.

- Chờ anh lo xong chỗ cha em rồi hãy xem anh có thể gọi em là bà xã không.

Vạn Thái Thái cười trả lời, Đoàn Vũ Xuyên muốn gõ lên đầu cô, cô cười tủm tỉm tránh đi.

- Buổi chiều anh dẫn em đi kiểm tra sản, sau đó anh sẽ xin nghỉ phép, sau đó nữa sẽ về nhà em. Được chứ?

Đoàn Vũ Xuyên vừa nhìn đường xá vừa hỏi, Vạn Thái Thái gật đầu.

Cô rất mong chờ sinh mệnh bé nhỏ này ra đời, dù sao cô cũng đã sợ hãi rất lâu là đời mình sẽ không có cơ hội làm mẹ. Cô sao nữ đành bỏ đứa con này chứ.

Lời tác giả: Nếu có một người đàn ông sẽ gánh vác bất kỳ trách nhiệm nào, giúp bạn chắn gió che mưa, bạn có còn sợ hãi tương lai vô định hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Chưa đến mấy ngày, Vạn Thái Thái liền gọi điện về nhà nói muốn dẫn bạn trai về, ban đầu mẹ cô rất kích động, cảm thấy cuối cùng có thể gả con gái đi rồi. Nhưng vừa nghe nói chàng rể ở xa như vậy thì bà không hài lòng nổi. Có điều bà vẫn bảo cô cứ dẫn về trước đã.

- Em còn chưa nói em mang thai, chỉ mới nói anh là người ở đâu, mẹ em đã không vui rồi. Haiz. Ôi cuộc đời, làm sao mà sống đây.

Vạn Thái Thái ủ rũ lắc đầu.

- Đời muốn sống thế nào thì sống, rồi sẽ qua thôi. Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, đừng lo lắng.

Đoàn Vũ Xuyên thu dọn quà cáp muốn mang theo, quy tắc cơ bản này anh vẫn biết.

Vạn Thái Thái nín thở:

- Ủ. Có thể mẹ em vừa thấy anh là thanh niên tài giỏi thì sẽ đồng ý. Tục ngữ có câu, cha mẹ vợ càng nhìn con rể càng vừa mắt mà.

Đoàn Vũ Xuyên tính toán quà cáp:

- Trong nhà em có những ai?

- Ông bà nội, cha mẹ, hai chú thím không có nhà, em trai em chắc cũng không có nhà, hai thằng em họ chắc cũng không có nhà nốt.

Vạn Thái Thái đếm thành viên gia đình, đây đúng là một đại gia tộc.

Đoàn Vũ Xuyên gật gật đầu.

Hôm sau họ phong trần mệt mỏi về quê Vạn Thái Thái. Đoàn Vũ Xuyên lái xe, cảm thấy tự đi xe sẽ tiện hơn, dù sao cũng lùm đùm bao lớn bao nhỏ. Hơn tám giờ tối hôm đó họ mới về đến nhà cô. Mẹ cô đã nấu rất nhiều món để chào đón anh, trông bà rất hiền lành, cũng rất hài lòng với anh. Nhưng cha cô thì cả buổi không nói lời nào, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu:

- Lái xe cả ngày cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi, có gì để mai hẵng nói.

Ông từ chối trò chuyện.

Vạn Thái Thái theo trực giác thấy không ổn, Đoàn Vũ Xuyên cũng vậy.

Không lâu sau, mẹ bảo cô dọn dẹp phòng của em trai cho anh ngủ. Nửa đêm cô lên vào phòng anh ở đối diện, anh giật mình tỉnh dậy, kinh ngạc nhìn cô trong bóng tối. Cô không mở đèn, nói là sợ bị cha mẹ phát hiện, nhưng mà đã hơn nửa đêm, dù có mở đèn cũng chưa chắc bị phát hiện.

- Em sao thế?

Đoàn Vũ Xuyên vẫn còn ngái ngủ.

Cô tự giác chủ động chui vào lòng anh:

- Em không ngủ được.

Đoàn Vũ Xuyên ôm người nào đó ấm áp mềm mại vào lòng:

- Sao nào?

- Anh nói xem, thái độ của cha em hôm nay như vậy là ý gì?

Vạn Thái Thái không đoán được suy nghĩ của cha mình, nói ông hoan nghênh thì ông rất lãnh đạm, nói ông không hoan nghênh thì ông lại bảo anh ở lại. Không hiểu nổi không hiểu nổi.

- Có lẽ ông định ngày mai thẩm vấn anh một trận ra trò.

Đoàn Vũ Xuyên cười nói, kỳ thực anh cũng không hiểu.

Vạn Thái Thái không kiềm được trách móc:

- Lão hồ ly.

Đoàn Vũ Xuyên chế giễu cô:

- Vậy em là hồ ly tinh à?

Vạn Thái Thái lườm anh:

- Quyền rũ anh hồn bay phách lạc hả?

Đoàn Vũ Xuyên nghịch tay cô:

- Phải rồi, bây giờ không phải anh đang ở trong ổ hồ ly sao?

- Đúng đấy, ổ hồ ly không so được với nhà anh, anh ở tạm vậy.

Vạn Thái Thái biết anh soi mói với chỗ ngủ thế nào.

Đoàn Vũ Xuyên tốt bụng giải thích:

- Em ngủ được mà anh ngủ không được? Anh đã ngủ rồi nhưng bị em đánh thức đấy chứ.

- Hừ, vậy em đi đây!

Vạn Thái Thái vờ như muốn đi.

- Đừng đừng đừng, anh giỡn mà. Cho anh ôm cái nào.

Cả ngày nay anh vẫn chưa được ôm cô từ tế.

- Suyt, nhỏ tiếng chút, mẹ em thính tai lắm.

Vạn Thái Thái cảnh cáo. Rồi cô lại chui vào lòng anh.

Đoàn Vũ Xuyên đùa:

- Hẹn hò lên lút thế này anh thích, giống như Niếp Tiểu Thiện và Ninh Thái Thần vậy. (1)

(1) Nhân vật trong “Liêu trai chí dị”.

Vạn Thái Thái cũng cười:

- Đáng ghét, rõ ràng em đẹp hơn Niếp Tiểu Thiện!
- Được rồi, hồ ly tinh mau về ngủ đi, hôm nay đã mệt cả ngày rồi.

Cô đang mang thai, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều.

Vạn Thái Thái ngáp:

- Ủ, buồn ngủ quá. Có phải mang thai dễ buồn ngủ không nhỉ?

Đoàn Vũ Xuyên buông tay ra:

- Ủ, đi ngủ đi.

Vạn Thái Thái lưu luyến rời khỏi ngực anh:

- Ủ, em đi nhá, ngủ ngon.
- Ủ, ngoan, ngủ ngon.

Đoàn Vũ Xuyên chợt có chút không quen khi không có cô trong lòng nhưng vẫn cố chịu. Dù sao đang ở dưới mắt cha vợ, cách mạng vẫn chưa thành công.

- Vậy em đi đây.
- Ủ.

Hôm sau Vạn Thái Thái ở nhà ngủ nướng, mặt trời lên cao ba thước mới chịu dậy, đã thấy Đoàn Vũ Xuyên ngồi ngay ngắn trong phòng khách. Cha Vạn tức giận:

- Con gái con đưa ngủ tới giờ này, không biết con gái nhà ai lười như vậy nữa!

Vạn Thái Thái cười hề hề, xoay người lại mới phát hiện, trời ạ!!! Cô bị trúng một vạn điểm công kích:

- Ông nội... chú hai... chú út... mọi người... sao lại tới đây???

Sao mới ngủ một giấc mà tỉnh lại thế giới đã thay đổi thế này?

Thằng em họ cười chế giễu cô:

- Chị, chị đúng là làm biếng.
- Khang Khang, sao em lại tới đây? Không phải em tham gia trại hè của trường không về sao?

Vạn Khang là con trai của chú hai cô, đang học năm nhất đại học.

- Chị... lần này chị dẫn bạn trai về ra mắt hả?

Người nói câu này là Vạn Hàn, con trai thứ hai của chú hai cô, hiện đang học lớp bốn tiểu học.

- Hàn Hàn, không phải em đang ở tỉnh T ư???

Vạn Thái Thái u mê.

- Chị, em bị cha ép về, chị đừng có nhìn em!

Em trai ruột của cô, Vạn Dương thấy ánh mắt u oán của chị gái nhìn mình thì vội vàng giải thích. Nửa đêm hôm qua cậu bị cha gọi về, còn tưởng đã xảy

ra chuyện gì kinh thiên động địa, hóa ra là chị cả dẫn bạn trai về ra mắt. Cha đúng là không bình tĩnh mà.

- Cha?! Tại sao cha làm rầm rộ dữ vậy?

Khỏi phải nói, những người này đều là bị cha cô gọi tới. Hèn gì tới qua cha không nói chuyện mà để hôm nay nói, hóa ra đã có mưu tính từ trước, muốn kết bè kết đảng, mọi người đồng tâm hiệp lực, bày đại kim cương hợp thể đây mà. Nham hiểm! Gian trá! Cáo già!

- Còn không mau đi rửa mặt? Rồi vào bếp phụ mẹ, bà nội với thím rửa rau kia!

Cha không nhìn thẳng vào ánh mắt u oán của Vạn Thái Thái.

- Mọi người, không được phép bắt nạt anh ấy!

Vạn Thái Thái che chở Đoàn Vũ Xuyên như gà mẹ bảo vệ gà con. Anh nhìn cô thiên vị như vậy, trong lòng rất cảm động, cười nói với cô:

- Em đi rửa mặt ăn sáng trước đi, anh lo được mà. Ngoan.

Vạn Thái Thái bán tín bán nghi nhìn anh, anh gật đầu. Cô mới rời khỏi, còn không quên bỏ lại một câu:

- Không cho phép bắt nạt anh ấy!

Trong lòng cha Vạn có muôn vàn cảm xúc bất đắc dĩ, con gái hướng ra ngoài mà.

Vạn Thái Thái là cô con gái duy nhất trong nhà, nhà họ Vạn đến đời ông nội thì bà nội sinh tổng cộng ba người con trai, không có con gái. Vì không có được nên cả nhà đều mong ngóng như sao ngóng trăng, hi vọng trong gia đình có thể có một đứa con gái. Sau đó bác cả cuối cùng cũng sinh được Vạn Thái Thái. Quả thật là cả nhà chào đón! Họ cảm thấy nhà họ Vạn cuối cùng cũng có con gái rồi. Trong nhà đồ ăn ngon đồ chơi tốt gì đều thuộc về cô hết, thế nên mới khiến Vạn Thái Thái về sau béo như vậy. Sau Vạn Thái Thái, bác cả lại sinh con trai là Vạn Dương. Chú hai liên tiếp sinh được hai người con trai là Vạn Khang và Vạn Hàn, chú ba vì nguyên nhân do vợ nên đến nay vẫn chưa có đứa con nào. Cho nên, cục diện bây giờ chính là, Vạn Thái Thái là cô con gái duy nhất của nhà họ Vạn, là con gái chung của mọi người, là hòn ngọc quý trên tay cả nhà, hiện tại hòn ngọc quý ấy sắp bị người khác lấy đi, có thể không huy động rầm rộ chạy về sao? Đâu thể để cô bị heo tùy tiện lấy đi chứ! Trước đây là bốn đại kim cương, sau đó thành năm đại kim cương, sáu đại kim cương, cuối cùng là bảy đại kim cương, quả thực có thể triệu tập rồng thần rồi. (2)

(2) Lấy ý từ “Bảy viên ngọc rồng”: người thu thập đủ bảy viên ngọc rồng có thể gọi rồng thần xuất hiện, rồng thần sẽ ban cho người đó điều ước.

Vạn Thái Thái rửa mặt xong, vốn định vào phòng khách nhưng bị bảy đại kim cương ép lui, chỉ có thể chán nản đến phòng bếp. Thím thấy cô lo lắng không tập trung thì giễu:

- Thái Thái của chúng ta cũng có lúc sợ à?

Thái Thái cười lúng túng, nói gì chứ, cảnh tượng như vậy bất kỳ ai cũng sợ mà? Một chọi bảy đó!

Vạn Thái Thái nhìn về phía phòng khách yên tĩnh hài hòa, lo lắng nói:

- Mọi người nói xem, họ có làm khó anh ấy không?

Thím hai trêu:

- Thái Thái của chúng ta e là thực sự không giữ được rồi.

- Không sao đâu, cứ để họ thử thách cậu ta, không chịu được thì không xứng làm con rể nhà họ Vạn.

Bà nội vừa rửa rau vừa an ủi. Nhưng đây là an ủi sao? Vạn Thái Thái càng thêm lo lắng, ai biết bảy đại kim cương này sẽ làm ra chuyện gì gây khó dễ Đoàn Vũ Xuyên chứ. Cô đột nhiên cảm thấy anh gặp phải cô đúng là xui xẻo.

Mẹ Vạn thấy con gái lo lắng như vậy thì an ủi:

- Được rồi, đừng lo, mọi người đâu có ăn thịt cậu ta đâu, chỉ là đàn ông nói chuyện với nhau mà thôi.

Vạn Thái Thái đọc thoại trong lòng, đàn ông nói chuyện cũng phải công bằng chút chứ? Như vậy thì công bằng chỗ nào.

Cảm giác thời gian trôi qua rất lâu, lâu đến mức cánh phụ nữ đều đã nấu nướng cơm nước xong xuôi mà cuộc nói chuyện của cánh đàn ông vẫn chưa kết thúc. Không biết họ nói những gì nhỉ. Có nhiều thứ để nói như vậy sao? Vạn Thái Thái không hiểu, cô bây giờ như kiến bò chảo nóng.

Mẹ Vạn hô to với người trong phòng khách:

- Ăn cơm! Ăn cơm trước nào!

Sau đó thằng em họ nhỏ hăng hái chạy qua:

- Bác ơi bác, bữa trưa ăn gì thế?

Mẹ Vạn vỗ vỗ đầu cậu, nói:

- Là món mà Hàn Hàn thích ăn đấy.

Cậu nhóc vui vẻ gật đầu. Vạn Thái Thái nhanh tay nhanh mắt kéo cậu qua một bên hỏi dò:

- Hàn Hàn, chị có tốt với em không?

Hàn Hàn gật đầu. Vạn Thái Thái như thấy được tia sáng hi vọng, nhưng một giây sau liền tối đen.

- Nhưng mà, em sẽ không nói cho chị biết chúng em nói chuyện gì đâu. Đây là cuộc trò chuyện giữa đàn ông với nhau.

Sau đó nó lắc cái mông nhỏ kiêu ngạo rồi đi. Vạn Thái Thái muốn nổi điên!

Trên bàn cơm, cô cố ý giành ngồi cạnh Đoàn Vũ Xuyên, không chịu di chuyển, đáng vẻ như bất kể động đất hay núi lở, ta đều không đi đâu hết. Anh cười ngọt ngào bất đắc dĩ. Cha Vạn không nói gì. Quy tắc của nhà họ Vạn là “ăn không nói ngủ không nói” nên bữa cơm này không ai nói câu nào, mạnh ai nấy ăn, thỉnh thoảng sẽ có người gấp thức ăn cho vợ. Vạn Thái Thái nhiều lần nhìn Đoàn Vũ Xuyên, Đoàn Vũ Xuyên nhìn lại cô, cười với cô. Sắc mặt anh như thường, bảy đại kim cương không làm khó anh sao? Không thể nào? Cô không giải thích được, lẽ gấp hơi nhiều rong biển. Anh nhanh tay nhanh mắt ngăn đứa cô sắp cho vào miệng, lắc đầu, khẽ nói:

- Lạnh, đừng ăn nhiều.

Vạn Thái Thái nhìn anh ăn rong biển của cô, rồi gấp cho cô miếng thịt gà. Cô ừm một tiếng, ăn thịt gà. Động tác tự nhiên hòa hợp, giống như vợ chồng già vậy, chồng không cho vợ ăn những thứ không nên ăn.

Vạn Thái Thái không chú ý người cả nhà vì động tác này của Đoàn Vũ Xuyên mà đều lộ ra nụ cười hài lòng. Sau bữa cơm, cô phụ trách đi rửa chén. Rửa chén xong bước ra, tình hình đã không còn giương cung tuốt kiếm nữa. Mỗi người làm việc của riêng mình. Vạn Dương và Vạn Khang ở trong phòng chơi game, ông nội và các chú đang nói chuyện làm ăn gần đây, phụ nữ ở một bên tán gẫu chuyện nhà. Đoàn Vũ Xuyên đang chơi với Vạn Hàn rất vui vẻ. Sao thế này, cô chỉ đi rửa chén thôi mà gió đã đổi chiều? Cảnh tượng hài hòa như vậy là chuyện gì xảy ra? Cứ như bầu không khí căng thẳng vừa nãy đều chỉ là ảo giác của cô vậy. Đoàn Vũ Xuyên thấy cô sững sờ đứng đó thì vẫy tay với cô. Cô bước tới, nhẹ giọng hỏi:

- Tình huống gì thế?

Anh nhướn nhướn mày:

- Thuận theo tự nhiên chứ sao.

Tìm Vạn Thái Thái loạn hết cả lên, chẳng chút đầu mối.

- Chị, anh này thật lợi hại. Chơi rất lợi hại!

Vạn Hàn là đồ nịnh nọt vạn năm, chỉ sùng bái người lợi hại.

Vạn Thái Thái xoa đầu cậu em nhỏ:

- Phải, anh ấy không lợi hại thì sao chị lại yêu anh ấy chứ?

- Anh, anh thích gì ở chị em? Chị em ấy mà... chắc chắc chắc.

Vạn Hàn vẻ mặt tiếc hận, thấy biểu cảm tức giận của Vạn Thái Thái thì lập tức sửa miệng:

- Anh đúng là biết nhìn người, chị em tốt thế cơ mà!

Đoàn Vũ Xuyên buồn cười. Cậu nhóc này quá biết nhìn ánh mắt người khác nhỉ? Vạn Thái Thái lườm cậu nhóc:

- Hàn Hàn, chị nói cho em biết, là anh trai này khóc lóc van nài theo đuổi chị trước, chị thấy anh ấy đáng thương nên mới đồng ý. Hiểu chưa?

Vạn Thái Thái nghiêm túc vân vê mặt cậu em, ra sức trả thù, khiến mặt cậu nhóc biến dạng.

- Em! Biết! Rồi!

Vạn Hàn gắng sức thoát khỏi móng vuốt của cô, đúng là hung dữ chết đi được!

- Anh bảo trọng!

Sau đó cu cậu ù té chạy. Đoàn Vũ Xuyên cười đầy yêu thương, Vạn Thái Thái nhìn cậu em họ chạy xa, khẽ thở ra.

- Mọi người buổi sáng nói chuyện gì thế?

Đoàn Vũ Xuyên tránh nặng tìm nhẹ:

- Không có gì, chỉ là nói chuyện chút thôi.

Vạn Thái Thái đương nhiên không tin:

- Nói chuyện gì mà nói lâu như vậy?

- Ha ha ha. Đúng là không dễ lo liệu.

Kỳ thực trong lòng Đoàn Vũ Xuyên rất căng thẳng, anh chưa từng gặp chiến trận như vậy bao giờ. Còn căng thẳng hơn cả khi anh diễn thuyết trước sinh viên toàn trường hay khi anh đối mặt với mười mấy ban giám khảo, căng thẳng hơn bất kỳ thời điểm nào trong quá khứ của anh. Có lẽ vì lần này anh thực sự quan tâm nên mới căng thẳng đến thế.

Vạn Thái Thái cười:

- Không sao đâu, thuận theo sở thích là được.

Đoàn Vũ Xuyên hỏi:

- Sở thích gì?

Vạn Thái Thái liệt kê sở thích của cả nhà như lòng bàn tay:

- Cha em thích chơi bài, không thích chơi mạt chược, còn rất ghét mạt chược, cho nên anh tuyệt đối đừng rủ cha em chơi mạt chược. Hãy chơi bài với ông ấy, biết chưa? Cả nhà chú hai em thì chỉ thích chơi mạt chược, không thích chơi bài nên lúc tiêu khiển với họ thì chơi mạt chược là tốt nhất. Chú út em thì thích chơi bài, thích hơn cả cha em nữa, nên anh cũng phải chơi bài với chú ấy. Ông nội em thì thích hát cải lương, cái này e là anh làm không được, ông thích xem cải lương lắm, lúc nào rảnh anh cùng xem cải lương với ông là được. Còn bà nội em rất hiền, không có sở thích gì đặc biệt, rất dễ lo liệu. Mẹ em thì nghe lời cha em, anh lo chỗ cha em xong thì cái gì cũng dễ nói. Còn Khang Khang và Dương Dương thì chơi game với chúng nó là được. Hân Hân thì thích chơi đồ chơi, anh chơi giỏi hơn nó là được.

Đoàn Vũ Xuyên nghiêm túc ghi nhớ, chợt cảm thấy cô rất giỏi, nắm rõ đến như vậy. Còn anh không hề biết sở thích của người nhà, anh hơi xấu hổ:

- Nhà em thật là, mỗi người mỗi sở thích. Làm con rể nhà em phải thập đại toàn năng đấy.

Vạn Thái Thái cười:

- Chính xác. Cánh cửa nhà họ Vạn không dễ vào đâu nhỉ?

Đoàn Vũ Xuyên nói rất tự tin:

- Cũng tạm, bạn trai em không gì là không thể.

- Phải, A Xuyên nhà em lợi hại nhất.

Vạn Thái Thái thật lòng khen anh. Anh gật đầu cười.

Không lâu sau, cha bảo Đoàn Vũ Xuyên chơi bài với ông. Cô nhìn anh, anh gật đầu, vỗ vỗ vào tay cô, để cô yên tâm. Anh thông minh lắm, Thái Sơn đại nhân (3) muốn gì thì anh chiều theo đó, chuyện gì cũng khéo léo khiến ông rất hài lòng. Anh cũng quan tâm đến cảm xúc của các chú, không đến mức khiến họ quá bất mãn. Chơi bài xong, anh đổi sang chơi mạt chược, cha không chơi nhưng chú thím đều ra trận, Đoàn Vũ Xuyên ra quân rất chặt chẽ cẩn thận, để thím thắng to, vô cùng vui vẻ. Đồng thời anh cũng để các chú thắng được ít tiền, khiến họ vui như nở hoa. Chơi xong mạt chược, Vạn Dương gọi anh đến làm hai ván, anh cũng chơi. Cuối cùng anh thắng Vạn Dương với tỷ số 3 - 2, không để cậu thua quá thảm. Vạn Khang cũng bảo Đoàn Vũ Xuyên lên bảng xếp hạng, Vạn Khang mừng rỡ như điên vì anh đã vượt qua mấy ả mà cậu đánh hoài mấy tháng nay cũng không qua, lên được vị trí đứng đầu bảng xếp hạng! Cậu quả thực phục anh sát đất. Tóm lại anh khiến cả nhà cô đều rất vui vẻ thoải mái.

(3) Thái Sơn đại nhân: từ dùng để ví von cha vợ.

Vạn Thái Thái lúc này mới ý thức được người đàn ông của cô rốt cuộc lợi hại cỡ nào, đó là người đàn ông của cô đấy. Trong lòng cô vui tươi hơn hơ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Hôm sau, các chú đều đã đi hết, các em trai cũng về trường. Kết quả không tính là quá tệ, dù sao thì họ không bói móc ra được khuyết điểm gì của Đoàn Vũ Xuyên ngoại trừ việc ở xa. Mà bây giờ giao thông thuận lợi như vậy, điều này thực sự không thấm vào đâu, cho nên họ đều ngầm chấp nhận anh. Nhưng họ vẫn nói với Vạn Thái Thái là cần quan sát thêm, cô cười hì hì nói, cứ thoải mái quan sát. Cô rất tin tưởng Đoàn Vũ Xuyên. Anh đứng bên cạnh cô lẽ phép đồng ý, cứ như họ đều đã chấp nhận hai người vậy. Các chú mỉm cười lái xe rời đi. Cậu em họ nhỏ lúc gần đi còn thần thần bí bí nói khẽ vào tai Đoàn Vũ Xuyên gì đó, nghiêm túc cấm Vạn Thái Thái nghe trộm. Cô muốn gõ lên đầu nó, nó nói xong liền chạy đi thật xa. Anh kinh ngạc nhìn cô, gật đầu. Cô càng thêm tò mò.

Chuyện mang thai cuối cùng cũng không giấu được. Vạn Thái Thái ngày hôm sau lúc đánh răng đã buồn nôn một trận. Mẹ cô sầm mặt nhìn cô:

- Thái Thái, con nói thật với mẹ.

Ngày về nhà, Vạn Thái Thái cũng nôn mửa, bà chỉ cho rằng cô say xe mà thôi, không để ý nhiều. Nhưng hôm nay bà sẽ không cho rằng cô bị viêm họng nữa tính.

- Mẹ...

Cô súc miệng, rửa mặt xong, lấy hết dũng khí nói:

- Con nói mẹ đừng giận nhé, con mang thai rồi.

Mẹ Vạn vừa nghe, lập tức bùng nổ:

- Vạn Thái Thái! Bản lĩnh mày ngày càng giỏi nhỉ!

Vạn Thái Thái nhìn ra bên ngoài, lén lén lút lút:

- Mẹ, xin mẹ nhỏ tiếng chút, đừng để cha nghe thấy, con về nhận lỗi đây này, mẹ nói xem cha có đánh gãy chân con không?

- Bây giờ biết sợ rồi? Trước khi mang thai sao không biết sợ hả?

Mẹ Vạn thật muốn mổ đầu cô ra xem trong đó có sạn hay không.

Vạn Thái Thái lo lắng đáp:

- Mẹ, chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn! Ban đầu con vốn định đi phá thai nhưng bác sĩ bảo con rất khó mang thai, đứa bé này là rất khó có được. Nếu bỏ nó đi thì có lẽ cả đời con cũng không còn cơ hội nữa.

Mẹ cô không thể tin nổi:

- Con nói sao?

Vạn Thái Thái vội trả lời:

- Mẹ yên tâm đi, Đoàn Vũ Xuyên nói anh ấy sẽ chịu trách nhiệm mà.

- Vạn Thái Thái, vào phòng của cha.

Cha cô thành linh lên tiếng.

- Cha! Mẹ... làm sao bây giờ?

Cô lo lắng.

- Không sao, cha con không làm gì con đâu, ông dám! Đó là cháu ngoại của mẹ đấy.

Bà đã đợi cháu ngoại rất lâu rồi.

Vạn Thái Thái chợt nhớ đến anh:

- Dạ. Mẹ, con sợ, Đoàn Vũ Xuyên đâu rồi?

Mẹ Vạn an ủi con gái:

- Lúc này còn ở đây. Yên tâm, mẹ giúp con đi gọi cậu ta.

Vạn Thái Thái bi tráng cất bước:

- Dạ. Haiz, điều gì nên tới vẫn phải tới.

- Sao thế?

Đúng lúc Đoàn Vũ Xuyên nhìn thấy vẻ mặt đó của cô.

Cô nhỏ giọng nói:

- Cha biết em mang thai rồi, bảo em đến.

Đoàn Vũ Xuyên nắm lấy tay cô đi về hướng phòng. Mẹ cô ở phía sau nhìn họ, mỉm cười gật gật đầu.

Hai người đồng thanh:

- Cha/ Bác trai.

Cha cô lên tiếng:

- Thái Thái, con ra ngoài trước, cha nói chuyện với cậu ta.

Thái Thái ngang bướng không đi, Đoàn Vũ Xuyên vỗ về:

- Ngoan, không sao đâu.

- Cha, cha không được đánh anh ấy.

Thái Thái lấy dũng khí nói với cha, Đoàn Vũ Xuyên và cha Vạn nghe đều sững sờ, Đoàn Vũ Xuyên ngọt ngào, cha Vạn đắng cay: ôi nuôi con gái, tìm toàn hướng ra ngoài.

Anh nói với Thái Thái:

- Không sao.

Cô đấu tranh không có kết quả, cuối cùng vẫn ra ngoài. Mười mấy phút sau, Đoàn Vũ Xuyên bước ra. Cô không nghe tiếng đánh nhau, chắc là anh không bị đánh.

Vạn Thái Thái thấy anh đi ra, ân cần hỏi:

- Thế nào?

Đoàn Vũ Xuyên chỉ cười không đáp:

- Cha bảo em vào.

- Ừ.

Vạn Thái Thái không chú ý tới xưng hô của người nào đó đã thay đổi.

- Cha...

Trong lòng cô hơi thấp thỏm.

Về mặt cha Vạn nghiêm túc:

- Thái Thái, có phải con nhất quyết muốn gả cho cậu ta không?

Vạn Thái Thái gật đầu:

- Cha, con yêu anh ấy, muốn gả cho anh ấy.

Trong lòng cha Vạn không biết là cảm giác gì:

- Bất kể cha phản đối thế nào, đúng không?

- Cha!

Vạn Thái Thái cực kỳ căng thẳng, cô sợ cha mẹ phản đối, nếu họ phản đối thì cô phải làm sao? Chọn Đoàn Vũ Xuyên, từ bỏ cha mẹ đã sinh ra cô nuôi nấng cô ư?

- Cha, đừng ép con gái phải chọn lựa có được không? Cha mẹ và Đoàn Vũ Xuyên đều là những người con không muốn từ bỏ. Không có bất kỳ ai, con đều sẽ không chân chính hạnh phúc. Cha...

- Thái Thái, cha không phản đối hai đứa, chỉ là, con xác định con thật sự muốn gả cho cậu ta sao? Cha chỉ sợ sau này con sẽ hối hận quyết định ngày hôm nay.

Cha Vạn ỉu xìu mắt mắt, chẳng qua ông quá sợ con gái bảo bối của mình không hạnh phúc.

- Cha! Con đã không còn con nít nữa, con đưa ra quyết định này là suy nghĩ chín chắn của một người trưởng thành.

Vạn Thái Thái dừng cảm kiên nghị đáp. Cô thực sự yêu Đoàn Vũ Xuyên. Cô biết Đoàn Vũ Xuyên cũng yêu cô.

- Cha biết rồi, hẹn cha mẹ cậu ta hai ngày nữa gặp mặt đi, bàn chuyện đám cưới.

Cha Vạn vẫn nghiêm túc như cũ nhưng ngữ điệu đã không còn cứng rắn nữa.

- Thật ư? Cảm ơn cha! Con yêu cha!

Vạn Thái Thái ôm lấy cha mình. Ông sững sờ, con gái đã rất lâu không ôm ông rồi, lúc nhỏ nó rất thích dính lấy ông, luôn miệng gọi cha ơi cha ơi, cái gì nó cũng nói với ông, thích vui vào lòng ông, thường xuyên chọc cho mẹ nó cũng phải ghen. Nhưng sau khi lớn, nó rất ít ôm ông. Bây giờ áo bông nhỏ (1) của ông thật sắp bị một người đàn ông khác mặc rồi ư? Nghĩ mà chua xót trong lòng.

(1) Áo bông nhỏ: cách ví von với con gái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hôm sau, cha Đoàn Vũ Xuyên đến, vì mẹ anh sau khi ly hôn định cư ở nước ngoài nên trong thời gian ngắn không về được. Người hai nhà vui vẻ ăn bữa cơm, rất hài lòng về nhau, mấu chốt là cha Đoàn và cha Vạn có cùng sở thích viết thư pháp, rảnh rỗi hay lấy bút lông ra viết chữ, quả là hợp rơ nhau. Nhìn khung cảnh hài hòa như thế, lòng Vạn Thái Thái vui hớn hớn. Trọng điểm bây giờ là, đợi sinh em bé xong rồi làm đám cưới hay nhân lúc bụng chưa lộ rõ làm đám cưới. Cân nhắc đến việc trường của Vạn Thái Thái sắp khai giảng mà bệnh viện của Đoàn Vũ Xuyên lại bận rộn, cả hai đều không trích ra được thời gian chuẩn bị cho hôn lễ, thế là hai nhà giao hẹn trước tiên đăng ký kết hôn cái đã, đám cưới thì đợi sinh em bé xong hẵng tổ chức.

Điều này rất hợp ý Thái Thái, cô từ nhỏ sợ nhất là phiền phức, tuy kết hôn là chuyện tốt nhưng lại rất phiền phức. Đoàn Vũ Xuyên rõ ràng không cao hứng như cô, không tổ chức hôn lễ sao gọi là kết hôn? Nhưng quả thực anh không rút ra được thời gian.

Đúng rồi, quên nói, Đoàn Vũ Xuyên 30 tuổi, có thể tham gia hoạt động tình nguyện viện trợ châu Phi của bệnh viện, sau khi vừa thăng chức cách đây không lâu thì đơn xin gia nhập đội tình nguyện từ trước đây rất lâu của anh được phê chuẩn. Đợt tình nguyện đi một lần mất hai năm, cũng có nghĩa là Đoàn Vũ Xuyên phải xa Vạn Thái Thái hai năm, thậm chí trong lúc cô mang thai anh cũng không thể ở bên cô! Chuyện này khiến cô vô cùng bất mãn, làm gì có ai vừa kết hôn đã chạy ra ngoài, vợ mang thai cũng không thể ở bên cạnh? Mà một lần đi chính là đi hai năm??? Cô buồn bực rất lâu rất lâu, không thèm để ý tới Đoàn Vũ Xuyên. Anh cũng bắt đầu đi, tham gia đội tình nguyện cứu viện châu Phi là tâm nguyện của anh, cuối cùng anh đã có được cơ hội này nên không muốn từ bỏ, nhưng vợ anh mang thai, anh không nỡ để một mình cô ấy chịu khổ. Năm xưa lúc anh nộp đơn thì vẫn chưa có Vạn Thái Thái, chưa có con anh. Cho nên nội tâm anh lúc này rất mâu thuẫn. Nhìn cô không vui, trong lòng anh cũng không dễ chịu, mấy lần anh đến phòng làm việc của viện trưởng muốn nói với viện trưởng là lần này anh không đi nữa, nhưng lần nào anh cũng lui bước quay về.

Vạn Thái Thái thấy Đoàn Vũ Xuyên xoắn xuýt như vậy thì cũng không muốn làm khó anh, nhưng cô không nỡ xa anh, hai năm lận đó, còn là đi châu Phi nữa, chỗ đó loạn cỡ nào chứ. Nếu anh xảy ra chuyện thì cô làm sao đây? Con làm sao đây? Nhưng nếu không để anh đi, anh buồn như thế thì sao đây? Vạn Thái Thái vô cùng bối rối. Mẹ Vạn gọi điện thoại cho cô, cô chần chừ trả lời, mẹ Vạn biết rõ nguyên nhân khiến tâm trạng con gái u buồn, bèn nói với cô:

- Thái Thái, con còn nhớ hồi đó con điền nguyện vọng thi đại học, mẹ và cha đều không đồng ý cho con đi học xa ở thành phố không? Nhưng con cứ kiên trì đòi đi, nói đó là thành phố trong mơ của con, là nghề nghiệp mà con ao ước, đúng không?

Mẹ Vạn không biết an ủi con gái mình thế nào, nhưng bà biết con gái là người hiểu lý lẽ, hiểu chuyện gì nên kiên trì chuyện gì nên buông tay. Bà không nỡ nhìn con gái đau buồn, nhưng bà không tìm được lý do phản đối con rời đi hoạt động tình nguyện ở châu Phi, đó là việc làm công ích, là việc làm cứu người.

Nghe lời mẹ nói, Vạn Thái Thái đột nhiên nhớ đến thời cổ đại, Tiết Bảo Xuyên ủng hộ chồng chiến đấu vì đất nước, trước đây cô không hiểu, sao người ta lại bằng lòng đưa người mình yêu đi dâng hiến cả cuộc đời? Bây giờ cô có chút hiểu rồi, bởi đó là khát vọng của người chồng, dù ly hôn đến đâu người vợ cũng nên ủng hộ, nghĩ vậy cô bỗng như tỉnh ngộ, âm thầm quyết định:

- Mẹ, con biết rồi, cảm ơn mẹ ~

Buổi tối Đoàn Vũ Xuyên tan làm về nhà, thấy vợ nằm ở trên giường. Tưởng cô đã ngủ, động tác anh nhẹ nhàng hơn. Đột nhiên, Vạn Thái Thái ngồi dậy.

- A Xuyên...

Đoàn Vũ Xuyên bước nhanh tới:

- Sao còn chưa ngủ?

Vạn Thái Thái chăm chú nhìn anh, dường như đã hạ quyết tâm:

- A Xuyên, nếu đó là ước mơ của anh, vậy em sẵn lòng ủng hộ anh. Em và con đều ủng hộ anh!

- Thái Thái...

Đoàn Vũ Xuyên rất cảm động, rất vui mừng, cũng rất đau lòng. Vợ anh, vì ước mơ của anh mà nhẫn nhịn đau thương vì chồng. Anh cảm thấy mình muốn khóc. Ngoại trừ ôm chặt cô, anh không biết làm gì khác để biểu đạt tâm trạng của mình. Kỳ thực anh đã hạ quyết tâm không đi nữa, anh không muốn cô không vui, hoạt động tình nguyện ở châu Phi để sau này hăng hái. Nhưng không ngờ, vợ anh lại ủng hộ anh trước.

- A Xuyên, em chỉ có một yêu cầu.

Vạn Thái Thái nhìn thẳng vào anh, nghiêm túc mà chân thành tha thiết.

- Yêu cầu gì?

- Sống sót trở về, bằng không, mặc kệ con anh hay bất kỳ điều gì khác, em đều sẽ đi theo anh.

Vạn Thái Thái ngang bướng nói, nếu không có anh, cô sống không còn ý nghĩa gì.

- Nếu không muốn con anh trở thành cô nhi thì bình an khỏe mạnh về nhà cho em, nghe không?

Đoàn Vũ Xuyên lộ rõ là chẳng:

- Anh sẽ về mà. Đầu phải lên núi đao xuống biển lửa, sao có thể không về chứ.

- Ủ, phải gọi điện thoại cho em đấy, biết chưa?

- Ủ. Được.

- Phải chăm sóc tốt chính mình.

- Được, em cũng phải chăm sóc tốt cho mình và con.

- Chắc chắn rồi, em đã mời mẹ vợ của anh tới chăm sóc em. Khăng định sẽ trắng trẻo mập mạp.

- Thái Thái, anh xin lỗi...

- Biết không thể ở bên vợ trong lúc vợ mang thai là có lỗi với vợ là được rồi, đừng có lỗi thêm với vợ nữa, biết chưa?

- Ủ! Anh yêu em!

- Em cũng yêu anh! Rất yêu rất yêu rất yêu anh.

- Anh cũng vậy cũng vậy cũng vậy. Đời này gặp được em là may mắn lớn nhất của anh!

- Em cũng vậy!

Nếu đó là ước mơ của anh, em sẵn lòng ủng hộ anh.

Không bao lâu, thời gian Đoàn Vũ Xuyên lên đường đã được định ra, kết hôn không quá một tháng họ đã phải đối mặt với biệt ly muôn trùng. Vạn Thái Thái mang thai ba tháng nỗ lực khiến bản thân vui vẻ giúp anh thu dọn đồ đạc, âm thầm rơi lệ. Cô rất muốn tùy hứng bảo anh đừng đi nữa, nhưng cô không thể. Đoàn Vũ Xuyên tựa vào khung cửa, nhìn vợ mình len lén lau nước mắt, trong lòng anh rất khó chịu. Cô không ngờ nhưng anh nào có nữ?

- Thái Thái.

Cô miễn cưỡng vui cười:

- A Xuyên ~ anh xem còn gì cần mang theo không?

Đoàn Vũ Xuyên bước tới ôm vợ:

- Thế này được rồi.

- Ủ, châu Phi nóng lắm, không cần đem theo đồ dùng mùa đông, đem nhiều đồ mùa hè. Thức ăn bên đó rất tệ, mang theo nhiều thức ăn một chút.

Vạn Thái Thái lau nước mắt lung tung, Đoàn Vũ Xuyên giúp cô lau kỹ lại:

- Đợi anh về.

- Ủ, ngày mai em sẽ không đi tiễn anh, em ghét nhất là đi tiễn! Quá sụt sướt, không phù hợp với hình tượng người mẹ độc lập của em.

Vạn Thái Thái lau nước mắt lung tung, Đoàn Vũ Xuyên giúp cô lau kỹ lại:

- Ủ, em ở nhà nghỉ ngơi. Mẹ sẽ chăm sóc em thật tốt, anh có thời gian sẽ lập tức gọi điện thoại cho em, sẽ quay về thăm em.

Vạn Thái Thái cố gắng khiến giọng mình nghe vui vẻ:

- Ủ, anh nhất định phải chụp cho em rất nhiều rất nhiều ảnh, nghe nói phong cảnh châu Phi rất bao la bát ngát, còn có các loại động vật ngửa vằn sư tử gì đó nữa.

- Ủ.

Đoàn Vũ Xuyên ôm vợ anh thật chặt:

- Anh đã sắp xếp xong ở bệnh viện rồi, em cứ định kỳ đi kiểm tra sản, không muốn đi một mình thì nhờ mẹ đi cùng. Biết chưa?

- Biết rồi biết rồi, em cũng đâu phải trẻ con!

Vạn Thái Thái không phục kêu lên.

“Anh biết bao hi vọng rằng em trẻ con, trẻ con thì có thể tùy hứng đòi anh ở lại.” Trong lòng Đoàn Vũ Xuyên cay đắng. Cô âm thầm khóc, cô là người lớn, sao có thể tùy hứng chứ?

Hôm sau, anh lặng lẽ rời đi, lúc anh thức dậy Vạn Thái Thái đã tỉnh rồi, nhưng cô không muốn dậy, không muốn đối mặt. Cô vẫn giả vờ ngủ, Đoàn Vũ Xuyên lúc đi hôn lên trán cô:

- Đợi anh về, anh xin lỗi.

Vạn Thái Thái cố gắng kiềm chế không khóc. Khi anh ra cửa, cô bò dậy chạy ra ngoài, lén lút đứng trên ban công nhìn theo bóng anh đi. Lúc gần đi anh ngoảnh lại nhìn căn nhà mình, đó là nhà của anh, trong đó có người vợ và đứa con yêu dấu của anh.

Vạn Thái Thái nhìn xe anh chạy ngày càng xa, đột nhiên cô chạy ra ngoài, cô muốn đi tiễn anh! Cô muốn đi từ biệt! Cô muốn nói với anh, cô yêu anh! Cô vội vã chặn một chiếc taxi ở cổng chung cư, nhưng dọc đường cứ kẹt xe miết. Lòng cô như lửa đốt, cô rất hối hận, tối qua cô không nên nói là không tiễn anh! Cuối cùng khi taxi đến được phi trường, chỉ còn cách chuyến bay của anh nửa giờ. Cô vội gọi điện thoại cho anh, dọc đường cô không dám gọi, sợ không đến kịp.

Đoàn Vũ Xuyên bắt máy rất nhanh:

- Thái Thái.

Anh nghe tiếng loa của phi trường thì biết là cô đến, cô vẫn đến tiễn anh đi. Nãy giờ anh luôn nhìn màn hình di động, chính là để chờ cô.

- Anh đang ở đâu?

Vạn Thái Thái vội vã tìm kiếm.

- Em đang ở đâu?

Đoàn Vũ Xuyên cũng bắt đầu tìm.

Vạn Thái Thái nhìn quanh:

- Cạnh màn hình lớn.

- Được, em chờ anh, anh qua đó tìm em!

Đoàn Vũ Xuyên điên cuồng tìm vợ.

Anh xuất hiện trước mặt cô, cô lao vào ôm anh:

- Em tới tiền anh.

- Ừ, cảm ơn em, Thái Thái.

Đoàn Vũ Xuyên cảm động không thôi. Đây là người vợ nói một đằng nghĩ một nẻo của anh, anh yêu cô như thế.

Vạn Thái Thái nức nở trả lời:

- Cảm ơn gì chứ? Em tới nhắc nhở anh, không được quên ước hẹn của chúng ta đâu đấy!

- Ừ! Anh sẽ không quên!

Đoàn Vũ Xuyên mỉm cười. Ôi cô gái này.

Vạn Thái Thái buông anh ra:

- Ừ, đi nhanh đi, máy bay sắp cất cánh kìa.

Đoàn Vũ Xuyên dặn dò:

- Lúc về cẩn thận một chút, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh. Đừng cậy mạnh, biết không?

Vạn Thái Thái không phục:

- Biết rồi biết rồi biết rồi, đã nói em không phải đứa trẻ mà! Em là mẹ đứa trẻ đấy!

- Phải, mẹ đứa trẻ. Anh thật sự phải đi rồi. Không đi sẽ không kịp nữa.

Đoàn Vũ Xuyên hôn lên trán cô. Trước đây anh từng đọc một câu rằng hôn lên trán người yêu là nụ hôn thành kính nhất trên đời, tượng trưng cho lời hứa hẹn.

- Tạm biệt ~

- Tạm biệt ~

Đoàn Vũ Xuyên cứ thế rời đi, dù Vạn Thái Thái đã chuẩn bị tâm lý vô số lần nhưng vẫn khóc lã chã ở phi trường. Lúc mẹ cô tìm thấy cô là cô đang ngồi khóc. Anh rất hiểu cô nên đã gọi nhạc mẫu đại nhân đến ở bên cô. Cô thấy mẹ, lập tức lao vào lòng bà, bà đau lòng vỗ vỗ lưng cô. Hết như hồi còn bé, bà cũng đã an ủi cô như vậy.

Vạn Thái Thái mang thai rất muộn, không nôn nghén, phản ứng thai cũng không nghiêm trọng. Cô ăn ngon ngủ ngon, chỉ là rất nhớ Đoàn Vũ Xuyên. Hết có thời gian rảnh là anh gọi điện thoại cho cô, nhưng cô thường không gọi được cho anh, chỗ anh tín hiệu chập chờn, không ổn định, cô không còn cách nào khác đành chờ anh gọi tới. Đoàn Vũ Xuyên ở châu Phi luôn luôn chú ý đến tình huống mang thai của Vạn Thái Thái, mỗi lần cô đi kiểm tra sản, anh đều gọi điện thoại quốc tế nghiêm túc hỏi thăm đồng nghiệp. Đồng nghiệp chế giễu anh còn đúng giờ hơn cả bản tin thời sự. Đoàn Vũ Xuyên chỉ cười, anh không thể ở bên cô nên chỉ có thể làm được như vậy.

Khi Vạn Thái Thái mang thai sáu tháng, anh có vẻ mệt mỏi. Cô vui vẻ rất lâu. Lúc đó bụng cô đã lộ rõ nhưng vì cô quá gầy nên trông cũng không đến nỗi nào, không hề cực khổ. Đoàn Vũ Xuyên ở nhà với cô một tuần rồi lại bay đi. Cô đến phi trường tiễn anh cũng không còn mất không chế như lần đầu tiên nữa. Cô vẫn hai mắt đầm lệ, anh vẫn hôn lên trán cô, đây là lời hứa hẹn đầy trang trọng.

Vạn Thái Thái sinh sớm hơn ngày sinh dự tính, lúc đó Đoàn Vũ Xuyên còn đang ở Zambia. Mẹ vợ gọi điện thoại báo cho anh biết, cô xuất huyết nhiều lắm! Lòng anh như lửa đốt, anh chạy ra khỏi trạm xá tạm, nhưng anh có thể đi đâu đây? Lại lần nữa anh thấy mình bất lực, mẹ Vạn hỏi anh cuối cùng nếu như hết cách thì anh cần người lớn hay cần đứa trẻ? Đoàn Vũ Xuyên rơi lệ:

- Mẹ! Bất kể thế nào con cũng cần Thái Thái!

Đúng lúc này có một sản phụ bị tai nạn giao thông được vội vã đưa tới, anh không thể không tập trung vào công việc, nhìn sản phụ ấy, trong lòng anh nhiều lần lâm bầm, Thái Thái, em phải kiên trì! Sản phụ xuất huyết nhiều, Đoàn Vũ Xuyên tận lực cứu chữa, anh chỉ có một ý nghĩ, cứu cô ấy thì có lẽ vợ anh cũng được cứu! Vợ anh cũng đang ở dưới dao phẫu thuật của người khác, sống chết chưa rõ.

Sân phụ kia cuối cùng mẫu tử bình an, anh ra khỏi phòng phẫu thuật đơn sơ, chồng cô ấy rớt rít cảm ơn. Anh chỉ mỉm cười, lòng anh không hề an ổn, vợ anh vẫn chưa biết sống chết ra sao. Lúc này mẹ vợ gọi điện thoại tới, nói Thái Thái đã thuận lợi sinh được một cu cậu 4 kg, trái tim căng thẳng của anh bấy giờ mới thả lỏng:

- Mẹ, con xin lỗi!

Anh nợ người mẹ ấy biết bao! Mẹ Vạn kiểm chế nước mắt:

- A Xuyên, đối xử tốt với Thái Thái!

Bà biết đây là lựa chọn của con gái, con gái bà yêu người đàn ông này như vậy. Cho nên, bà cũng chỉ có lựa chọn chấp nhận.

Đoàn Vũ Xuyên thiên sơn vạn thủy quay về, Vạn Thái Thái đang bế con đùa nghịch. Nhìn thấy anh, đầu tiên cô ngạc nhiên, sau đó là mừng rỡ như điên:

- A Xuyên!!!! Anh đã về rồi!

Đoàn Vũ Xuyên vút hành lý, chạy như bay tới:

- Thái Thái! Anh xin lỗi!

Đây là lời xin lỗi anh nợ cô, anh đã để cô một mình đối mặt với bàn phẫu thuật lạnh lẽo đáng sợ trong hoàn cảnh tuyệt vọng.

- Nói ngắn gọn thế, em không sao, mau xem con chúng ta này!

Vạn Thái Thái kiểm chế nước mắt, cười bế con qua cho anh xem, anh run run đón lấy. Anh dùng mặt khề cọ cọ vào mặt con, biết bao cảm kích với cô ấy, biết bao vĩ đại.

Vạn Thái Thái kiềm nén nước mắt hoen mi, cười nói:

- Ngốc cái gì đó, mau đặt tên cho con đi, để tiện đăng ký hộ khẩu.

- Vậy thì đặt tên là Đoàn Hựu Nhĩ. (1)

(1) Hựu Nhĩ: bảo vệ em.

Mãi mãi che chở cho mẹ.

Vạn Thái Thái gật đầu:

- Hựu Hựu? Sao không phải là Tả Tả chứ? (2) Hi hi.

(2) Chữ Hựu trong tên bé là (佑) có nghĩa là bảo vệ, che chở, đồng âm với chữ Hữu (右) nghĩa là bên phải, còn Tả (左) nghĩa là bên trái.

Cô hiểu rõ ước ao anh gửi gắm trong cái tên ấy, lòng đầy cảm động nhưng vẫn đùa anh.

Đoàn Vũ Xuyên cũng cười:

- Được, vậy đặt nhũ danh cho nó là Tả Tả.

- Tả Tả? Có quá tùy tiện không?

Nhũ danh này cũng quá tùy tiện rồi, về sau con có trách cô không đây.

- Sao có thể chứ, tên do mẹ nó đặt, nó dám ý kiến thì bảo nó tới tìm anh.

Đoàn Vũ Xuyên ôm vợ, liên tục nhủ thầm trong bụng, thế này là tốt rồi, thế này đã rất hoàn mỹ rồi.

Anh ở nhà chăm sóc Vạn Thái Thái một tháng rồi quay lại châu Phi. Lần này cô bế con cùng đi tiễn anh. Anh hôn lên trán vợ và mặt con:

- Còn một năm lẻ năm tháng nữa, đợi anh.

Vạn Thái Thái lệ rơi lã chã gật đầu.

Lúc cậu bé Đoàn Hựu Nhĩ một tuổi lẻ sáu tháng, Đoàn Vũ Xuyên cuối cùng cũng về nước, không bao giờ đi nữa.

Lúc cậu bé Đoàn Hựu Nhĩ biết chạy, bé rất thông minh, mới chín tháng đã nói chuyện rất lưu loát. Tiếng đầu tiên bé nói không phải mẹ mà là cha, khiến Vạn Thái Thái vừa giật mình vừa buồn bã, nó tổng cộng mới gặp cha mấy lần mà đã gọi cha đầu tiên? Nhưng buồn chưa được mấy phút, cô lại hăng hái

gọi điện thoại cho Đoàn Vũ Xuyên, nói cho anh biết con trai biết gọi cha rồi! Lúc đó anh đang ở Tanzania, suýt thì nhảy cẫng lên tại chỗ. Bảo bối của anh được bày thẳng rồi, mà anh còn mười một tháng nữa mới có thể về nhà.

Vạn Thái Thái nắm tay con đứng ở cổng ra trông ngóng mỗi mòn chờ người chồng, người cha của họ. Cậu bé tinh mắt thấy cha trong đám đông liền vui vẻ vừa kêu vừa chạy tới:

- Cha cha cha!

Đoàn Vũ Xuyên vút hành lý ngồi xổm xuống đón cậu con trai tròn xoe, Vạn Thái Thái mỉm cười bước lên đón, cô biết chồng cô thiên son vạn thủy quay về, sẽ không đi nữa. Đúng là ngược mà, nên cô lựa chọn tạm tránh nguồn cơn gây ngược, chào đồng nghiệp của anh. Đoàn Vũ Xuyên một tay bế con, một tay kéo hành lý từ tay vợ, cứ thế đủ họ từng cách nhau thiên son vạn thủy, cuối cùng vẫn đoàn viên.

Lời tác giả: Không biết bạn có từng vì ai đó mà thiên son vạn thủy đi theo con gió hay chưa, nếu đã từng có, bạn sẽ hiểu được chờ một người thiên son vạn thủy bước đến khó khăn cỡ nào

Bạn đang đọc truyện *Thiên Son Vạn Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Đoàn Vũ Xuyên sau khi về nước liền trở nên rất ân cần, mỗi ngày đều đưa Vạn Thái Thái đi làm, đúng giờ tan làm sẽ đến đón cô, có dạo cô còn tưởng anh bị sa thải. Lý do của anh là, muốn bù đắp những nỗi khổ mà cô đã chịu. Cô đương nhiên vui vẻ tiếp nhận, hơn nữa ông xã cô còn đẹp trai thế này, đồng nghiệp và sinh viên của cô đều hâm mộ ghen tị khiến cô vô cùng nở mày nở mặt. Sao không nhận cho được chứ?

Nhưng chưa được bao lâu, Vạn Thái Thái liền rất phiền não, không cho anh đi đón cô nữa. Đoàn Vũ Xuyên 32 tuổi ngoại trừ lớn hơn 4 tuổi so với hòi 28 tuổi thì những tật xấu của anh đều không thay đổi. Chẳng hạn như hay ghen bóng ghen gió. Chẳng hạn như chỉ cần có đồng nghiệp nam đi hơi gần Vạn Thái Thái một chút là anh liền trưng cái bản mặt thối ra, ở trước mặt người ngoài thì ra vẻ lịch sự đàng hoàng nhưng về nhà là bắt đầu cáu kỉnh, truy hỏi đủ kiểu về ý đồ của đối phương, uất ức quá mà, giống như Vạn Thái Thái đã phạm phải tội ác tày trời vậy. Ban đầu cô còn tốt bụng giải thích, trấn an anh rằng người ta chỉ vì công việc nên mới tìm tới cô mà thôi. Sau đó nói mãi anh vẫn không sửa, cô phiền rồi. Cuối cùng một ngày nọ cô bùng nổ.

Hôm đó, Vạn Thái Thái dẫn con theo đến trường làm việc, lúc về con trai ra sức khen với cha là chú Ngự rất tốt, rất tốt với nó, mua đồ chơi cho nó, dẫn nó đi ăn KFC, ba la ba la... Trẻ con không biết nhìn sắc mặt người khác, không phát hiện mặt cha nó càng lúc càng đen.

Chú Ngự chính là Ngự Hiền. Từ sau khi biết Vạn Thái Thái yêu đương rồi kết hôn, Ngự Hiền luôn tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn bạn bè. Không phải anh không tiếc nuối, nhưng tiếc nuối thì cũng đâu còn cách nào khác, ai bảo anh chậm chân chứ?

Vạn Thái Thái tắm xong ra ngoài, thấy con trai vui vẻ chơi đồ chơi, còn Đoàn Vũ Xuyên cực kỳ đen mặt, cô hỏi anh sao thế? Anh hừ một tiếng rồi bỏ đi tắm, cố ý đóng cửa phòng tắm thật mạnh. Cô ngờ ngác, anh lại lên cơn điên gì vậy? Cô dỗ con đi ngủ, khó khăn lắm nó mới ngủ, cô cũng mệt rã rời. Từ khi thăng lên một chức, ngày nào cô cũng bận hơn trước đây. Cô chỉ muốn mau chóng đi ngủ. Nhưng Đoàn Vũ Xuyên lại không cho cô ngủ.

- Đoàn Vũ Xuyên, rốt cuộc anh làm sao vậy?! Có gì thì nói được không?

Vạn Thái Thái buồn ngủ chết đi được, anh còn lên cơn gì nữa!

Anh nghiêng đầu qua:

- Ngự Hiền có phải có ý đồ không an phận gì với em không?

- Phải phải phải, tất cả đàn ông trên thế giới đều có ý đồ không an phận với em! Anh Đoàn à, anh 32 tuổi chứ không phải 2 tuổi! Anh có thể đừng ấu trĩ như vậy không?

Vạn Thái Thái hoàn toàn nổi giận, người đàn ông này mấy tuổi không biết nữa! Cô xoay lưng lại ngủ, không thèm để ý tới anh.

- Họ dám!

Đoàn Vũ Xuyên cũng nổi giận.

Vạn Thái Thái hét lên:

- Mặc kệ anh! Muốn lên cơn thì mời ra ngoài, em muốn ngủ!

- Vạn Thái Thái! Em nói xem em có yêu anh không?

Đoàn Vũ Xuyên hiện tại cực kỳ không có cảm giác an toàn. Chỉ cần cô về nhà muộn anh sẽ lo có phải cô đang ở cùng người đàn ông khác hay không, chỉ cần có nam giới đến gần cô anh sẽ lo có phải người đó thích cô hay không, anh biết anh như vậy là không đúng nhưng anh không kiềm được. Anh yêu cô đến thế đấy!

- Không muốn ngủ thì cứ ra ngoài.

Vạn Thái Thái thật lòng cảm thấy người đàn ông này còn ấu trĩ hơn cả bốn năm về trước.

- Thái Thái...

Đoàn Vũ Xuyên đột nhiên ôm chặt cô.

Vạn Thái Thái mềm lòng.

- Anh sợ lắm, sợ em rời khỏi anh, anh chỉ là quá sợ hãi mà thôi. Em tha thứ cho anh nhé?

Đoàn Vũ Xuyên nhận lỗi như trẻ con làm sai chuyện. Hệt như lúc nhỏ sợ làm mẹ tức giận, sợ mẹ không cần anh nữa.

- Em nói muốn rời khỏi anh lúc nào?

Vạn Thái Thái ôm lại anh, cô thật không hiểu nỗi cảm giác không an toàn của anh là từ đâu mà tới.

Đoàn Vũ Xuyên lẩm bẩm:

- Anh sợ. Chỉ cần có gã nào đến gần em, anh sẽ cảm thấy gã muốn cướp em khỏi anh. Anh không khống chế được.

Giọng Vạn Thái Thái không tốt:

- Bác sĩ Đoàn, anh rảnh lắm hả? Có phải làm phó chủ nhiệm rất nhàn rồi không?

- Thái Thái, em có thể hiểu không? Hiểu nỗi sợ của anh?

Đoàn Vũ Xuyên đúng là yêu thâm cô rồi.

Vạn Thái Thái cố ý dọa anh:

- A Xuyên, em hiểu anh, nhưng anh có thể cũng hiểu cho em không, anh biết cái gọi là nắm càng chặt, mất càng nhanh không?

- Không được!!!!

Anh đột nhiên ôm chặt lấy cô, suýt khiến xương cô gãy mất.

Vạn Thái Thái bất đắc dĩ:

- Bác sĩ Đoàn, anh không cảm nhận được anh dùng bao nhiêu sức sao? Em không biết đau à?

Anh hơi buông lỏng:

- Thái Thái, đừng rời xa anh.

- Em nói muốn rời xa anh hồi nào?

Vạn Thái Thái thật sự rất buồn ngủ.

- Thái Thái, em còn yêu anh không? Người em yêu nhất vẫn là anh chứ?

Đoàn Vũ Xuyên giống như trẻ con cố chấp hỏi mẹ yêu em trai hay yêu mình.

- Phải phải phải. Yêu anh nhất yêu anh nhất yêu anh nhất. Được chưa? Em buồn ngủ lắm.

Mí mắt cô đánh nhau rồi.

- Anh cũng yêu em nhất!

Anh hôn cô. Vạn Thái Thái than thở trong lòng, còn để người ta ngủ hay không đây.

- Hứa với anh, đừng rời xa anh nhé!

Vạn Thái Thái khẽ thở dài:

- Em nói lại lần cuối cùng, anh nghe rõ cho em, sau này đừng hỏi nữa, được chứ? Thứ nhất, em yêu anh, thứ hai, em yêu anh nhất, cuối cùng, cả đời này em sẽ không rời xa anh. Nghe rõ chưa?

Vạn Thái Thái thực sự rất buồn ngủ. Đoàn Vũ Xuyên mừng rỡ gạt đầu như giả tởm, hôn cô tới tấp. Cô thực sắp sụp đổ nhưng thấy anh hăng hái như vậy thì mặc kệ anh, tiếp tục ngủ. Không biết qua mấy lần lên đỉnh mấy lần rung động, cô cuối cùng mất đi tri giác. Mẹ nó, mệt lắm rồi!

Hôm sau Vạn Thái Thái uể oải thức dậy, con trai tò mò hỏi:

- Mẹ, sao mẹ mệt thế? Tối qua mẹ không ngủ à? Có phải nhiều muỗi lắm không? Xem cổ mẹ bị cắn thành như vậy kia, mẹ có ngứa không?

Vạn Thái Thái thật muốn tìm một cái lỗ chui vào. Cô trùng mắt với kẻ đầu sỏ. Nhưng kẻ đầu sỏ cứ vờ như không thấy, còn chết không hỏi cái dương cương tự đắc. Cô nghiêng răng nghiêng lợi:

- Là một con muỗi thôi siêu cấp đáng ghét, chờ mẹ bắt được nó sẽ đập chết nó!

Đoàn Vũ Xuyên cười híp mắt, tối qua anh không cẩn thận mất khổng chế.

Một ngày nọ, Vạn Thái Thái nhận được một lá thư từ Vương Minh. Cô rất cảm động. Vương Minh hiện đang ở Australia, em ấy thực sự xuất ngoại rồi, cô rất vui. Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô lúc cười lúc khóc thì muốn đoạt lấy lá thư của cô. Cô trốn:

- Đây là riêng tư có hiểu không, anh Đoàn?

Anh Đoàn liếc cô, nhân lúc cô không đề phòng liền cướp lấy. Vạn Thái Thái vùi vào lòng anh giải thích đây là học trò năm xưa cô cứu được. Đoàn Vũ Xuyên đặt lá thư xuống, ôm vợ, gạt đầu. Vợ anh từ trước tới nay luôn rất giỏi.

Giỏi yêu, giỏi yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tết năm nay Vạn Dương kết hôn, ở quê có phong tục tổ chức lễ cưới vào dịp Tết. Vạn Thái Thái được nghỉ không bao lâu thì phải chạy về nhà trợ giúp. Dù sao cô cũng chỉ có một đứa em trai ruột này mà thôi.

Buổi tối cô ở trong phòng xếp quần áo của cô và Tả Tả:

- A Xuyên, ngày mai em đưa Tả Tả về ngoại.

- Ngày mai?

Đoàn Vũ Xuyên xem tạp chí y học, chưa kịp phản ứng.

- Anh quên ngày 25 tháng này em trai em kết hôn sao? Với lại em được nghỉ rồi, về sớm một chút.

Cô tiếp tục thu dọn đồ đạc:

- Đã mua vé máy bay xong rồi.

Đoàn Vũ Xuyên chợt nhớ ra:

- Anh quên mất, dạo này bận quá. Sao em không nhắc anh?

Vạn Thái Thái trả lời:

- Thì bây giờ em đang nhắc anh đấy thôi?

Đoàn Vũ Xuyên vờ tức giận:

- Em thế này mà là nhắc à? Rõ ràng là tiền trăm hậu tấu.

Vạn Thái Thái không nghĩ vậy:

- Không phải đều là báo anh biết sao.
- Vậy anh thì sao?

Đoàn Vũ Xuyên hỏi, cô an bài tốt lắm, còn anh thì sao?

Vạn Thái Thái làm mặt hề:

- Anh tiếp tục ở thành phố N công tác, giữ nhà một mình chứ sao.
- Em...

Anh lao tới, phá bình cô:

- Có phải em muốn để anh phòng không gối chiếc không?
- Được rồi được rồi được rồi. Anh bận mà. Nhưng nói nghiêm túc thì hôm 25 đó anh đi được không?

Vạn Thái Thái hơi lo lắng hỏi.

Đoàn Vũ Xuyên cười đáp:

- Nói thế nào chú ấy cũng gọi anh một tiếng anh rể, sao anh không đi được chứ. Tặng chú ấy một phần quà lớn, em thấy thế nào?

Vạn Thái Thái hào hứng:

- Hay đấy, anh định tặng nó cái gì?
- Bí mật. Đến lúc đó em sẽ biết.

Trong lòng Đoàn Vũ Xuyên tự có ý định.

Vạn Thái Thái oán trách:

- Xí. Thần thần bí bí.

Đoàn Vũ Xuyên nghiêm túc nói:

- Ngày mai anh đưa hai người đến phi trường, anh sẽ cố sức lo xong công việc rồi chạy tới, không có em anh ngủ không quen.
- Xí, ba hoa. Vậy ngày mai em về, anh chăm sóc bản thân cho tốt.

Vạn Thái Thái dặn dò.

- Yên tâm, đừng quên anh là bác sĩ mà.

Đoàn Vũ Xuyên sờ mặt cô. Cô gật đầu.

Sau khi Vạn Thái Thái về nhà mẹ mới bắt đầu giúp lo liệu những vật dụng cần dùng cho hôn lễ. Mọi lễ tiết đều không thể thiếu, đây là phong tục. Vì phong tục quá rườm rà nên cô hoàn toàn không muốn tổ chức hôn lễ, như bây giờ là rất tốt rồi, bằng không sẽ mệt chết cô mất.

Hai tuần sau, Đoàn Vũ Xuyên xử lý xong chuyện trong bệnh viện, đổi ca trực xong cả thì cũng chạy tới nhà mẹ vợ. Quả nhiên anh tặng chú em vợ một phần quà lớn: một chiếc ADA6L. Vạn Thái Thái không hiểu gì về xe, nghĩ đây là một thương hiệu tốt thì hẳn là không tệ. Nhưng cô nhìn ra được em trai rất hưng phấn, nên cô đoán chiếc xe này chắc là rất tốt, ít nhất cũng không rẻ.

Hôm sau là ngày tổ chức hôn lễ. Vạn Thái Thái ở trong phòng tính toán xem ngày mai sang nhà cô dâu cần phải đưa quà cáp gì.

Đột nhiên Đoàn Vũ Xuyên gọi cô:

- Thái Thái, chọn giúp anh bộ đồ với.
- Ồ, anh làm gì vậy?

Vạn Thái Thái đi tìm quần áo cho anh.

Đoàn Vũ Xuyên ngẩng đầu đáp:

- Anh đã hứa với em trai em, ngày mai sẽ giúp chú ấy lái xe đi đón dâu.

- A! Thật hay giả? Anh lại đồng ý cơ đấy!

Đây không phải phong cách của Đoàn Vũ Xuyên mà?

Anh cau mày:

- Nói gì thế?

Vạn Thái Thái cười giễu:

- Hi hi. Đồi tính rồi?

Đoàn Vũ Xuyên đi đến phòng tắm:

- Bởi vì chú ấy là em trai duy nhất của em. Mau chọn đồ đi, anh đi tắm.

Vạn Thái Thái được voi đòi tiên:

- Khang Khang và Hàn Hàn cũng là em trai em đấy. Sau này anh có nhận không?

- Em lo nghĩ vớ vẩn, bộ họ không gọi anh là anh rể à?

Đoàn Vũ Xuyên chỉ vào mũi của cô. Vạn Thái Thái cười hi hi. Phải, đều là em trai mình, sao có thể phân biệt đối xử chứ.

Anh tắm xong đi ra, nhìn bộ đồ cô chọn cho anh, cau mày hồi lâu:

- Đây là đồ em phối hợp cho anh?

- Phải, ngày mai anh phải khiêm tốn, biết chưa? Không cho phép đẹp trai hơn em trai em! Nó mới là chú rể, biết chưa?

Vạn Thái Thái nói như lẽ đương nhiên.

Đoàn Vũ Xuyên ôm vợ:

- Em bao che cũng quá lộ liễu rồi nhĩ?

Vạn Thái Thái nịnh nọt:

- Ai bảo ông xã em đẹp trai phong độ như vậy chứ, chỉ ăn mặc tùy tiện cũng đẹp trai hơn họ! Không thể để người khác cướp được, em muốn tự mình che giấu.

- Ai cướp qua em nổi chứ, trái tim anh con người anh hết thấy đều là của em. Có điều em khen anh khiến anh cảm thấy rất hờn thù, vậy ngày mai anh sẽ khiêm tốn.

Đoàn Vũ Xuyên không ý kiến gì, khiêm tốn thì khiêm tốn.

Vạn Thái Thái chợt nhớ ra:

- Đúng rồi đúng rồi, ngày mai anh định lái chiếc xe nào?

- Cayenne, sao thế?

Đoàn Vũ Xuyên chỉ thích kiểu xe này.

- Không được, không được, đổi chiếc khác. Đã nói là khiêm tốn mà.

Vạn Thái Thái bất mãn.

- Nhưng cũng không thể làm bề mặt em trai em chứ?

Đoàn Vũ Xuyên vẫn ôm vợ, không biết vợ mình từ sáng đến tối khiêm tốn như vậy rốt cuộc để làm gì.

- Đổi chiếc kia đi.

Ý Vạn Thái Thái là chiếc Ford của cô.

Đoàn Vũ Xuyên không hiểu:

- Chiếc kia không phải của em à?

- Thì dùng xe của em. Khiêm tốn, biết chưa? Em không muốn họ soi mói bình phẩm gì em. Máy thân thích kia phần lớn đều chưa gặp anh bao giờ, anh phải chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với họ đấy. Thật ngại quá, ông xã à, mấy dì mấy cô bên em hơi nhiều.

Nói đến chuyện này, Vạn Thái Thái đúng là nhiều cô nhiều dì, nhưng chi chính thì chỉ lựa thừa mấy người, còn các chi phụ không hiểu sao lại nhiều như vậy.

- Nói cái gì đó! Anh cưới em thì mọi thứ của em anh đều chấp nhận. Yên tâm đi, ông xã của em là người vô dụng như vậy sao?

Đoàn Vũ Xuyên bắt mẫn.

Vạn Thái Thái nịnh nọt:

- Hi hi, ông xã em lợi hại nhất!

Kết quả hôm sau anh vẫn lái xe của anh, lý do là, em không sợ nhà cô dâu thấy chiếc xe kia thì cho rằng nhà chúng ta bần xỉn, không gả con gái qua sao? Vạn Thái Thái tròn tròn mắt, anh tưởng ai cũng hám lợi như thế à?

Thái Thái bế Đoàn tiểu công tử:

- Tà Tà, hôn tạm biệt cha nào, cha sắp qua nhà mẹ rồi.

- Tà Tà ngoan, nghe lời mẹ nha, chiều cha sẽ về.

Đoàn Vũ Xuyên hôn con rồi hôn vợ.

Tà Tà vẫy tay với cha:

- Dạ tạm biệt cha, con yêu cha!

Đoàn Vũ Xuyên trả lời:

- Cha cũng yêu con, càng yêu mẹ con hơn!

- Được rồi, đi nhanh đi. Đi đường cẩn thận.

Vạn Thái Thái bế con trai về.

- Ủ, em vào đi, bên ngoài gió lớn.

Đoàn Vũ Xuyên vén mấy sợi tóc bay lòa xòa cho vợ.

Khoảng thời gian đợi cô dâu về khá rảnh rỗi, mà rảnh rỗi thì sẽ tám chuyện. Mấy dì mấy cô của Vạn Thái Thái tra hỏi cô đủ kiểu:

- Thái Thái, nghe nói chồng con cũng tới à?

Họ chỉ nghe nói cô kết hôn là đi ký giấy chứng nhận chứ không làm đám cưới, ông xã lại đi châu Phi hai năm mới về nước. Cho nên họ rất tò mò về chồng cô.

- Dạ.

Vạn Thái Thái đặt con xuống, ngồi ngay ngắn.

Bà thứ nhất:

- Nghe mẹ con nói cậu ấy là bác sĩ?

Vạn Thái Thái mỉm cười trả lời:

- Một bác sĩ nhỏ thôi, không đáng nhắc đến.

- Bác sĩ nhỏ à, vậy đúng là chẳng đáng gì, con trai bác là ông chủ lớn ở Thâm Quyển đấy! Thế mới ghê gớm!

Bà thứ nhất dương dương tự đắc. Những người khác phụ họa.

- Dạ phải, rất giỏi.

Vạn Thái Thái chân thành đáp, nhưng trong lòng nghĩ không biết có nên thay rèm cửa sổ trong nhà hay không.

- Đây là con của con à?

Bà thấy Thái Thái có vẻ rất đồng tình liền tìm đề tài khác.

- Dạ, Tả Tả gọi bà đi nào.

Cô dạy con trai làm quen.

Tả Tả thấy bà ấy không phải người hiền lành gì, rụt rè gọi:

- Bà đi...

Bà ta tiếp tục:

- Ủ, con trai con trông rất đáng yêu.

- Hi hi.

Vạn Thái Thái thích nhất là người khác khen con trai cô đáng yêu.

Bà thứ hai nói tiếp:

- Phụ nữ ấy mà, phải gả cho người chồng tốt mới có thể sung sướng cả đời.

- Dạ.

Vạn Thái Thái hồ hững đáp lời.

Bà thứ ba lập tức tiếp chuyện:

- Con kết hôn đã được hai ba năm rồi, sao cậu ta không tổ chức hôn lễ cho con? Đó không phải dấu hiệu tốt.

- Dạ?

Nguyên nhân Vạn Thái Thái rất ghét mấy di mấy cô chính là họ nói nhiều quá, cha mẹ cô còn không ý kiến mà ý kiến của họ sao lắm thế?

Bà thứ nhất tự cho là rất sáng suốt giải thích:

- Bởi vì cậu ta không muốn cho con một thân phận công khai, vẫn muốn ở bên ngoài làm xằng làm bậy!

- Không có đâu, con rất tin tưởng anh ấy! Bọn con đều quá bận, không có thời gian.

Trong lòng Vạn Thái Thái đã rất không kiên nhẫn.

- Những thứ đó đều là cái có! Như con trai di đây này, yêu đương không lâu liền kết hôn, tiệc đính hôn gì cũng làm đủ cả, chiêu cáo thiên hạ!

Bà thứ hai dương dương tự đắc, giống như tất cả mọi người đều muốn có cảm giác tự hào, ưu việt hơn người khác vậy, trong lòng Vạn Thái Thái như có vô số con ngựa lao qua.

- Mẹ ơi, khi nào cha về?

Tả Tả ngồi không yên, hơn nữa nó cảm thấy mẹ hình như là lạ, nhưng cụ thể lạ chỗ nào thì nó không nói được. Có lẽ đợi cha về là tốt thôi.

Vạn Thái Thái vỗ nhẹ con trai:

- Tả Tả ngoan, lát nữa cha về thôi. Cô dâu cũng sẽ đi cùng đấy.

- Cô dâu là cô dâu rất xinh đẹp ư?

Tả Tả đã lâu như thế vẫn chưa gặp cô dâu, nó chỉ gặp ba người cậu, ông ngoại bà ngoại, ông cố bà cố và các ông chú nhưng chưa gặp cô dâu.

Vạn Thái Thái động viên con trai:

- Phải, rất xinh đẹp. Tà Tà có thích gặp cô dâu không?

- Dạ có!

Tà Tà gật đầu.

Bà thứ nhất vẫn muốn tiếp tục:

- Bọn con bây giờ có mua nhà không?

Vạn Thái Thái tùy tiện trả lời:

- O, mua rồi.

Tiếp tục hỏi:

- Bao nhiêu mét vuông?

Vạn Thái Thái cười miễn cưỡng:

- Không lớn không lớn. Vừa ờ.

- Con trai đi ở Thâm Quyển mua nhà 120 mét vuông, lớn lắm! Ở như vậy mới gọi là nhà chứ!

Bà dương dương tự đắc, Vạn Thái Thái bất đắc dĩ:

- Dạ, quả thực rất lớn.

- Mẹ, nhà chúng ta không phải 180 mét vuông sao?

Lần trước hình như Tà Tà nghe cha mẹ trò chuyện đã nói như vậy.

Vạn Thái Thái nghi hoặc:

- Con nghe ai nói?

Tà Tà cố gắng suy nghĩ:

- Lần trước mẹ với cha nói chuyện mà.

- Đó là nhà cậu vợ con.

Vạn Thái Thái giải thích, lần trước quả thực cô có nói với Đoàn Vũ Xuyên chuyện em trai cô định mua nhà, anh liền bảo nó mua loại 180 mét vuông, nhà to chút ờ cho thoải mái.

- Nghe nói chồng con đẹp trai lắm? Lâu như vậy rồi mà đi vẫn chưa gặp cậu ta. Đúng là cao giá!

Bà thứ nhất tưởng nhà cô rất nhỏ, nói ra xấu hổ bèn tự cho mình là đúng bỏ qua đề tài này. Nhưng mấy cái đề tài này rốt cuộc đến bao giờ mới kết thúc?

Vạn Thái Thái sắp chồng đỡ không nổi rồi.

- Không, anh ấy bạn lắm, đẹp trai chỗ nào chứ, bình thường bình thường thôi. Anh Tuyền mới đẹp trai.

Anh Tuyền là con trai bà ta.

Bà ta tiếp tục đắc ý:

- Phải, con trai đi ấy mà...

- Mẹ ơi mẹ ơi, cô dâu tới rồi!

Tà Tà nghe tiếng pháo.

Vạn Thái Thái đặt con xuống:

- Ủ, mau đi xem cô dâu nhé, xem cha có về chưa.

- Dạ! Mẹ ơi chúng ta cùng đi.

Tà Tà kéo mẹ đi ra ngoài.

- Được, vậy mẹ cũng đi xem. Con đi trước nhé, có thời gian sẽ tán gẫu tiếp.

Vạn Thái Thái như được đại xá. Quá mệt mỏi.

- Ủ. Chúng ta cũng đi xem cô dâu. Đợi chồng con tới thì giới thiệu cho đi nhé.

Bà ta mong đợi lại có được cảm giác thỏa mãn lần nữa.

Vạn Thái Thái qua loa:

- Nhất định nhất định.

- Cha!

Tà Tà tinh mắt nhìn thấy cha ngay.

- Ôi ~ bảo bối, hôm nay có ngoan không? Thái Thái, vất vả rồi.

Đoàn Vũ Xuyên bế con, nắm tay vợ.

- Vất vả vất vả rồi.

Sắc mặt Vạn Thái Thái không tốt lắm, hơi không kiên nhẫn:

- Anh dẫn con đi đi, em xem mẹ có cần giúp đỡ gì không.

Nói rồi cô định rời đi.

Đoàn Vũ Xuyên bế con hỏi:

- Tà Tà, mẹ sao thế?

Anh hiểu vợ anh, tình huống bình thường cô ấy sẽ không mất kiên nhẫn như thế.

- Lúc này có mấy bà lão bắt nạt mẹ! Hừ, thật đáng ghét!

Tà Tà còn nhỏ tuổi đã biết tốt xấu.

- Ồ? Bắt nạt mẹ thế nào?

Đoàn Vũ Xuyên hỏi con, đồng thời nhìn Vạn Thái Thái để xác thực.

Cô né tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh:

- Đừng nghe con nói bậy, họ chỉ là quan tâm em thôi.

Tà Tà oan ức, vội vàng giải thích:

- Con không có nói bậy! Họ bắt nạt mẹ mà! Mẹ còn không cho con nói leo vào! Bằng không con chắc chắn sẽ giúp mẹ!

Đoàn Vũ Xuyên cau mày:

- Thái Thái, xảy ra chuyện gì?

- Đâu có xảy ra chuyện gì. Người lớn quan tâm con cháu mà thôi. Mau nhìn kia, cô dâu vào rồi. Em phải đi trước giúp mẹ em, anh trông Tà Tà ha.

Vạn Thái Thái chuẩn bị đi mất.

- Tà Tà, nói cha nghe nào, các bà bắt nạt mẹ thế nào?

Đoàn Vũ Xuyên biết không hỏi ra được gì từ chỗ Thái Thái, chỉ có thể hỏi từ chỗ con trai.

Tà Tà xoắn xuýt:

- Mẹ không cho nói.

- Ngoan, cha là cha mà, mẹ bị bắt nạt, cha là cha thì phải bảo vệ mẹ không bị người khác bắt nạt chứ. Tà Tà có phải nam tử hán không, là nam tử hán thì cũng phải bảo vệ mẹ, có đúng không?

Đoàn Vũ Xuyên dụ dỗ, con trai mới chưa tới ba tuổi, biết cái gì mà nam tử hán hay không nam tử hán chứ.

- Đúng! Tà Tà là nam tử hán có thể bảo vệ mẹ! Họ nói cha không tổ chức hôn lễ cho mẹ là không muốn cho mẹ danh phận, muốn làm bậy bên ngoài... Làm bậy là ý gì nhỉ?

Tà Tà không hiểu làm bậy nghĩa là gì.

Đoàn Vũ Xuyên tiếp tục:

- Còn nữa không?

Tà Tà cố gắng nhớ lại:

- Mẹ nói cha là bác sĩ nhỏ, họ nói mẹ tìm một người vô dụng.

Đoàn Vũ Xuyên càng nghe càng khó chịu:

- Còn nữa không?

- Nhà chúng ta thật sự không phải 180 mét vuông sao? Mẹ nói với con là không.

Tà Tà oan ức, rõ ràng là có mà.

- Đúng là không. Nhà chúng ta là biệt thự.

Đoàn Vũ Xuyên mặc kệ con trai có hiểu hay không.

Tà Tà không rõ:

- Biệt thự lớn hay 180 mét vuông lớn?

Đoàn Vũ Xuyên cau mày hỏi:

- Họ cũng nói cái này à?

- Dạ phải, rõ ràng nhà chúng ta lớn mà, sao mẹ không cho con nói?

Tà Tà vẫn tức giận không thôi.

- Vì mẹ con là đồ ngốc. Còn nữa không?

- Mẹ nói cha trông rất bình thường.

Bạn nhỏ Đoàn Tà Tà à, bạn không sợ bị mẹ đánh đòn sao?

- Ừ, thật không?

Bình thường sao?

Tà Tà nghiêm túc hỏi:

- Cha sẽ bảo vệ mẹ chứ?

Đoàn Vũ Xuyên bế con ngồi xuống:

- Ừ, chắc chắn rồi.

Tà Tà vội vàng nói:

- Dạ, con cũng sẽ cùng bảo vệ mẹ!

Đoàn Vũ Xuyên hôn lên mặt con trai:

- Thật ngoan!

Đám cưới cuối cùng cũng đến hồi kết, đưa vào động phòng, trên đường gia đình Đoàn Vũ Xuyên về nhà, Vạn Thái Thái bế con, cảm thấy tâm trạng anh không ổn:

- A Xuyên, anh sao thế? Sao dọc đường đều im re vậy?

Anh liếc nhìn con trai đang ngủ say:

- Tà Tà ngủ rồi?

Vạn Thái Thái xoay nhẹ cánh tay:

- Ừ, ồn ào cả ngày, cuối cùng cũng yên tĩnh.

- Bà xã.

- Ừ!

- Chúng ta chừng nào làm đám cưới?

- Há? Tại sao?

- Trăng sao cái gì? Anh còn nợ em một đám cưới quang minh chính đại!

- Sao đột nhiên lại nói chuyện này? Trước đây không phải đã nhất trí rồi ư?

Vạn Thái Thái nhớ ban đầu đã nói là chuyện hôn lễ sẽ tạm thời không tổ chức.

Đoàn Vũ Xuyên giải thích:

- Thái Thái, trước kia nói là tạm thời không tổ chức chứ không phải là không tổ chức.

Cô kiểm soát:

- Nhưng, con đã lớn chừng này rồi, còn tổ chức đám cưới gì nữa.

Đoàn Vũ Xuyên tốt bụng nhắc nhở:

- Vậy sao? Lần trước tham gia đám cưới bạn học cấp ba của em, em đã nói thế nào nhỉ, người ta tuy con đã ba tuổi nhưng đòi người phụ nữ nên có một ngày làm nữ hoàng.

- Chuyện này... chuyện đó... khác.

Vạn Thái Thái đúng là đã nói như vậy, đó là vì cô tưởng Đoàn Vũ Xuyên có thành kiến với người bạn cấp ba của cô mang con làm lễ cưới, cô chỉ đơn thuần là bênh vực người mình mà thôi. Không ngờ bây giờ anh lại lấy nó ra chẹn họng cô.

- Thái Thái, em nói cho anh biết khác chỗ nào? Là em không muốn có một ngày làm nữ hoàng, hay là em không muốn làm nữ hoàng của anh?

Đoàn Vũ Xuyên quyết tâm muốn tổ chức hôn lễ. Muộn nhất hè năm nay chắc chắn phải làm. Anh không muốn kéo dài thêm nữa, anh đã nợ cô quá nhiều, không muốn ngay cả chuyện này cũng nợ.

- Không phải, em... em... chỉ là cảm thấy như bây giờ rất tốt rồi. Em không dám đòi hỏi gì thêm.

Vạn Thái Thái nhìn ánh đèn neon lập lòe bên ngoài, cô sợ, trên đời này thứ tốt sẽ không bền, mây lành dễ tan lưu ly dễ vỡ. (1)

(1) Lấy ý từ bài thơ “Giản giản ngâm” của Bạch Cư Dị.

- Thái Thái, em xứng đáng có được thứ tốt nhất.

Sự chân thành trong mắt Đoàn Vũ Xuyên khiến Vạn Thái Thái cảm thấy nóng bừng.

Cô nhẹ nhàng hỏi:

- A Xuyên, em có thể yêu cầu nhiều hơn ư?

- Thái Thái, anh muốn cho em tất cả những gì tốt nhất!

Đoàn Vũ Xuyên thực sự muốn cho cô tất cả những gì tốt nhất trên thế giới này, chỉ cần anh có, chỉ cần cô muốn, anh đều sẵn lòng cho cô. Anh càng muốn cho cô hạnh phúc.

- A Xuyên, thứ bây giờ anh cho em đã rất tốt rồi.

- Anh muốn cho em thứ tốt hơn nữa, được không? Thái Thái, xin em cho anh cơ hội, được không?

Giọng nói của Đoàn Vũ Xuyên mang ý khẩn cầu. Anh biết thứ cô muốn không nhiều, nhưng, anh lại muốn cho cô rất nhiều.

- Còn có thể tốt thế nào?

Những gì Vạn Thái Thái muốn cô đều đã có cả.

- Ít nhất anh có thể cho em một hôn lễ long trọng. Cho anh cơ hội này, nhé em? Anh muốn nhìn em hạnh phúc gả cho anh, anh muốn nhìn nhạc phụ cam tâm tình nguyện giao em cho anh, anh muốn tuyên bố với cả thế giới rằng em là vợ anh, anh muốn để cả thế giới đều biết anh yêu em! Có được không? Xem như anh ham hư vinh cũng được, ích kỷ cũng được, có được không?

Giọng Đoàn Vũ Xuyên hơi nghẹn ngào khiến Vạn Thái Thái cảm thấy như con trai xin cô mua máy bay đồ chơi cho nó vậy, không kiềm được nở nụ cười:

- Được rồi, thấy anh đáng thương như vậy, em sẽ cho anh một cơ hội.

Đoàn Vũ Xuyên thắng xe gấp, làm con trai tỉnh giấc, Vạn Thái Thái lườm anh:

- Không cần kích động như vậy chứ?

Anh cười hóm hớ:

- Kích động kích động.

Vạn Thái Thái cũng cười.

Tả Tả nhìn cha mẹ đang cười ngốc nghếch:

- Mẹ ơi, cha mẹ cười gì thế?

Đoàn Vũ Xuyên đưa tay xoa đầu con:

- Mẹ con bằng lòng gả cho cha rồi, cha vui lắm, Tả Tả có vui không?

Đoàn Tả Tả có chút không hiểu:

- Nhưng mẹ đã gả cho cha lâu rồi mà? Sao còn gả lần nữa?

Người lớn bị sự hồn nhiên ngây thơ của trẻ con chọc cười, Đoàn Tả Tả càng mờ mịt, người lớn thật kỳ quái. Cậu làm sao hiểu được, tình cảm nóng bỏng của cha mẹ cậu là thứ tình cảm đã vượt qua thiên sơn vạn thủy.

Lời tác giả: Mỗi cô gái đều mong có được một hôn lễ long trọng, đây không phải hư vinh mà chỉ là muốn cả thế giới đều biết cô ấy hạnh phúc. Đó là cảm giác nghi thức. Nếu anh ngay cả cảm giác nghi thức này cũng không thể cho em thì còn nói yêu em gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Từ khi Vạn Thái Thái đồng ý tổ chức hôn lễ, Đoàn Vũ Xuyên liền mời người của hai nhà định ra một ngày tốt. Ngày 20 tháng 6 là sinh nhật cô, vừa khéo cũng là ngày hoàng đạo. Hôn lễ được định vào ngày đó, nghĩa là còn 4 tháng để chuẩn bị. Hôn lễ này do một tay Đoàn Vũ Xuyên lên kế hoạch, anh từ chối sự giúp đỡ của tất cả bạn bè hảo tâm, muốn mình tham gia vào tất cả quy trình, không muốn mượn tay người khác, anh muốn cho cô cả thế giới của anh. Thế nên, Đoàn Vũ Xuyên trở nên vô cùng vô cùng vô cùng bận. Vừa lo việc bệnh viện vừa lo việc hôn lễ. Nhiệm vụ của Vạn Thái Thái chỉ có 3 thứ là chụp ảnh cưới, thử áo cưới, làm cô dâu mà thôi.

Nhẫn kết hôn vốn dĩ cũng định đổi, chiếc nhẫn hiện nay là hồi đó khi đăng ký kết hôn, Đoàn Vũ Xuyên cảm thấy không có nhẫn thì không chính thức nên ra cửa hàng chọn. Tuy là Vạn Thái Thái chọn nhưng bây giờ anh muốn cho cô chiếc tốt hơn, bị cô từ chối. Cô nói cô thích chiếc nhẫn này, đã đeo nhiều năm như thế, năm đó khi mang thai Tả Tả, bao nhiêu thời khắc gian nan đều nhờ nó chống chọi giúp cô vượt qua. Đoàn Vũ Xuyên ôm vợ, được, vậy thì không đổi. Trong lòng anh đầy áy náy. Vạn Thái Thái gật đầu.

Chuẩn bị kỹ càng bốn tháng, ngày hôm ấy Vạn Thái Thái bước ra cửa nhà họ Vạn, thời tiết tốt lạ thường, trong trẻo đến mức khiến lòng người thoải mái, gió nhẹ vi vu. Dường như ông trời cũng đang chúc phúc cho cặp đôi yêu nhau này bạc đầu giai lão. Đoàn Tả Tả mặc tuxedo và một cậu nhóc khác nâng lần váy dài của mẹ, Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô vợ xinh đẹp mà không tự biết của mình, như si như say. Anh biết cô rất đẹp nhưng không ngờ lại đẹp đến như vậy. Tim anh đập dồn dập rất lâu, giống như thuở ban đầu khi mới yêu cô. Trái tim anh luôn rung động vì cô, bây giờ lại càng là như thế. Đó là vợ anh, người vợ cả đời anh yêu thương nhất.

Trong tiếng pháo đi đùng, anh bế cô theo kiểu bế công chúa, từ từ đi quanh phòng khách ba vòng, sau đó bế cô ra ngoài, đây là tập tục nhà cô, cô dâu xuất giá đến nhà chú rể thì chân không thể chạm đất. Một tập tục khác là sau khi cô dâu ra cửa, phù dâu phải che ô đỏ cho cô dâu, không để cô dâu thấy bầu trời. Ngụ ý là, nhà này có con gái gả đi, “hôm nay nàng đã theo chồng, nên bề gia thất ăm nòng thuận vui”. (1) Đoàn Tả Tả đi phía sau cha đứng khuôn phép, cảm thấy cha mẹ mình hôm nay đều thật xinh đẹp!

(1) Trích “Đào yêu 1” trong Kinh thi, bản dịch thơ của Tạ Quang Phát.

Đoàn Vũ Xuyên huy động tất cả bạn bè đứng thành một hàng đón dâu thật dài từ đầu đường đến cuối đường, rất đồ sộ, khí thế khiến người qua đường thi nhau phỏng đoán xem nhà này rốt cuộc là ai. Vạn Thái Thái thấy đội ngũ dài như vậy cũng sợ hết hồn, Đoàn Vũ Xuyên chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nói:

- Cả đời chỉ có một lần, phô trương cũng chỉ một lần mà thôi.

Vạn Thái Thái cảm động gật đầu, người đàn ông này rất hiểu cô.

Cha Vạn ôm cánh tay áo bông nhò của mình, trên con đường rải đầy hoa hồng Champagne, từng bước từng bước đưa áo bông nhò tiến về phía trước, đặt vào tay chàng trai khôi ngô tuấn tú có lúm đồng tiền như hoa nọ. Tuy ông không nở nhưng quả thực rất cam tâm tình nguyện, chàng trai này xứng đáng cho con gái ông giao phó. Ông còn nhớ Đoàn Vũ Xuyên từng nói với ông:

- Cha, tình yêu con dành cho Thái Thái chỉ nhiều hơn cha, con muốn cô ấy hạnh phúc hơn bất kỳ ai.

Chàng trai đó, trong tình thế giương cung tuốt kiếm vẫn có thể phóng khoáng ung dung. Đoàn Vũ Xuyên đón vợ từ tay nhạc phụ, nói với ông:

- Cha, cảm ơn cha!

Cảm ơn cha đã nuôi con gái tốt thế này, dạy con gái tốt thế này, yêu con gái nhiều thế này. Cha Vạn vội vàng lau nước mắt:

- A Xuyên, cha chỉ có một đứa con gái này thôi, đối xử tốt với nó.

Đoàn Vũ Xuyên gật đầu, đó là lời cam kết trang trọng nhất trên thế giới. Mắt Vạn Thái Thái đỏ lên, mắt mẹ Vạn cũng đỏ theo.

- Anh Đoàn Vũ Xuyên, anh có đồng ý cưới cô gái này làm vợ không?

Anh nhìn cô gái xinh đẹp ấy:

- Tôi đồng ý!

- Cô Vạn Thái Thái, cô có đồng ý gả cho chàng trai này làm chồng không?

Cô nhìn chàng trai khôi ngô trước mắt:

- Tôi đồng ý!

- Anh Đoàn Vũ Xuyên, anh có đồng ý sau này tuân thủ lời thề kết hôn, bất luận bần cùng hay phú quý, ốm đau hay khỏe mạnh, xinh đẹp hay xấu xí, thành công hay thất bại, anh đều yêu cô ấy, an ủi cô ấy, tôn kính cô ấy, bảo vệ cô ấy, vĩnh viễn trung thành không thay đổi với cô ấy trong cả cuộc đời?

Đoàn Vũ Xuyên trịnh trọng hứa hẹn:

- Tôi đồng ý!

Trong mắt trong tim anh đều là cô.

- Cô Vạn Thái Thái, trước hôn lễ thân thánh với chàng trai trước mắt, cô có đồng ý trong cuộc sống bất luận ốm đau hay khỏe mạnh, bần cùng hay phú quý, xinh đẹp hay xấu xí, cô đều yêu anh ấy, an ủi anh ấy, tôn kính anh ấy, bảo vệ anh ấy, vĩnh viễn trung thành không thay đổi với anh ấy trong cả cuộc đời?

Vạn Thái Thái trịnh trọng hứa hẹn:

- Tôi đồng ý!

Trong mắt trong tim cô cũng đều là anh.

Cuối cùng cha tuyên bố có thể trao nhẫn. Đoàn Tà Tà ngoan ngoãn đưa nhẫn cho cha mẹ. Nó thấy mắt cha mẹ đều ngân ngấn lệ. Đoàn Vũ Xuyên run run đeo nhẫn cho Vạn Thái Thái. Cả đời cô gái này đều đã thuộc về anh, mà cả đời cả kiếp anh cũng thuộc về cô. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, cuối cùng anh có thể hôn vợ của mình, một nụ hôn sâu, thâm tình dài lâu.

Cuối cùng họ có thể “nhắm tay nhau mãi không rời, bên nhau mãi đến bạc đầu răng long” (2) dưới sự chứng kiến của mọi người rồi.

(2) Trích “Kịch cổ 4” trong Kinh thi.

Năm đầu tiên cô về nhà mẹ sau khi chính thức gả cho anh, theo tập tục ở quê cô là phải đi chúc Tết, sau đó mỗi gia đình thân thích đều phải thay phiên mừng chú rể mới. Theo tập tục thì bắt đầu từ nhà cô. Cho nên cô ở trong bếp làm trợ thủ cho mẹ. Anh thì theo hầu cha cô cũng chính là các nhạc phụ (Tại sao lại là các? Mọi người đều hiểu ha) chơi bài tán gẫu.

Anh đi vệ sinh lên tới ngõ cô:

- Woa! Vợ anh thật hiền thực!

Vạn Thái Thái đuổi anh:

- Cút cút cút sang một bên, không giúp được thì đừng phá.

- Thái Thái, ăn nói kiểu gì thế?

Mẹ cô lên tiếng, cười áy náy với con rể mới:

- A Xuyên, mau đi uống trà với cha và các chú đi.

Đoàn Vũ Xuyên chân thành cảm ơn:

- Không sao, mẹ, con chỉ xem thôi, vất vả cho mẹ và các thím rồi.

- Người một nhà, nói vất vả gì chứ. Trong lòng mẹ rất vui!

Mẹ Vạn rất hài lòng cậu con rể này.

Vạn Thái Thái không phục:

- Anh nói đấy, rảnh rồi như vậy thì vô rửa chén đi.

Mẹ cô hơi giận:

- Thái Thái! Cậu ấy là khách!

Đoàn Vũ Xuyên cười che chở vợ:

- Mẹ, không phải mẹ mới nói con là người một nhà sao? Người một nhà sao không thể rửa chén? Lẽ nào mẹ chỉ nói khách sáo thôi, thật ra vẫn xem con như người ngoài?

Mẹ Vạn thấy anh che chở con gái mình như vậy thì cười híp mắt giải thích:

- Đâu có, hôm nay con là lớn nhất, sao có thể để con rửa chén chứ, sau này con muốn rửa, mẹ tuyệt đối sẽ không cản con.

Thái Thái nháy mắt với anh:

- Được rồi được rồi được rồi, anh mau đi theo cha và chú đi, mẹ không cho anh rửa thì anh đừng rửa.

Đoàn Vũ Xuyên không nỡ rời đi:

- Ủ, phu nhân vất vả rồi. Anh đi nhé.

Vạn Thái Thái tiếp tục rửa rau:

- Ủ. Đi đi.

Mẹ như vô tình hỏi:

- Thái Thái, nó đối xử với con thế nào?

- Mẹ, yên tâm đi, đã kết hôn nhiều năm như vậy rồi, anh ấy đối xử với con rất tốt.

Vạn Thái Thái cười nói, cô thật sự hạnh phúc.

Thím hai nhắc nhở:

- Kết hôn rồi, nếu có thể thì cứ mở một mắt nhắm một mắt, đừng quá nghiêm túc. Vợ chồng sống với nhau không dễ đâu.

- Con biết rồi, mọi người yên tâm, con không có cãi nhau với anh ấy, anh ấy cũng không phải người giỏi cãi nhau, bọn con đều là người lớn cả, sẽ không làm chuyện ngốc nghếch. Anh ấy rất tốt, luôn nhường nhịn con. Anh ấy không có thời gian làm việc nhà thì mời nhân viên làm theo giờ chứ không để con làm.

Vạn Thái Thái kể sơ những cái tốt của anh.

- Vậy thì tốt, mẹ cũng không phải không yên tâm. Nhưng phụ nữ cả đời chỉ cần gả cho một người chồng tốt biết săn sóc vợ là được.

Mẹ Vạn tiếp tục thái rau. Bà chẳng qua chỉ dùng tâm trạng một người mẹ mong con gái mình hạnh phúc.

- Mẹ không cần lo lắng, cứ ở nhà dưỡng lão đi!

Vạn Thái Thái đưa rau cho mẹ. Mẹ Vạn bây giờ còn có gì không hài lòng đây? Con gái con trai đều đã lập gia đình, cháu ngoại cháu nội đều có cả. Con trai của Vạn Dương đã hơn một tuổi, bì bô tập nói, bà mỗi ngày đều ngâm kẹo đùa cháu.

Buổi tối tiễn khách xong, dọn dẹp hết tất cả, Vạn Thái Thái về phòng.

Thì thấy Đoàn Vũ Xuyên đang ngồi đó, con đã ngủ rồi.

- Anh tắm chưa?

Anh nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng:

- Em bận xong rồi? Có mệt không?

Vạn Thái Thái định đứng dậy:

- Cũng tạm, em đi tắm.

Cánh tay dài của anh siết chặt:

- Cho anh ôm cái đã, cả ngày chưa ôm rồi.

- Đừng đừng đừng, bản lắm.

Cô giãy ra, cả ngày nay cô ở trong bếp, người đầy mùi dầu khói.

Anh nghịch tay cô:

- Anh không chê.

- Ngày mai còn phải đến nhà chú nữa. Anh xin nghỉ được mấy ngày?

Vạn Thái Thái hỏi.

- Suốt Tết anh đều ở bên em.

- Ồ, tốt quá.

- Tay em sao thế?

- Ồ, ngâm trong nước lâu nó thế, không nên thân gì cả, hể em làm việc là nó như vậy, mẹ em cứ nói em được chiều quen.

Tay cô bây giờ nổi lên rất nhiều chấm nhỏ, đại khái là dị ứng với nước lạnh.

Đoàn Vũ Xuyên hôn lên tay cô:

- Vợ của anh thì nên được chiều quen!

- Cảm ơn ông xã đã chiều em. Anh xem, lúc này thái rau không cần thận cắt trúng đấy, làm em sợ muốn chết, may mà không cắt trúng thịt.

Vạn Thái Thái vờ oan ức đưa anh xem vết thương.

Đoàn Vũ Xuyên đau lòng vuốt ve:

- Tay chân vụng về, bảo anh làm sao yên tâm đây.

Vạn Thái Thái không phục:

- Cút cút cút, ai tay chân vụng về chứ, sau này cơm trong nhà do anh nấu.

- Được, anh nấu.

Anh cam tâm tình nguyện:

- Em cứ yên tâm bị anh chiều quen đi. Chuyện khác không cần em lo.

- Được, vậy em hưởng phúc thôi.

- Anh luôn cho em hạnh phúc mà, còn tính phúc (3) thì sao?

(3) Tính phúc: hạnh phúc hưởng thụ tình dục.

Đoàn Vũ Xuyên đột nhiên giờ trò lưu manh, Vạn Thái Thái không chịu nổi:

- Cút cút cút.

Anh không biết xấu hổ:

- Sao hả? Muốn lăn thì lăn lên giường (4). Anh sẽ thỏa mãn em.

(4) Chữ “cút” còn có nghĩa là “lăn”.

Vạn Thái Thái cảnh cáo:

- Anh! Đừng có bậy, đây là nhà em. Nghĩ cũng đừng hòng nghĩ!

Đoàn Vũ Xuyên vờ méo máo:

- Oan quá.

Vạn Thái Thái nhắc nhở:

- Có gấp cũng nhịn đi.

Đoàn Vũ Xuyên càng tủi thân:

- Thiên lý ở đâu? Ôm vợ ngủ mà còn phải nhịn.

Vạn Thái Thái cảm thấy còn nói tiếp thì anh sẽ khóc mất:

- Được rồi, đừng quậy nữa, em đi tắm.

- Ủ. Đợi đã, em nói xem chúng ta mua nhà ở chỗ nào trong thị trấn thì tốt? Em thích chỗ nào?

Đoàn Vũ Xuyên muốn mua nhà dưới quê cô đã lâu rồi.

Vạn Thái Thái kinh ngạc mừng rỡ:

- Có ý gì? Anh muốn mua nhà ở đây?

- Ủ. Như vậy mỗi năm chúng ta đều có thể về nhà thăm cha mẹ, không cần ở lại nhà cha mẹ em. Sẽ tiện hơn. Em cảm thấy thế nào?

Đoàn Vũ Xuyên đề nghị:

- Ông xã em suy nghĩ vô cùng tốt! Thiếp thân vô cùng tán thành!

Vạn Thái Thái từ lâu đã có ý nghĩ này nhưng giá nhà cửa cao quá, cô không muốn tăng thêm gánh nặng cho anh.

Đoàn Vũ Xuyên nịnh bợ:

- Vui thì hôn anh một cái nè.

“Chụt! (͡° ͜ʖ ͡°)”

Vạn Thái Thái hôn anh thật kêu. Đoàn Vũ Xuyên đổi khách thành chủ, hôn lại càng sâu hơn.

Hạnh phúc là gì, vợ chồng êm ấm, gia đình hòa hợp. Gia hòa vạn sự hưng.

Lời tác giả: Chính văn cứ thế thôi, sẽ có phiên ngoại ngọt ngào hạnh phúc, có lẽ cũng sẽ có phiên ngoại cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Phiên Ngoại 1: Hạnh Phúc Nhỏ Trong Cuộc Sống Đời Thường (1)

Lúc ăn buổi, cô dùng sức quá mạnh, kết quả khiến móng tay cào xước ngón trỏ tay mình.

- Em tìm gì thế?

Đoàn Vũ Xuyên nhìn cô gái trước mặt đang ăn buổi đột nhiên dừng lại lục lọi khắp nơi.

- Anh xem nè, ngón tay em bị thương rồi.

Thái Thái ra vẻ đáng yêu nũng nịu, đưa ngón tay như đưa vật quý cho chàng trai trước mặt xem.

Anh vừa cau mày không vui, vừa giúp cô tìm:

- Em thật là có bản lĩnh, ăn buổi cũng có thể tự hại mình được.

Vạn Thái Thái vui vẻ hưởng thụ sự chăm sóc của anh:

- Cảm ơn đã khen ngợi.

- Thật không biết bao nhiêu năm qua em sống thế nào nữa.

Chết tiệt, băng cá nhân ở đâu rồi?

Vạn Thái Thái không cho là đúng:

- Thì cứ sống gập ghềnh trắc trở như vậy. Vẫn khỏe mạnh yên lành đấy thôi.

Đoàn Vũ Xuyên không kiềm được trách móc cô:

- Em còn không biết xấu hổ mà nói.

Vạn Thái Thái dương dương tự đắc:

- Chắc chắn, đã sống đến lớn từng này rồi. Đều là ý trời cả!

- Sẽ có ngày ông trời nhìn không nổi nữa, hót em về.

Vạn Thái Thái cười lém lỉnh:

- Vậy thì tốt, em có thể trở thành thần tiên. Tiên nữ xinh đẹp!

Anh cẩn thận dán băng cho cô:

- Mơ đi, em cùng lắm chỉ là đứa bệnh thần kinh thôi!

- Hừ. Anh chờ xem nhé. Xem em lên con thế nào.

Nói rồi cô muốn quậy phá anh.

- Được rồi được rồi được rồi. Đừng quậy. Tay còn chưa rửa, đừng trét lên đồ anh! Em tới nữa, tới nữa là anh động thủ đấy.

Đoàn Vũ Xuyên cảnh cáo.

- Anh động thủ đi, ai sợ ai, ai bảo anh mắng em.

Vạn Thái Thái không thêm sợ đâu.

- Được, em nói đấy nhé.

Cảnh cáo vô hiệu thì đổi sang cách khác.

...

- Anh nói động thủ, chứ đâu phải... động khẩu.

Người nào đó lấy miếng che miệng.

- Xem miệng em rất không thành thật đây này.

Gian trá!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Phiên Ngoại 2: Hạnh Phúc Nhỏ Trong Cuộc Sống Đời Thường (2)

- A Xuyên, mau nhìn, mau nhìn kìa, biển mây!

- Ừ, rất đẹp.

Người càng đẹp hơn.

- Chắc chắn rất đẹp rồi, không nhìn xem là quê của ai.

- Phải phải phải, quê của Thái Thái chính là thắng cảnh.

- Câu này em thích nghe.

- Ngốc ~

- Ai ngốc ai ngốc?

- Ai ngốc người đó biết.

- Anh ngốc.

- Phải không nhĩ?

- Chính là anh ngốc đấy.

Vạn Thái Thái làm mặt quỷ rồi bỏ chạy.

- Nè, đừng chạy.

Nguy hiểm lắm!

Rầm!!! Vạn Thái Thái va mạnh vào một cái cây.

- Cẩn thận! Sao rồi sao rồi sao rồi...

Người đàn ông nào đó đau lòng không thôi, chắc chắn cô bị va không nhẹ.

- Đau chết mất... đều tại anh.

- Ngốc như vậy còn dám nói không ngốc.

Anh đành nhẹ nhàng xoa trán cho cô.

- Hừ, đau chết em rồi. Tại anh hết đây.

- Được được được, sao rồi? Anh xem nào.

- Cái cây chết tiệt, thấp như vậy làm gì?

- Rõ ràng là em chạy lung tung không để ý, còn trách cái cây.

- Trách trách trách! Tại anh mua cái mũ dờ hơi này, cản tầm mắt em.

- Phải phải phải, cô Vạn à, cô không có chút xú sai nào hết.

- Vốn là vậy mà, nè, nhẹ chút, đau lắm đó.

- Cũng tạm, không sao. Biết đau là tốt, sau này cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thì không bị thương đâu.

- Được được được, sau này em sẽ dựa vào anh.

Sau này em cứ yên tâm ở cạnh anh là được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phiên Ngoại 3: Hạnh Phúc Nhỏ Trong Cuộc Sống Đời Thường (3)

Năm nọ về nhà Vạn Thái Thái ăn Tết, cả nhà trên đường đi mua sắm Tết thì gặp phải Trương Duy. Hai bên hiển nhiên đều bất ngờ, chào hỏi nhau thân thiết. Năm xưa em họ của Trương Duy không thể vào học trường của Vạn Thái Thái, sau đó họ không còn liên lạc nữa.

Trương Duy từ lâu đã nghe mẹ nói cô kết hôn rồi, giọng bà rất tiếc nuối và bất mãn với con trai. Trương Duy chỉ có thể cười khổ. Hôm đám cưới, anh có thấy cô, hôm đó anh lái xe đi ngang con phố ấy, đội ngũ đón dâu thật dài trên phố khiến bất kỳ ai cũng phải ngừng chân quan sát. Thời tiết hôm đó cũng đẹp như hôm nay vậy, cô đẹp đến mức khiến lòng người mê say, còn người đàn ông kia cũng quả thực rất đẹp. Nhìn cô cười lúm đồng tiền như hoa, anh thua tâm phục khẩu phục.

- Hi, thật trùng hợp.

- Đúng là rất trùng hợp.

Nơi này chỉ lớn chừng đây mà thôi.

- Mọi người mua sắm Tết?

- Ừ, giới thiệu với cậu, đây là ông xã mình, còn đây là con trai mình.

- Xin chào, Đoàn Vũ Xuyên.

- Trương Duy, bạn tiểu học của Vạn Thái Thái.

- Ừ, không quá rầy cậu mua đồ nữa, bọn mình có việc đi trước.

- Được, Vạn Thái Thái, có thời gian thì tụ tập nhé.

- Ừ.

Vạn Thái Thái thần nhiên, sau đó cô bị người đàn ông nào đó ôm đi. Chỉ còn lại Trương Duy lòng hơi đặng chất, anh nghĩ có lẽ mình thực sự cần một bên đỡ bình yên rồi.

Sau đó suốt dọc đường cậu bé Đoàn to xác bắt đầu dỗi hờn (lên con). Vạn Thái Thái trực tiếp phốt lò, cậu bé Đoàn to xác lại càng hờn dỗi, sau đó liền bị vợ đuổi ra phòng khách ngủ.

Nửa đêm, Vạn Thái Thái ngủ mơ mơ màng màng thì cảm giác có người chui vào chăn, hung dữ gặm gặm tai mình.

- Tiểu yêu tinh, xem anh trừng trị em thế nào này!

Vạn Thái Thái mỉm cười, anh Đoàn à, anh thật ấu trĩ.

Phiên ngoại 4: Hạnh phúc nhỏ trong cuộc sống đời thường (4) Buổi sáng thức dậy, Vạn Thái Thái không cẩn thận trở mình rồi chợt nhảy dựng lên, bởi lưng cô bị thứ gì đó cán mạnh, đau đến mức cô muốn chửi thề, người đàn ông ngủ bên cạnh cũng tỉnh lại, nhìn cô vừa xoa xoa chỗ đau vừa dùng tay sờ soạng trên giường. Là headphone, cô bị headphone làm cán.

Đoàn Vũ Xuyên hỏi sao thế? Cô ngại ngần nói bị headphone cán vào lưng, đau chết mất. Anh vén áo cô lên, nhìn kỹ, không nghiêm trọng. Chỉ là hơi ửng đỏ thôi. Anh yên tâm, sau đó thì tức giận, cảm rằm nói anh đã bảo rồi, trước khi ngủ không được dùng headphone nghe nhạc mà em cứ không nghe, anh đã bảo nghe nhạc trước khi ngủ không tốt cho tai, ảnh hưởng nhiều đến giấc ngủ. Đôi lúc cô thật sự cảm thấy, người này có đúng là bác sĩ Đoàn hồ mư gọi gió trong bệnh viện không? Sao hay lái nhai như vậy nhỉ.

Cô vò túi thân nói, em đau, anh xoa giúp em đi mà. Cô vừa nói vừa vén áo lên, anh bắt đắ dĩ nhìn cô, rồi lại bắt đắ dĩ dùng bàn tay to lớn ầm ập xoa chỗ bị đau cho cô. Ban đầu làm thế nào anh thích cô vậy nhỉ. Anh vẫn cảm rằm, xem xem em có nhớ được lâu hay không.

Cô không muốn phản bác nhưng cũng không thể đồng ý, vì cô không làm được. Chợt cô nghĩ ra một cách hay, bèn lập tức lao vào lòng anh, đầu tóc rối bù cọ cọ anh, miệng lẩm bẩm, em biết rồi, anh đừng nói nữa nha. Anh bị sự chủ động thỉnh linh của cô làm kinh ngạc, không ngờ cô còn có chiêu này, anh rất hài lòng, xoa xoa đầu cô.

Phiên ngoại 5: Hạnh phúc nhỏ trong cuộc sống đời thường (5) Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, hai vợ chồng vui người trên sofa mỗi người tự xem sách của mình. Cô nằm trên đùi anh, duy trì tư thế thoải mái, say sưa xem tiểu thuyết của cô. Còn anh thì xem tạp chí y học khô khan khó hiểu của anh.

Hai bên đều không nói chuyện, chỉ có tiếng lật sách vang lên. Dần dà con buồn ngủ ập đến, cô bất giác ngủ thiếp đi. Sách cũng theo đó rơi xuống đất. Anh cúi đầu nhìn gương mặt say ngủ của cô, tiếng hít thở của cô hơi nặng nề, có lẽ do chưa khỏi cảm hoàn toàn. Anh bắt đắ dĩ buông sách xuống, muốn đánh thức cô bảo cô vào phòng ngủ nhưng lại không nỡ. Cuối cùng, anh chỉ vén lại mái tóc xõa của cô, bế cô lên đưa về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Phiên Ngoại 6: Hạnh Phúc Nhỏ Trong Cuộc Sống Đời Thường (6)

Vạn Thái Thái như dâng vật quý:

- Anh xem này, môi em bị muỗi chích, sưng thật to. Ngứa chết được.

Người đàn ông nào đó đặt tài liệu xuống:

- Vậy à, anh xem nào.

Vạn Thái Thái oán hờn:

- Ừ, đây nè. Sưng lắm, xấu.

Bác sĩ Đoàn khom người xuống:

- Ừ, anh chữa giúp em

- Sao...

Lời còn chưa nói hết, anh đã hôn lên. Dùng miệng của anh chữa cho cô.

- Bây giờ xem xem, hình như hết sưng rồi nè, quả nhiên nước bọt có tác dụng sát trùng.

Anh nói rất nghiêm túc ung dung.

- Lưu manh mà còn có lý do à. Hừ, không được, em muốn trả thù.

Cô tiến lên hôn lại anh.

Anh rất vui vẻ bị trả thù, làm sâu hơn nụ hôn chủ động của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Phiên Ngoại 7

Mẹ Vạn Thái Thái bệnh nên cô về quê ở vài ngày, lúc về nhà cô dẫn theo cháu trai đưa về nhà mình chơi ít bữa. Tự cô lái xe đi trên đường cao tốc, kết quả trên đường có tai nạn giao thông nên kẹt xe rất lâu. Trẻ con thấy tai nạn, thấy máu nên rất sợ, cứ khóc hoài. Thái Thái không biết làm sao, chỉ có thể dỗ nó:

- A Bảo này, gọi điện thoại cho dượng nhé? Nói với dượng là cháu sợ, bảo dượng tới đón nhé?

Cậu bé nức nở:

- Dạ. Dượng ơi...

- A Bảo? Sao vậy? Cô đâu?

Đoàn Vũ Xuyên ở nhà với con, chờ vợ về.

- Tai nạn xe, nhiều nhiều máu lắm, A Bảo sợ... dượng tới mau đi...

Tiếng khóc của cậu bé càng lúc càng rõ.

- Tai nạn xe gì? Máu gì? Mọi người làm sao vậy? Cô đâu?

Nỗi sợ hãi của anh cũng càng lúc càng rõ.

- Cô...

Cậu bé khóc càng dữ dội hơn:

- A Bảo sợ.

Đoàn Vũ Xuyên cuống lên:

- Cô sao rồi? Cháu nói mau!

- A lô, A Xuyên. Sao lại dọa con nít?

Cô vừa ra cốp sau lấy ít đồ, quay lại thì thấy A Bảo khóc thảm thiết.

- Thái Thái, em không sao chứ?

Anh hơi hơi yên tâm.

- Không sao, gì mà hoảng thế?

Cô không hiểu.

Đoàn Vũ Xuyên giải thích:

- A Bảo cứ khóc mãi, nói tai nạn xe, máu, anh tưởng hai cô cháu bị tai nạn.
- Dọc đường có tai nạn, A Bảo sợ mà thôi.

Vạn Thái Thái không biết con đường này chừng nào mới thông được nữa.

Đoàn Vũ Xuyên vui mừng:

- Sao em có thể dọa anh như vậy hả? May mà em không có chuyện gì.

Cô ngờ ngác:

- Em dọa anh hồi nào?
- Bây giờ bọn em tới đâu rồi?
- Bị kẹt trên cao tốc, không biết chừng nào mới thông nữa. Về tới nhà chắc muộn lắm, Tả Tả đâu?

Vạn Thái Thái hỏi.

- Nó đang chơi ở phòng khách.
- Ừ, hai người ngủ trước đi, không cần đợi em.
- Em cẩn thận chút.
- Ừ. Bye bye.

Đoàn Vũ Xuyên nghĩ tới nghĩ lui vẫn không yên tâm được. Anh liền gọi điện thoại cho bạn, bạn anh rõ ràng đang ngủ:

- Xuyên, gì thế?
- Tiêu, bây giờ cậu lái xe chở mình đến trạm dừng của cao tốc XX.
- Sao vậy? Không phải cậu có xe à?
- Bảo cậu chở thì cậu chở đi, nói chi lắm thế.
- Đây đâu phải thái độ nhò và chứ.
- Mình thực sự gấp lắm, không đùa cậu đâu.
- Sao? Liên quan tới chị dâu à?

Chỉ có bà xã mới khiến cậu ta không trấn định như vậy thôi.

- Ừ. Tới mau đấy. Mình ở nhà đợi cậu, giờ mình dỗ con ngủ trước đã.
- Ừ. Chờ mình chút.

Sau đó, Đoàn Vũ Xuyên bắt đầu dỗ con trai ngủ:

- Tả Tả, nào, cha dẫn con đi ngủ.
- Cha, chừng nào mẹ về?
- Chờ con ngủ dậy thì mẹ sẽ về. Em A Bảo cũng đi cùng đến chơi với con nhé?
- Thật ư thật ư? Con thích em A Bảo nhất.
- Được, vậy ngoan ngoãn ngủ nhé. Lát nữa cha đi đón mẹ, con ở nhà một mình có sợ không?
- Không sợ! Tả Tả lớn rồi, cha đợi con ngủ rồi hẵng đi có được không?
- Ừ, Tả Tả ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ nào. Khi con mở mắt ra thì mẹ và A Bảo đều tới rồi.

- Dạ. Chúc cha ngủ ngon.

Sau khi con ngủ, anh gọi điện thoại cho Thái Thái:

- Thái Thái, em đến trạm dừng XX nhé, anh đợi em ở đó.

- Hà? Tả Tả thì sao?

- Ngủ rồi.

Đoàn Vũ Xuyên lên xe bạn.

- Anh đừng có tới, để con ở nhà một mình em không yên tâm.

Vạn Thái Thái lúc này rất mệt mỏi, A Bảo đã ngủ say ở ghế sau xe.

- Không sao, con không thức dậy nhanh vậy đâu. Cứ thế đi, vừa lái xe vừa trò chuyện không an toàn, khi nào đến nơi thì gọi điện cho anh, ngoan.

Đoàn Vũ Xuyên an ủi, anh sợ cô quá mệt.

- Ừ.

Vạn Thái Thái cúp máy, phía trước có biển báo còn 10 km nữa đến trạm dừng. Cô phấn chấn tinh thần, an tâm hơn rất nhiều.

Cô đến trạm dừng thì thấy Đoàn Vũ Xuyên đã đứng ở lối ra vào, không biết đã đợi bao lâu. Cô dừng xe, xuống xe. Anh tới đón, ôm nhẹ vợ:

- Có mệt không? Nghỉ ngơi chút rồi về nhà, hay bây giờ về luôn?

Thái Thái nói về luôn đi, con ở nhà một mình, cô không yên tâm. Đoàn Vũ Xuyên gật đầu, ngồi vào ghế lái.

A Bảo tỉnh ngủ, mắt vẫn nhắm nhèm:

- Dượng, sao dượng tới rồi?

Thái Thái ngồi ở ghế sau ôm cháu:

- Dượng tới đón chúng ta, A Bảo có vui không?

Đưa cháu ra sức gật đầu:

- Dạ vui! Anh Tả Tả đâu?

Cậu nhìn quanh một vòng, không thấy anh họ thì hơi thất vọng. Đoàn Vũ Xuyên nhẹ nhàng giải thích:

- Anh Tả Tả đang ở nhà đợi cháu đấy.

A Bảo gật đầu, vui vào lòng cô ngủ tiếp.

Vạn Thái Thái nhìn người đàn ông phía trước đang lái xe, vì lo lắng cho cô mà nửa đêm chạy tới đứng chờ cô, sợ cô xảy ra chuyện. Nhìn anh, lòng cô mềm như nước.

Lời tác giả: Cảm động trong mắt tôi đều là những thứ nhỏ nhặt trong mắt mọi người, tình cảm thể hiện trong cuộc sống bình dị đời thường mới thực sự ấm áp dài lâu. Quan điểm cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sơn Vạn Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.